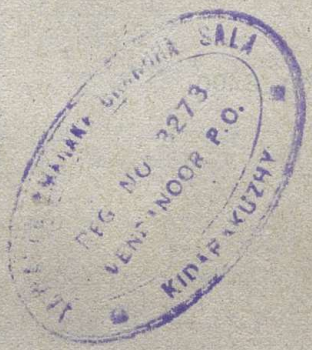
4246

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവും ഗ്രാമപ്രശ്നവും

4746

പെരെസ്ത്രോയിക്കയും ഗ്ലാസ്നോസ്തും ഇന്ത്യക്കാരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ

രമ പബ്ളിഷേർസ്
മദ്രാശി-600018

ഒന്നാം പതിപ്പ് : ഡിസംബർ 1989

പകർപ്പവകാശം

വില : രൂ. 8–00

അച്ചടി :
ജനതാ പ്രസ്സ്, മദിരാശി–600014

4246

GRANTHASALA SANGHAM
REG. NO. 3273
KIDANGANOOR P.O.
KUZHY

ഉള്ളടക്കം

പേജ്

മുഖവുര ... 5

മാനുഷികതാ—പെരെസ്ത്രോയിക്കയുടെ കാവൽവചനം
— ഡി. ജഗന്നാഥൻ ... 7

സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എന്താണ് പെരെസ്ത്രോയിക്കയുടേയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റേയും അർത്ഥം?
— എം. കാമരാജുലു ... 21

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഒരു രണ്ടാം വിപ്ലവം
— എം. സി. നരസിംഹം ... 33

പെരെസ്ത്രോയിക്കയും ഏഷ്യാ-പസിഫിക് മേഖലയും
— പി. പട്ടാഭിരാമൻ ... 50

ലോക സംഭവവികാസങ്ങളുടെമേൽ പെരെസ്ത്രോയിക്കയും ഗ്ലാസ്നോസ്തും ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം
— പവനൻ ... 65

സമ്പദ്ഘടനയെ സജീവമാക്കാൻ പെരെസ്ത്രോയിക്ക
— എം. സെൽവരാജ് ... 85

'പുതിയ വിചിന്തനം' ലോകത്തെ രക്ഷിക്കും
— എ. ശ്രീനിവാസൻ ... 99

മുഖവുര

SALA
REG. NO. 3273
ENGANNOOR P.O.
KUZHY

പെരെസ്ത്രോയിക്കക്ക് അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായി. 1985 ഏപ്രിലിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലാരംഭിച്ച വിപ്ലവകരമായ പരിഷ്കാരങ്ങളും സോവിയറ്റു സമുദായത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലകളെയും സമാശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സമൂലമായ മാറ്റങ്ങളാണ് അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. സോവിയറ്റു സമുദായത്തിന്റെ മുഖച്ഛായയാകെ അവ മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ മേഖലയിലുണ്ടായിരുന്ന കേന്ദ്രീകരണം വികേന്ദ്രീകരണത്തിനും ജനാധിപത്യ സമ്പ്രദായത്തിനും വഴിമാറിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പെരിസ്ത്രോയിക്ക സുദീർഘവും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണെന്ന് കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു വർഷത്തെ അനുഭവം കാട്ടിത്തരുന്നു.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളും പൂർവ്വ യൂറോപ്പിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. പൂർവ്വ യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങളും ഒന്നിനു പുറകൊന്നായി ജനാധിപത്യപരമായ പരിഷ്കാരങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ആഭ്യന്തര പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും പൂർണ്ണ തോതിൽ നടക്കുമ്പോഴത്തന്നെ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സാർവ്വദേശീയരംഗത്ത് പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയ വിചിന്തനം ലോകത്തിൽ മൗലികമായ മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശീതയുദ്ധം ഒരു പഴങ്കഥയായിത്തീർന്നു. നൂക്ലിയർ നിരായുധീകരണത്തിന്റെ പാതയിൽ ആദ്യ ചുവടു വെച്ചുകഴിഞ്ഞു. തന്ത്രപ്രധാനമായ ആയുധങ്ങളും കുറയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നല്ല പ്രതീക്ഷയുമുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, അണുവായുധരഹിതവും

അഹിംസാത്മകവുമായ ലോകമെന്ന ലക്ഷ്യം നേടാൻ ഇനിയും ബഹുദൂരം പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം ലോകമാസകലം വിപുലമായ ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സമീപ കാലത്ത് പെരിസ്ത്രോയിക്കയെപ്പറ്റിയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിനെപ്പറ്റിയും ധാരാളം എഴുതുകയും പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വിവിധങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് പലരും പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ വക്താക്കളും വിമർശകരും അതു വിജയിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്.

ഈ ലേഖനസമാഹാരത്തിൽ പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ വിവിധ വശങ്ങളാണ് ലേഖകർ കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലും ലോകമാസകലവും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു നല്ല ധാരണ നൽകാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഈ സമാഹാരത്തിലേക്ക് സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ള ലേഖകരോട് ഞങ്ങൾ നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. പെരിസ്ത്രോയിക്കയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ധാരണയുണ്ടാക്കാൻ ഈ സമാഹാരം അനുവാചകരെ സഹായിക്കുമെന്നു് ഞങ്ങളാശിക്കുന്നു.

മാനുഷികതാവം — പെരെസ്ത്രോയിക്കയുടെ കാവൽ വചനം

ഡി. ജയകാന്തൻ
(എഴുത്തുകാരൻ)

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ലോകത്തിൽ പുതിയ ഒരു കാറ്റ് വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സോവിയറ്റു യൂണിയനിലും പൂർവ്വയൂറോപ്പിലെ മറ്റു സോഷ്യലിസ്റ്റു രാജ്യങ്ങളിലും സമൂലമായ മാറ്റങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ചിന്തനത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റത്തിന്റെ വൈപുല്യത്തെയും ശക്തിയേയും ആദരസമന്വിതമായ ആദരവോടുകൂടി മനുഷ്യർ ലോകമാസകലം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; അതേപ്പറ്റി അവർ സംസാരിക്കുകയും ചർച്ച നടത്തുകയും വിമർശിക്കുകയും പിന്താങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. 1917-ലെ വിപ്ലവത്തിന്നു ശേഷമുള്ള എപ്പോഴത്തെയും സ്ഥിതി ഇതാണ്. സോവിയറ്റു യൂണിയനിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും വിപുലമായ ലോകശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അവിടെ നടക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ലോകസ്ഥിതിയെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കും?

വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനത്തിന്റെ മറ്റൊരു കാലഘട്ടത്തിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുകയാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ. ലോകമാസകലമുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ ഒരേവിധം അതിൽ നിമഗ്നരായിരുക്കുന്നു; ആവേശഭരിതരായിരിക്കുന്നു. എല്ലാ വിപ്ലവപ്രക്രിയകളേയുംപോലെ ഇതിനും മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയ പാതയോ രേഖാരൂപമോ ഇല്ല. സോവിയറ്റു ജനതയേ

യും ബാക്കി ലോകത്തെയും ഈ പ്രക്രിയ എവിടേക്കു നയിക്കും? കാരണം് ഒന്നാലോചിച്ചാൽ, സോഷ്യലിസത്തിന്റെ നിർവ്വചനംതന്നെ പുനഃശ്ചിന്തനത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്റ്റേറ്റ്, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അധീനതയിലുള്ള ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്റ്റേറ്റ്; ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് നേതൃത്വം; എല്ലാ ഭൂമിയും ഉൽപാദനോപാധികളും സ്റ്റേറ്റ് ഉടമസ്ഥതയിൽ; കേന്ദ്രീകൃത സ്റ്റേറ്റ് പ്ലാനിംഗ് എന്നെല്ലാമാണ് സോഷ്യലിസമെന്നതുകൊണ്ട് ഇന്നോളം അർത്ഥമാക്കിയിരുന്നത്. പക്ഷെ, ആധുനിക സമ്പദ്ഘടനയേയും ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യയേയും സമർത്ഥമായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കേന്ദ്രീകൃത പ്ലാനിംഗിന് ഇനിമേൽ കഴിയുകയില്ല. കഴിഞ്ഞ 15 വർഷമോ മറേറാ ആയിട്ട് സോവിയറ്റ് സമ്പദ്ഘടനയെ നിശ്ചലാവസ്ഥയിലേക്ക് അത് നയിച്ചു.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉടമസ്ഥതയുമായും ചെറുകിട സേവനരംഗത്തെ സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളുമായും ഇനി സ്റ്റേറ്റ് ഉടമസ്ഥതയെ കൂട്ടിയിണക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു; ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്ത നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്ന് അതിനെ വേർതിരിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു; ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ പങ്കിന്റെയും അർത്ഥത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്റ്റേറ്റ് എന്ന ആശയംതന്നെ പുനഃശ്ചിന്തനത്തിന് വിധേയമാക്കിയേ തീരൂ.

നിലവിലുള്ള സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പരിധിക്കപ്പുറത്തേക്കു പോകുക എന്നു മാത്രമല്ല ഇതിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥം പിന്നെയോ കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ അതിന്റെ പല രൂപങ്ങളെയും പോദ്യംചെയ്യുക എന്നുകൂടിയാണ്. ലെനിനിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുക എന്നു മാത്രവുമല്ല അതിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥം. ലെനിൻ, മാർക്സ്, ഏംഗൽസ് എന്നിവരിൽനിന്നെല്ലാം മുമ്പോട്ടു കടന്നുപോകേണ്ടതായി വരും.

ലോകത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രമെന്ന നിലയിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഏഴു പതിറ്റാണ്ടിലധികം കാലം പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലഘട്ടത്തിനിടയിൽ

പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്തത്തിനു ബദലായുള്ള ഒരു നാഗരികത യെന്ന നിലയ്ക്ക് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ ചട്ട ക്കൂടു നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ യുഗപ്രധാനമായ അനുഭവജ്ഞാന മുംക്കൊളളുന്നതിൽ അത് വ്യാപൃതമായിരുന്നു. ഗോർബച്ചേ വിന്റെ നേതൃത്വത്തിൻ കീഴിൽ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ, മൗ ലികമായ അതിന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വീക്ഷണത്തിന്റെയും തത്വങ്ങളുടെയും സോഷ്യലിസം പടുത്തുയർത്തുന്നതിൽ അത് കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള ബൃഹത്തും സമ്പന്നവുമായ അനുഭവജ്ഞാന ത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ സ്വയംവിമർശനത്തിന്റെതും സ്വയം വിലയിരുത്തലിന്റെതുമായ പുതിയതും കൂടുതൽ സാഹസി കവുമായ ഒരു യുഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുകയണിപ്പോഴം.

ലെനിനെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഗോർബച്ചേവ് ഒരിക്കൽ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി, സാർവ്വലൗകിക മാനുഷികമൂല്യ ത്തിനാണ് വർഗ്ഗതാൽപര്യങ്ങളെക്കാം ഔന്നത്യമെന്ന്, അദ്ദേ ഹം ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട് രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അപ്രകാരം പറഞ്ഞത്. മൗലികവും ജനാ ധിപത്യപരവുമായ യഥാർത്ഥ പെരിസ്ത്രോയിക്ക ആരംഭിച്ച ത് അവിടെനിന്നാണ്.

ഒട്ടും അയവില്ലാതെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ട വർഗ്ഗതത്വം മുഴു വൻ സോവിയറ്റ് ചരിത്രത്തിലും വ്യാപിച്ചു. എല്ലാ ത്യാഗ ങ്ങളും രാജ്യത്തിന്റെ സർവ്വ നേട്ടങ്ങളും ഈ അംത്താരയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

''കൂടുതൽ ജനാധിപത്യം, കൂടുതൽ സോഷ്യലിസം'' എന്ന മുദ്രാവാക്യം സങ്കീർണ്ണമായ പ്രത്യയശാസ്ത്ര സമാഹാത മായി പെരിസ്ത്രോയിക്കയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. 1985-നു മുമ്പ് പാശ്ചാത്യലോക സൂത്രവാക്യം ''ഒന്നുകിൽ ജനാ ധിപത്യം അല്ലെങ്കിൽ സോഷ്യലിസം'' എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളെ സിബനധിച്ചേടത്തോളം അത് ''സോഷ്യലി സം എന്നാൽ ജനാധിപത്യമെന്നാണ്'' എന്നായിരുന്നു. പക്ഷെ യഥാർത്ഥ ജീവിതം അതിനെ ഖണ്ഡിച്ചു. പിന്നീട് കമ്മ്യൂ ണിസ്റ്റുകം ''സോഷ്യലിസം ജനാധിപത്യത്തേക്കാം മികച്ചതാ ണ്'' എന്ന അസംബനധമായ മോഷ്യം ആ മുദ്രാവാക്യത്തിനു നൽകി.

ഗോർബച്ചേവ് പ്രസ്തുത പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചു. എന്താണ് സോഷ്യലിസം എന്താണ് ജനാധിപത്യം എന്നതിന്റെ പ ടാർത്ഥപരമായ സൂക്ഷ്മാപഗ്രഥനത്തിനു് രണ്ടാം പ്രാധാന്യ മെയുള്ളു. കൂടുതൽ അയവുള്ള മറ്റെന്തിനോ ആണ് — സാമൂ ഹ്യബോധത്തിന്റെയും വ്യവസ്ഥാപിതമായ രാഷ്ട്രീയഘടന യുടെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അനുഭവങ്ങളെ വേണ്ടും വിധം കണക്കിലെടുക്കൽ — പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം. അതിലും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം, ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം സാർവ്വലൗ കിക മാനുഷികമൂല്യങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ ജനാധിപത്യമാണ് യഥാർത്ഥ സോഷ്യലിസമെന്ന ബോധം നമുക്കു പ്രദാനം ചെ യ്യുന്നു എന്നതാണ്. അതാണ് ഗോർബച്ചേവിന്റെ തന്ത്രപ്രധാ നമായ നയം; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ''പുതിയ മനോഭാവ''ത്തിന്റെ സാരസർവ്വസ്വം അതാണ്.

''പുതിയ മനോഭാവം'' വിളംബരംചെയ്യുകവഴി സോവി യറ്റു യൂണിയന്റെ ''പ്രത്യേഗി പ്രതിരൂപം'' (ശത്രുവാ യിട്ടാണ് പാശ്ചാത്യലോകം സോവിയറ്റു യൂണിയനെ കണ്ടി രുന്നത്) നശിപ്പിക്കാൻ ഗോർബച്ചേവ് ആരംഭിച്ചു. അതേ പ്ര തിരൂപമായിരുന്നു സോവിയറ്റു കണ്ണിൽ പാശ്ചാത്യലോക ത്തിനേറ്റതും. അതും ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള തന്റെ അഭിലാഷം ഗോർബച്ചേവ് പ്രകടമാക്കി. ''പുതിയ മനോഭാവം'' എന്ന ആശയത്തെ വ്യക്തവും നിശ്ചിതവുമായ വിദേശനയനടപടി കളുടെ രൂപത്തിൽ നടപ്പിലാക്കണമായിരുന്നു. അഫ്ഘാനി സ്താനിൽനിന്ന് സോവിയറ്റു സൈന്യത്തെ പിൻവലിച്ചതുത ന്നെ ഗോർബച്ചേവിന്റെ ആത്മാർത്ഥത വിദേശനയരംഗത്തു തെളിയിച്ചതിനു് ഒരുദാഹരണമാണ്. സോവിയറ്റു യൂണിയ നിലെ രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാരെയെല്ലാം സ്വതന്ത്രരാക്കുകവഴി അഭ്യന്തരരംഗത്തും അദ്ദേഹം അതു തെളിയിച്ചു.

പിന്നീട് ഗ്ലാസ്നോസ്തു വന്നു; തുടക്കം മാത്രം. സാ മൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക വികസനത്തെ ത്വരിപ്പിക്കാനാവശ്യമായ കൂ ടുതൽ വിവരങ്ങൾ ആർജ്ജിക്കുന്ന പ്രശ്നമായിരുന്നു അന്നു ണ്ടായിരുന്നത്. തുടർന്ന് ചരിത്രം അപഗ്രഥനം ചെയ്യുന്നതി നുള്ള ഒരുപാധിയായിത്തീർന്നു ഗ്ലാസ്നോസ്തു; എവിടെവി ടെയാണ് തെറ്റുകൾ സംഭവിച്ചത്? അവസാനമായി അത് സ

തന്ത്രവും അവികേന്ദ്രവുമായ ഒരു നയമായിത്തീർന്നു. അതിനു കഴിഞ്ഞകാലത്തെ മൊത്തത്തിൽ അപഗ്രഥനം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമായിവന്നു; അതിന്റെ മുഖ്യമായ ചുമതലയാകട്ടെ യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യത്തിലേക്കുള്ള വഴിയാരായലും. പടിപടിയായി അത് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ വിലക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പലതിനെയും സമീപിച്ചു തുടങ്ങി. സോഷ്യലിസം, ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായം, ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം, ലെനിൻ, മൊളോട്ടോവ്–റിബ്ബൻട്രോപ് സന്ധി, 1940-ലെ ബാൾട്ടിക്കുമേഖല, 1956-ൽ ഹങ്കറിയിലും 1968-ൽ ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലും നടന്ന സംഭവങ്ങളും തുടങ്ങി പലതും ചർച്ചചെയ്യാൻ പാടില്ലായിരുന്നു അവിടെ.

ഗ്ലാസ്നോസ്തും പെരെസ്ത്രോയിക്കയും ദാർശനികവും പ്രായോഗികവുമായ വമ്പിച്ച പ്രാധാന്യമുള്ള ആശയങ്ങളായി ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൂരവ്യാപകമായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് നവീകരണത്തിനും തെറ്റുതിരുത്തലിനുമുള്ള വഴികളാരായുകയെന്ന ലക്ഷ്യവും അവയ്ക്കുണ്ട്. അന്വേഷണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ചിലതെല്ലാം പൊളിച്ചുമാറ്റുകയും പുനർനിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതും അതിലുൾപ്പെടുന്നു. പൊളിച്ചുമാറ്റാതെ പുനർനിർമ്മാണം സാദ്ധ്യമല്ലല്ലൊ. കാലഹരണപ്പെട്ടതും പഴകി ജീർണ്ണിച്ചതുമായ പലതിനെയും തിരസ്ക്കരിക്കുകയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു രൂപംകൊണ്ട സുസ്ഥാപിതാചാരപരമായ രീതികളെയും മാനസികഛായ്വുകളെയും നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതും ആ അന്വേഷണത്തിലുൾപ്പെടും. പുതിയ വ്യവസ്ഥാപിതരൂപങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ശൈലികളും ഇന്നത്തെ മാറിയ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് അവയെ ഇടക്കിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും അതിലുൾപ്പെടുന്നു. ഈ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ സോഷ്യലിസ്റ്റു ചട്ടക്കൂടിനെയും ബന്ധങ്ങളെയും ദുർബലീകരിക്കുകയില്ല. നേരെമറിച്ച്, അവ സോഷ്യലിസ്റ്റു ചട്ടക്കൂടിനെയും മൂല്യങ്ങളെയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയുമേ ഉള്ളൂ. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിനുശേഷം സോഷ്യലിസ്റ്റു പരിവർത്തനം നടന്ന അസാധാരണ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ആവിർഭവിച്ച പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ വൈരൂപ്യങ്ങളിൽനിന്നും വളച്ചൊടിക്കലുകളിൽനിന്നും സോ

ഷ്യലിസം സ്വതന്ത്രമാകാനാരംഭിക്കും ഈ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ ഫലമായി. മുഖ്യമായും മുതലാളിത്തപൂർവ്വവും ജനാധിപത്യം വികസിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും ആധുനിക യുഗം ആരംഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽനിന്ന് സാറിസ്റ്റുറഷ്യയുടെ സോഷ്യലിസ്റ്റുഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ച സങ്കീർണ്ണമായ പ്രശ്നങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിലും വന്നുപോയ സൈദ്ധാന്തികമായ അപര്യാപ്തതയുടെ ഫലംകൂടിയാണ് ഈ വൈകൃതങ്ങളും.

പാശ്ചാത്യ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ വികസിത മുതലാളിത്തത്തിൽനിന്നു സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനമാണ് പൈതൃകയായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തം വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നതെന്ന് ഓർക്കുന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്; അല്ലാതെ ഒരൊറ്റരാജ്യത്ത്, അതും സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹ്യമായും സാംസ്ക്കാരികമായും രാഷ്ട്രീയമായും പിന്നോക്കാവസ്ഥയിൽ കിടന്നിരുന്ന സാറിസ്റ്റ്റഷ്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു രാജ്യം സോഷ്യലിസത്തിലേക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യുമെന്നായിരുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെ അനേക നൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ടു നേടിയെടുത്ത ബൂർഷ്വാ-ജനാധിപത്യ കടമയും മുൻ മാതൃകയൊന്നുമില്ലാത്ത സോഷ്യലിസ്റ്റുകടമയും ഒരൊറ്റ രാജ്യത്തിനകത്ത്, ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിന്, അതും രാജ്യത്തിനകത്തും പുറത്തും ശത്രുക്കളെ നിറഞ്ഞിരുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുകയെന്ന ചുമതലയാണ് വിപ്ലവാനന്തര റഷ്യയുടെ ചുമലിൽ വീണത്. സോവിയറ്റു യൂണിയനിലെ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഘടനാപരവും സൈദ്ധാന്തികവുമായ വികൃതപ്പെടലിന്റെ മൂലകാരണം ഈ വിരോധാഭാസത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നു. സാറിസ്റ്റുറഷ്യയെപ്പോലെ ഏറ്റവും പിന്നോക്കാവസ്ഥയിൽ കിടന്ന ഒരു രാജ്യത്തോട് ഏറ്റവും ഉയർന്ന സാമൂഹ്യവികസനരൂപം നേടാൻ ചരിത്രം ആവശ്യപ്പെട്ടു. മാർക്സിസ്റ്റാശയമനുസരിച്ച് സോഷ്യലിസ്റ്റ് ആദർശം സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ ആവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണ്? പ്രബോധോദയവും വിജ്ഞാനാഭ്യുദയവും, സ്വാതന്ത്ര്യം, ജനാധിപത്യം, ഒരാധുനിക വ്യാവസായിക സമ്പദ്ഘടന, ഉയർന്ന തോതിലുള്ള മൂലധന കേന്ദ്രീകരണം, ഉയർന്ന വൈദഗ്ദ്ധ്യവും സാങ്കേതികവിദ്യയും, മുതലാളിത്ത

വർഗ്ഗത്തിനെതിരെ തലയുയർത്തിനിൽക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒരു തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം—ഇതെല്ലാമാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റു പരിവർത്തനത്തിനുള്ള മുന്നുപാധികളും. ഇപ്പറഞ്ഞതൊന്നും റഷ്യയിലുണ്ടായിരുന്നില്ല; വിപ്ലവാനന്തരം ഈ വ്യവസ്ഥകളും നിറവേറ്റാൻ കഴിഞ്ഞതുമില്ല.

വ്യാപകമായ നിരക്ഷരത, സാമൂഹ്യ-സാംസ്ക്കാരിക പിന്നോക്കാവസ്ഥ, പ്രബുവർഗ്ഗവുമായി ഇണങ്ങിനിൽക്കുന്ന മൂടുപടമവർഗ്ഗം, മുതലാളിത്തപൂർവ്വ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളും ആധിപത്യം ചെലുത്തുന്ന ഒരു സമ്പദ്ഘടന, മുതലാളിത്ത സാമ്പത്തിക രൂപീകരണത്തിനുപകരം പ്രാകൃതസമ്പ്രദായം, അങ്ങേയറ്റം അവികസിതമായ ബുദ്ധിജീവി വർഗ്ഗം—ഇതൊക്കെയാണ് റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിനു പൈതൃകമായി ലഭിച്ച ഏറ്റവും മോശമായ സാഹചര്യങ്ങളും.

മഹാനായ ചിന്തകനും ദാർശനികനും എഴുത്തുകാരനുമായ റൊമെയിൻ റോളറീന്റെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഒന്നാമത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റു സമുദായം രക്തരൂഷിതമായ അക്രമത്തിനു നടുവിൽ ജനിച്ച ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെയാണ്; അത് രക്തരൂഷിതമായ ഒരു വിപ്ലവത്തിന്റെ സന്തതിയാണ്. പക്ഷെ, അതിന്റെ ജനനസമയം മുതൽതന്നെ അത് ഒരു നവസമുദായത്തിന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്നു; മർദ്ദിതരും ദരിദ്രരുമായ മനുഷ്യരുടെ വിമോചനയുഗത്തിന്റെ മുന്നോടി. അതുകൊണ്ടാണ് പുരോമുഖചിന്താഗതിക്കാരായ മനുഷ്യർ ലോകമാസകലം ആ ശിശുവിനെ അഭിവാദ്യംചെയ്യുകയും സ്വാഗതംചെയ്യുകയുമുണ്ടായത്.

ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം കഴിഞ്ഞ ആദ്യപതിറ്റാണ്ടുകളിൽ അത് പാശ്ചാത്യ വ്യവസായവൽകൃത രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെയും ഏഷ്യൻ കാർഷിക സമുദായങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെയും ഒരുപോലെ ആകർഷിച്ചു.

സോഷ്യലിസ്റ്റുരാഷ്ട്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണ സമ്പ്രദായമാണ് പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചത്. 1930-കളിലെ വൻ സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യവും തൻമൂലമുണ്ടായ തൊഴിലില്ലായ്മയും അരക്ഷിതാ

വസ്ഥയും രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിനുമുമ്പുണ്ടായ ഉൽപാദക ശേഷിയുടെ നാശവുംകൊണ്ട് പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ജനങ്ങളം കഷ്ടപ്പെടുകയായിരുന്നു. കുഴപ്പങ്ങളം നിറഞ്ഞ മുതലാളിത്തവും ആസൂത്രിത സോഷ്യലിസ്റ്റു സമ്പദ്ഘടനയും തമ്മിലുള്ള രൂക്ഷമായ അന്തരം അവർക്കു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അക്കാലത്ത് ആസൂത്രിത വികസനം ലക്ഷ്യമാക്കി ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടി മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു സോവിയറ്റു സോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതി. സാമ്പത്തിക കുഴപ്പങ്ങളും അസ്ഥിരതയും അരക്ഷിതാവസ്ഥയും ഉൻമൂലനംചെയ്യുമെന്നും തൊഴിലില്ലായ്മയും നിരക്ഷരതയും രോഗവും പാർപ്പിടദൗർല്ലഭ്യവും ഇല്ലാതാക്കുമെന്നുമുള്ള സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തം രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നു ബുദ്ധിജീവികളെ അങ്ങേയറ്റം ആകർഷിച്ചു. സാമ്പത്തിക അരാജകത്വത്തിലും ഉൽപാദകശേഷിസാദ്ധ്യതകളുടെ ദുർവിനിയോഗത്തിലും മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയേക്കാൾ അങ്ങേയറ്റം മെച്ചമാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതിയെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. 'സോവിയറ്റു യൂണിയൻ: ഒരു പുതിയ നാഗരികത' എന്ന നിഡ്നി ബിയാട്രിസ് വെബ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ അക്കാലത്തെ സോവിയറ്റു സോഷ്യലിസത്തോടുള്ള പ്രബുദ്ധമായ പാശ്ചാത്യ പ്രതികരണത്തിന്റെ ആകെത്തുക നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയിൽ അതിലുംകൂടുതൽ ഏഷ്യയിലെ ജനതകളം ആകൃഷ്ടരായി. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പിന്നോക്കാവസ്ഥയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു നാടാണ് റഷ്യയും അതിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളും. ചരിത്രദൃഷ്ട്യ വളരെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലയളവിന്നുള്ളിൽ വ്യാവസായികമായും സാംസ്ക്കാരികമായും അത് വികസിച്ച് അഞ്ചു പതിറ്റാണ്ട് കാലത്തിനകം ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വികസിച്ച മുതലാളിത്തരാജ്യവുമായി മൽസരിക്കാൻ തക്ക നിലയിലെത്തിയത് ഏഷ്യൻ ജനതകളെ ആകർഷിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. മുതലാളിത്തപാതക്ക് ബദലായുള്ള ഒരു പാതയിലൂടെ മുന്നേറിയാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഒരു വ്യാവസായികശക്തിയായിത്തീർന്നത്. വ്യാവസായികമായി

വികസിച്ച ബ്രിട്ടൻ വ്യാവസായികമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന രാജ്യങ്ങൾക്ക് അവയുടെ ഭാവി കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു എന്ന മാർക്സിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ പ്രസ്താവനയെ സോവിയറ്റ് അനുഭവം കാലോചിതമല്ലാതാക്കിത്തീർത്തു. ''ലോകത്തിന്റെ വ്യാവസായിക പണിപ്പുര''യായ ഇംഗ്ലണ്ടല്ല പിന്നെയോ സോവിയറ്റ് യൂണിയനാണ് ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിനുള്ളിൽ വികസിതഭാവി കൈവരിക്കാമെന്ന് ലോകത്തിന് കാട്ടിക്കൊടുത്തത്. പോരെങ്കിൽ, വൻതോതിലുള്ള ചൂഷണംവഴി നൂറ്റാണ്ടുകൾ പ്രയത്നിച്ച് വികസിച്ചവയാണ് പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്ത സമുദായങ്ങൾ. അതേസമയം ഏതാനും പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ ചൂഷണം കൂടാതെ, ബഹുജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങൾ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടാണ് സോവിയറ്റ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി വികസിച്ചത്.

എന്നിരുന്നാലും, യുദ്ധാനന്തരകാലത്ത് സോവിയറ്റ് സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലവും ആകർഷകവുമായ ഈ ചിത്രത്തിന് മങ്ങലേറ്റു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വികസന രീതിയുടെയും സോവിയറ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയുടെയും മോശപ്പെട്ടതും ഇരുണ്ടതുമായ ചില വശങ്ങൾ പുറത്തായി; പ്രത്യേകിച്ചും സ്റ്റാലിനിസത്തെ ക്രുഷ്ചേവ് തുറന്നുകാട്ടിയതിനുശേഷം.

പാശ്ചാത്യലോകത്തുനിന്നും ചില വെല്ലുവിളികളുണ്ടായി. തന്നെയുമല്ല, നവസ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിലും നാടകീയമായ ചില പുതിയ സാദ്ധ്യതകൾ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

പാശ്ചാത്യലോകത്ത് പുതിയ ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക സാദ്ധ്യതകൾ ആവിർഭവിച്ചു. അത് ഉൽപാദകശക്തികൾക്ക് നവജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യ സമ്പദ്ഘടനകളെ പുതിയ ഒരു പന്ഥാവിലേക്ക് അത് നയിച്ചു. പശ്ചിമ ജർമ്മനിയിലെയും ജപ്പാനിലെയും സാമ്പത്തിക പുനരുദ്ധാരണത്തിൽ അത് ദൃശ്യമായി. ആ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും യുദ്ധംമൂലം തകർന്ന് തരിപ്പണമായിരുന്നു. കൂടാതെ, അർദ്ധവികസിത രാജ്യങ്ങളായ ദക്ഷിണ കൊറിയയുടെയും തൈവാന്റെയും വളർച്ച അത്ഭുതകരമായിരുന്നു.

ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, പല പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ ജനക്ഷേമകരമായ പരിപാടികളും (ദ്രാരിദ്ര്യാചരണം, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം, സോഷ്യൽ സെക്യൂരിറ്റി, വൈദ്യസേവനം, പാർപ്പിടസൗകര്യം മുതലായവ) നടപ്പിലാക്കിത്തുടങ്ങി. അതൊക്കെ സാമൂഹ്യനീതിയോടും ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തോടുംകൂടിയ വളർച്ചയുടെ ഒരു യുഗത്തിലേക്ക് നീങ്ങാൻ ആ രാജ്യങ്ങളെ സഹായിച്ചു. കൂടാതെ, ജനസമ്മർദ്ദം കാരണം അവിടങ്ങളിൽ ജനാധിപത്യ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും മനുഷ്യാവകാശങ്ങളും നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തെ മർദ്ദകസ്വഭാവത്തിന് അത് ഒരു പരിധിവരെ മയം വരുത്തി. ഇതിനൊക്കെ കടകവിരുദ്ധമായ ഒരു ചിത്രമാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി നൽകിയത്. ജനാധിപത്യവും ചില മൗലിക മനുഷ്യാവകാശങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതോടൊക്കെയൊപ്പം സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഉൽപാദനത്തിന്റെ വളർച്ചത്തോത് ഇടിയുകയും ചെയ്തു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയോടുള്ള കമ്പം അവസാനിക്കാൻ അതൊക്കെ കാരണമായി. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിരുദ്ധശക്തികളും ഇപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ പൂർണ്ണമായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി.

ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും സമാന്തരമായ ഒരു വികസനം ഉണ്ടായി. പാർലിമെന്ററി ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനു കീഴിൽ സാമൂഹ്യനീതിയോടുകൂടിയ വികസനത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യം ഇന്ത്യ സ്വീകരിച്ചു. അന്താരാഷ്ട്ര സഹകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു തുറന്ന സമുദായം അവിടെ പുലർന്നു. കൊട്ടിയടച്ച സമുദായത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സോവിയറ്റ് വികസനമാതൃകയും ഏകകക്ഷി ഭരണവും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും മൗലികമായ ചില മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെയും അഭാവവും കാർഷികരംഗത്തെയും സാങ്കേതികവിദ്യാരംഗത്തെയും പ്രകടമായ നിശ്ചലാവസ്ഥയും ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിന് സ്വീകരിക്കാൻ പറ്റിയ മാതൃകയായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള എഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ ബുദ്ധിജീവികളുടെയിടയിൽപ്പോലും സോഷ്യലിസത്തിനുനേരെ വിമർശനപരമായ ഒരു മനോഭാവം വളർന്നത്. സോവിയറ്റ് ആസൂത്രണസമ്പ്രദായത്തെയും ഉൽപാ

ദനോപാധികളുടെ വരണാത്മകമായ സാമൂഹ്യവൽക്കരണത്തെയും വിലമതിക്കവൈതന്നെ, സോവിയറ്റ് മാതൃകക്കപ്പുറംപോകേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നും ജനാധിപത്യത്തെയും സാമൂഹ്യനീതിയെയും കൂട്ടിയിണക്കുകയും ചേരിചേരാ ചട്ടക്കൂടിന്നുള്ളിൽ വികസനം സുസാദ്ധ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുതിയ മാതൃകക്ക് രൂപം നൽകിയേ തീരൂവെന്നും ഇന്ത്യ തീരുമാനിച്ചത്. മറെറാരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങൾക്ക് പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്ത സമ്പ്രദായത്തിനു വെളിയിലേക്കും സോവിയറ്റ് സോഷ്യലിസത്തിനു അപ്പുറത്തേക്കും നോക്കേണ്ടതായും ജനകീക്ഷേമം മുൻനിർത്തിയുള്ള പാശ്ചാത്യ പുനർവിതരണ സങ്കേതത്തെ സോവിയറ്റ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് ആസൂത്രണ സങ്കേതത്തെ കൂട്ടിയിണക്കേണ്ടതായും വന്നു.

മേലെ പറഞ്ഞ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം പൂർണ്ണമായും മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ട് നോക്കിയാൽ ഗോർബച്ചേവിന്റെ പുതിയ ആശയങ്ങളുടെ ചരിത്രപ്രാധാന്യം മുഴുവനായും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഈ പുതിയ ആശയങ്ങളും സോവിയറ്റ് യൂണിയനെ വീണ്ടും ധാർമ്മികവും ബുദ്ധിപരവുമായ പുതിയ ഒരു ചലനാത്മകകേന്ദ്രമാക്കിത്തീർത്തു. പുതിയ യുഗത്തിനു ചേരുന്ന പുതിയ ഒരു സമീപനവും പുതിയ ആശയങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കാനായി രാജ്യത്തിനകത്തും പുറത്തും സംഭാഷണത്തിന്റെ അഭിവർദ്ധകനായി സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നുകൊണ്ടുവേണം ഗ്ലാസ്നോസ്തിനേറെയും പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടേയും സാരാംശം നാം അന്വേഷിക്കേണ്ടത്.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വിപുലീകരണം, നിയമവാഴ്ച, വ്യക്തികളുടെ മനസ്സാക്ഷി സ്വാതന്ത്ര്യം, എല്ലാ മതാനുയായികളുടെയും വിശ്വാസസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയെല്ലാം ഗോർബച്ചേവിന്റെ ഗ്ലാസ്നോസ്തും പെരിസ്ത്രോയിക്കയും തേടുന്നു. വർഗ്ഗമൂല്യങ്ങൾക്കുപരി മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾക്ക് പരിഗണന നൽകണമെന്ന മാർക്സിന്റെ മൗലികമായ നിലപാടിനെ ഇവ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. പരസ്പരം മൽസരിക്കുന്ന വർഗ്ഗങ്ങളുടെ പരസ്പര നാശത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്നവിധത്തിലായിരിക്കരുത് പിന്നെയോ മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ

വിപ്ലവകരമായ പുനർനിർമ്മാണത്തിനുതകുംവിധമായിരിക്കണം വർഗ്ഗസമരം നടത്തേണ്ടതെന്ന് കമ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നടുനായകത്വപരമായ സമീപനത്തെ ഗോർബച്ചേവിന്റെ ആശയങ്ങളും തിരസ്ക്കരിക്കുന്നു. മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിയുടെയും ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി സർവ്വോപരി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടും പുതിയ ഒരു സാർവ്വദേശീയ ക്രമത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽനിന്നുകൊണ്ടും ദേശീയ ലക്ഷ്യങ്ങളും പിന്തുടരുന്നതിനെയാണ് അവ അനുകൂലിക്കുന്നത്. ആയുധമൽസരത്തെ ത്വരിപ്പിക്കുകയും യുദ്ധവിപത്ത് വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരസ്പരമുള്ള വെറുപ്പും ശത്രുതയും ഉൻമൂലനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മുഖ്യമായ ഉപാധിയായ അഹിംസയെന്ന ഗാന്ധിയൻ ആശയം ഉയർക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഗോർബച്ചേവിന്റെ ലോകവീക്ഷണം. യുദ്ധവിപത്തിനെ തടയുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ ന്യൂക്ലിയർ യുഗത്തിൽ അത് മനുഷ്യരാശിയുടെ വംശനാശത്തിനിടവരുത്തും.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനും സമാധാനം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന മുഴുവൻ മനുഷ്യഗണവും തമ്മിൽ പരസ്പരധാരണയുടേതായ പുതിയ പാലങ്ങളും പണിയുന്നതിന് ഗോർബച്ചേവിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം അങ്ങനെ സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റുകളും ബാക്കിലോകത്തെ ഡെമോക്രാറ്റിക് സോഷ്യലിസ്റ്റുകളും തമ്മിലും റാഡിക്കൽ ലിബറലുകളും തമ്മിലും, വിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളും തമ്മിലും (സോവിയറ്റ് യൂണിയനകത്തും പുറത്തും) പരസ്പരധാരണയുടേതായ പാലങ്ങളും പണിയാൻ അത് സഹായിക്കുന്നു.

ഗോർബച്ചേവിന്റെ ലോകവീക്ഷണവും ഗാന്ധി-നെഹ്റു വീക്ഷണവും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ സാമ്യം ഇന്ത്യക്കാരായ നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. ന്യായമായ നമ്മുടെ ദേശീയ താൽപര്യങ്ങളും അണുവായുധവിമുക്തവും സമാധാനപരവുമായ ലോകമെന്ന സാർവ്വദേശീയ ലക്ഷ്യവും പിന്തുടരാൻവേണ്ടി ഇന്ത്യയും സോവിയറ്റ് യൂണിയനും തമ്മിൽ സഹകരണത്തിനുള്ള പുതിയ സാദ്ധ്യതകളും ആ സാമ്യത്തിൽ നാം കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ജേതാവും പരാജിതനുമില്ലാത്ത അവസ്ഥയാണ് യഥാർത്ഥ വിജയമെന്ന ബുദ്ധന്റെ സിദ്ധാന്ത

ത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഗാന്ധിജിയുടെ അഹിംസാതത്വം ഗോർബച്ചേവ് തന്റെ ലോകവീക്ഷണത്തിൽ ക്രിയാത്മകമായി ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് നമുക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും അഭിമാനകരമാണ്. വെറുപ്പിന്റെയും ഹിംസാത്മകമായ ചിന്തയുടെയും ചൈതന്യം പ്രതിബിംബിക്കുന്ന യുദ്ധോൽസുകഭാവത്തിൽ സമാധാനമെന്ന ലക്ഷ്യം പിന്തുടരാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന നെഹ്രുവിന്റെ വിവേകപൂർവ്വകമായ വാക്കുകളും ലോകപ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള ഗോർബച്ചേവിന്റെ സമീപനത്തിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നുണ്ടെന്നതിലും നമുക്ക് പ്രത്യേകം അഭിമാനിക്കാം. സമാധാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പിന്തുടരുന്നതിന് കൂടുതൽ കരുതലോടുകൂടിയ ആശയവിനിമയരീതിയും സഹിഷ്ണുതയും അനുഭാവപൂർണ്ണമായ ധാരണയും സഹാനുഭൂതിയും നിറഞ്ഞ സൗമ്യമായ ഭാഷയും പരസ്പരം അഭിപ്രായങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയും ആവശ്യമാണെന്ന് നെഹ്രുവിനെപ്പോലെ ഗോർബച്ചേവും ഊന്നിപ്പറയുന്നു.

ചിന്താശീലരും പ്രബുദ്ധരുമായ ലോകമാസകലമുള്ള മനുഷ്യർ പുതിയ ഒരു സംഭാഷണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഗോർബച്ചേവിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. സ്റ്റാലിനിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയും പ്രയോഗത്തിന്റെയും ഫലമായി സോഷ്യലിസത്തിനുണ്ടായ വൈരൂപ്യങ്ങളെ (ഇത് സോവിയറ്റ് യൂണിയനകത്തും പുറത്തുമുള്ള പ്രബുദ്ധരായ മനുഷ്യരെ മിക്കവാറും എന്നന്നേക്കുമായി സോഷ്യലിസത്തിൽനിന്ന് അകറ്റിക്കളഞ്ഞു) നീക്കംചെയ്യുന്നതിന് പ്രസ്തുത നിർദ്ദേശങ്ങളും സഹായിക്കുന്നു. മനുഷ്യസ്നേഹപരമായ ആദർശങ്ങളുടെ പുതു സമർത്ഥനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുതിയ ഒരു നാഗരികതക്കുള്ള സംഭാവനയെന്ന നിലയിൽ സോഷ്യലിസത്തെ നവീകരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകമായ പുതിയ ശക്തികളെയും ഉൾപ്രേരണകളെയും ഗോർബച്ചേവ് നയിക്കുന്നു.

ആധിപത്യവും ചൂഷണവും മനുഷ്യരുടെയും ദേശങ്ങളുടെയും സമത്വം അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കാതിരിക്കാനായി എല്ലാ ശക്തികളെയും ഏകീകരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. കൂടുതൽ

വിവേകപൂർവ്വകവും മൗലികവുമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ബോധത്തെ മാറ്റിത്തീർക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഉയർന്ന സാങ്കേതിക വിദ്യയുടേയും മൂല്യാധിഷ്ഠിതമായ പ്രതിപ്രവർത്തനായുള്ള പരസ്പരാശയവിനിമയത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പുതിയ ബോധം നാം പടുത്തുയർത്തിയേ തീരൂ. ''നാം മുതലാളിമാരായേക്കാം, നാം കമ്യൂണിസ്റ്റുകളായേക്കാം, നാം ജീവിക്കുന്നത് പരസ്പരാശ്രിതവും അവിഭക്തവുമായ ഒരാഗോളഗ്രാമത്തിലാണെ''ന്നും അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യബോധത്തെ വളർത്താൻവേണ്ടി ജനാധിപത്യത്തെ ഉപയോഗിക്കാൻ നമുക്ക് പഠിക്കാം എന്ന് ഗോർബച്ചേവ് പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ നാം ഒരിക്കലും മറക്കരുത്.

JAWAHAR SMARAKA GRANTHA SALA
REG NO 3273
VENGANOOR P.O.
PARAKUZHY

സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എന്താണ് പെരെസ്ത്രോയിക്കയുടെയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റെയും അർത്ഥം?

എം. കാമരാജുലു
(പത്രപ്രവർത്തകൻ)

റഷ്യയിൽ ഒക്ടോബർ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവം വിജയിച്ചിട്ട് എഴുപതിറ്റാണ്ട് കഴിഞ്ഞു. രണ്ടു വർഷം മുമ്പ് സമാധാനവും പുരോഗതിയും കൊതിക്കുന്ന ലോകമാസകലമുള്ള മനുഷ്യരോടൊപ്പം സോവിയറ്റ് ജനത ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ 70-ാം വാർഷികം ആഘോഷിച്ചു. സോവിയറ്റു ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അത് പുനരാലോചനയുടെ സമയമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ഭാഗധേയങ്ങളുടെ വികസനത്തിൽ സങ്കീർണ്ണവും വൈരുദ്ധ്യപൂർണ്ണവുമായ വ്യതിയാനങ്ങളുണ്ടായതിനെപ്പറ്റി അവർ ചിന്തിച്ചു. യുദ്ധകാലത്തെ നടുക്കുന്ന രംഗങ്ങളും അവരുടെ മനസ്സിലൂടെ പാഞ്ഞു മറഞ്ഞു. യുദ്ധാനന്തര കാലത്തെ ബുദ്ധിമുട്ടേറിയ സാമ്പത്തിക പുനരുദ്ധാരണത്തെപ്പറ്റിയും അവരോർത്തു. പിന്നീട് 'ശീതയുദ്ധ'ത്തിന്റെയും അണുമുഖീകരണത്തിന്റെയും ആയുധമൽസരത്തിന്റെയും വർഷങ്ങളായിരുന്നു. വികസനപന്ഥാവിൽ പല തടസ്സങ്ങളും തിരിച്ചടികളും അബദ്ധങ്ങളും അക്കാലത്തുണ്ടായി. പക്ഷെ, സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറയും അതിന്റെ

നേതൃത്വവും അവരെ ഇന്ന് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സകല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അതാണ് കാരണമെന്ന് കരുതുന്നില്ല. സൊഷ്യലിസ്റ്റ് നിർമ്മാണവേളയിൽ തെറ്റുകൾ, ചിലപ്പോൾ വലിയ തെറ്റുകൾ തന്നെ, പറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുന്നു. സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വരട്ടുതത്വവാദപരമായ വളച്ചൊടിക്കലുകൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് ന്യായതയുടെ നഗ്നമായ ലംഘനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ജനാധിപത്യ തത്വങ്ങളിൽനിന്നുള്ള വ്യതിയാനങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ വികസനത്തിനാവശ്യമായ നടപടികൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകിച്ചും (അവ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലും) നിഷ്ക്രിയത്വം കടന്നുകൂടുകയുണ്ടായി.

സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളിപ്പോൾ അതെപ്പറ്റിയൊക്കെ തുറന്നു സംസാരിക്കുന്നു. അവരെന്തിനാണ് കഴിഞ്ഞുപോയ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെ ചർച്ചചെയ്യുന്നതെന്ന് ചോദിച്ചേക്കാം. ഇന്നത്തെ അവരുടെ പ്രയാസങ്ങളുടെയും പ്രശ്നങ്ങളുടെയും ഉത്ഭവസ്ഥാനമെവിടെയെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാനും ഭാവിയിൽ അത്തരം അബദ്ധങ്ങളും വീഴ്ചകളുമുണ്ടാകാതെ ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടി മുന്നേറാനും വേണ്ടിയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്.

സോവിയറ്റ് ജനങ്ങൾ നടത്തുന്ന ഈ പുനർവിചാരം രാജ്യത്തിനകത്തും പുറത്തും പല തരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ട്. പലരും ചോദിക്കുന്നു എന്തിനാണ് ചരിത്രം വീണ്ടും എഴുതാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്ന്. ചരിത്രം വീണ്ടും എഴുതാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലൊ. പക്ഷെ, അത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കാൻ കഴിയും; കൂടുതൽ സത്യസന്ധമാക്കാനും വിട്ടുപോയ ഭാഗങ്ങൾ പൂരിപ്പിക്കാനും കഴിയും. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ മുഴുവൻ സത്യവും അനാവരണം ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം കാട്ടുന്നത് സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പാപ്പരത്തത്തിനു തെളിവാണെന്നും അതിന്റെ ആത്യന്തികമായ പരാജയസമ്മതമാണെന്നും പോലും പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ചില രാഷ്ട്രീയ അവലോകർ അവകാശപ്പെടുന്നു. അവർ പറയുന്നു മുതലാളിത്തം ('ഉദാരസമുദായം' എന്ന് അതിനെ വിളിക്കാനാണവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്) എന്നന്നേക്കുമായി അതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത സമർത്ഥി

ച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണെന്നും സാമൂഹ്യവികസനത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടം അതായിരിക്കുന്നുവെന്നും അതോടുകൂടി ചരിത്രം അവസാനിച്ചിരിക്കുകയാണന്നും!

എത്രകണ്ട് വാചാലമായിപ്പറഞ്ഞാലും അത്തരം പ്രവാചകരുടെ പാപ്പരത്തം എളുപ്പം കാണാൻ കഴിയും. ഈ കപടപ്രവാചകൻമാരിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായി, സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ വിലയിരുത്തുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മാർത്ഥതയുള്ളവർ ധാരാളമുണ്ട്. ''സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെ എന്റെ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെ''ന്ന് മോസ്കോവിലെ സ്വീഡിഷ് അംബാസ്സഡർ ഫ്രാൻസിസ് പിയാൻക പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ''എന്തായാലും സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലുള്ള അവരുടെ താൽപര്യം ശീഘ്രഗതിയിൽ വളർന്നു; തുടർന്നു വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'പെരിസ്ത്രോയ്ക്ക', 'ഗ്ലാസ്നോസ്ത്' എന്ന റഷ്യൻ വാക്കുകളും ഇന്ന് അവർക്ക് സുപരിചിതമാണ്. ഡസ്സൻകണക്കിനു സ്വീഡിഷ് പത്ര-ടെലിവിഷൻ പ്രവർത്തകർ ഈയിടെ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അവരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും ടെലിവിഷൻ പ്രക്ഷേപണങ്ങളിൽനിന്നും സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും അവരുടെ നേതാക്കൻമാരുടെ നയത്തെപ്പറ്റിയും എന്റെ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നു.''

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ അഭിപ്രായമെന്താണെന്ന് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ അമേരിക്കൻ അംബാസിഡർ ജാക് എഫ്. മാട്ലോക്കിനോട് ഒരു എ. പി. എൻ. ലേഖകൻ ചോദിച്ചപ്പോഴും അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു: ''ഗ്ലാസ്നോസ്തും പെരിസ്ത്രോയിക്കയും, പ്രത്യേകിച്ചും ഗ്ലാസ്നോസ്ത് തീർച്ചയായിട്ടും സോവിയറ്റ്-യു. എസ്. ബന്ധങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കും. ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു: ഒരു രാജ്യത്തെ മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഏതു നയവും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുടെയും താൽപര്യങ്ങൾക്ക് സഹായകമാകും...'' മോസ്കോവിലെ ജപ്പാനീസ് അംബാസിഡർ ടോഷ്യാ

ട്ടി മുട്ടോ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: ''സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ പെരിസ്ത്രോയിക്കയേയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിനേയും പറ്റി ജപ്പാനിലെ ബഹുജന മാധ്യമങ്ങൾ ധാരാളം എഴുതുന്നുണ്ട്. പ്രസ്തുത പ്രക്രിയകൾ ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്ത് വലിയ താൽപര്യം ഉണർത്തുന്നുണ്ട്. പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ വിവിധ വശങ്ങളും ഈ രാജ്യത്തു നടക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ സംഭവങ്ങളും സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളുടെമേൽ അവ ചെലുത്തുന്ന യഥാർത്ഥ സ്വാധീനത്തെ വിലമതിക്കാനും അന്താരാഷ്ട്ര ബന്ധങ്ങളിൽ അവ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനത്തെ മനസ്സിലാക്കാനും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു...''

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുനസംരചനയുടെയും മറവില്ലായ്മയുടെയും പ്രക്രിയകളെ സംബന്ധിച്ച് വിവരാന്വേഷണരൂപേണയും ഗുണനിരൂപണരൂപേണയും നടക്കുന്ന ലക്ഷക്കണക്കിന് അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളിൽ ചിലതുമാത്രമാണ് മുകളിൽ ഉദ്ധരിക്കുകയുണ്ടായത്.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി ലോകത്തലസ്ഥാനങ്ങളിൽ പറയുകയും ചിന്തിക്കുകയും ഊഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് എന്തുതന്നെയായും ശരി, സോവിയറ്റ് ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു കാര്യം ബോദ്ധ്യമായിട്ടുണ്ട്! വസ്തുനിഷ്ഠമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ആത്മനിഷ്ഠമായ തെറ്റുകളുമുണ്ടായില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കു വളരെക്കൂടുതൽ ചെയ്യാനും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ശേഷിസാദ്ധ്യതകളെ പൂർണ്ണമായി പുറത്തു കൊണ്ടുവരാനും അവർക്കു കഴിയുമായിരുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ശേഷിസാദ്ധ്യതകൾ പൂർണ്ണമായി തങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയില്ല എന്ന ശകുനവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ ഒരു തോന്നൽ അവർക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

പുതിയ, സോഷ്യലിസ്റ്റ്, സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി നിലവിൽവന്നിട്ട് 70 വർഷങ്ങൾക്കുമേലായി; അതൊരു അന്താരാഷ്ട്ര പ്രതിഭാസമായിട്ട് നാലുപതിറ്റാണ്ടുകളും. അതിന്റെ നിലനിൽപിന്റെ അടിസ്ഥാനംതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും ആദർശങ്ങളും കൂടുതൽ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉദ്യമവുമാണ്. സോഷ്യലിസം പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിനിരുതിവരുത്തി; ശീഘ്രഗതിയിലുള്ള സാമ്പത്തി

ക-സാംസ്കാരിക വളർച്ചക്ക് ഉറപ്പേകി; സാമൂഹ്യ ഭദ്രതയുടെ അപൂർവ്വമായ ഒരു സമ്പദായം സൃഷ്ടിച്ചു; പുതിയ ഒരു ജീവിതരീതിക്കു തുടക്കംകുറിച്ചു. പക്ഷെ, ഏഴുപതിറ്റാണ്ടു കാലത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് നിർമ്മാണത്തിനുശേഷവും ലോകത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യമായ സോവിയറ് യൂണിയനിലെ ജനങ്ങളും സന്തുഷ്ടരാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല അവരിപ്പോഴും കേഷ്യപ്രശ്നത്തെ നേരിടുന്നു. ഭക്ഷ്യപ്രശ്നമെന്നു പറയുമ്പോൾ ഈ രാജ്യത്തോ ഇതുപോലുള്ള മൂന്നാം ലോക രാജ്യങ്ങളിലോ അനുഭവപ്പെടുന്നതുപോലുള്ള ഭക്ഷ്യപ്രശ്നമാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കരുത്. ഒരൊറ്റ റൊട്ടികൊണ്ട് സോവിയറ് പൗരന്റെ കേഷ്യപ്രശ്നം പരിഹരിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ഥിതിഗതികൾക്കുമാറ്റം സംഭവിച്ചു. അവർക്കിപ്പോൾ റൊട്ടിമാത്രം പോര. സോവിയറ് യൂണിയൻ പ്രതിവർഷം ശരാശരി 120 ദശലക്ഷം ടൺ ധാന്യം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു റൊട്ടി ഒരാൾക്കെന്ന നിലയിൽ ഉല്പാദിപ്പിച്ചു വിതരണം ചെയ്യാൻ അതിന്റെ പകുതി മതിയാകും; പകുതിപോലും വേണ്ട. ജനങ്ങളുടെ ഭക്ഷണരീതിയിൽ മാറ്റമുണ്ടായി. രുചിക്കു വ്യത്യാസം വന്നു. അതുകൊണ്ട് 120 ദശലക്ഷം ടൺ ധാന്യം മതിയാകാതായി. മനുഷ്യരെക്കാൾ കൂടുതൽ ധാന്യം തിന്നുന്നത് മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളുമാണ്.

അമേരിക്കയെപ്പോലെ പ്രകൃതി അനുഗ്രഹിച്ചുനൽകിയ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമിയല്ല സോവിയറ് യൂണിയനിലേത്. അവിടെ ഒറ്റ വിളവെടുപ്പേ ഒരാണ്ടിൽ നടക്കുകയുള്ളു. അതിനുപോലും കണ്ണിലെണ്ണയുമൊഴിച്ചു ജാഗ്രതയോടെയിരിക്കണം. എന്നിരുന്നാലും അവരുടെ വിദഗ്ദ്ധൻമാർതന്നെ പറയുന്നു കൃഷി ഇനിയും മെച്ചപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടുവോളം സാദ്ധ്യതകളുണ്ടെന്ന്. കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലതയോടുകൂടി മുന്നേറാനും സോഷ്യലിസത്തിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുള്ള ശേഷിസാദ്ധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും എന്തുചെയ്യണം എന്നതാണു ചോദ്യം. സോഷ്യലിസത്തിൽ അത്തരം ശേഷിസാദ്ധ്യതകളുണ്ടെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് ഇന്നോളം അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയില്ല?

ഇവിടെ ഒരല്പം ഗ്ലാസ്നോസ്ത് വരുന്നു. സി. പി. എസ്. യു. സെൻട്രൽകമ്മിറ്റിയുടെ പോളിറ്റ് ബ്യൂറോ അംഗവും സെക്രട്ടറിയുമായ വിക്ടർ നോവിക്കോവ് പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക: ''...സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള ലെനിന്റെ പരിപാടിയിൽനിന്ന് മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായും നാം അകന്നുപോയി. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം കുടികൊള്ളുന്നത് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവും കർഷകജനതയും തമ്മിലുള്ള സഖ്യത്തിലാണെന്ന് ലെനിൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ദേശീയ സമ്പദ്ഘടനയുടെ നോക്കിനടത്തിപ്പ് സമ്പ്രദായത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഏത് പുനസ്സംഘടനയും ഏത് മാറ്റവും, പ്രത്യേകിച്ചും കാർഷികരംഗത്തെ ബാധിക്കുന്ന പുനസ്സംഘടനയും മാറ്റവും, യാതൊരു സാഹചര്യത്തിലും ഭൂമിയിൽനിന്ന് കർഷകനെ പിടിച്ചുമാറ്റരുതെന്ന് തീർച്ചയായും കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ നാം പുറകോട്ടുതിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോഴാകട്ടെ, നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിൽ അങ്ങേയറ്റം അസാധാരണമായുള്ള ഭരണപരമായ ആജ്ഞാരൂപങ്ങൾ പ്രകടമായിരുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് സമ്മതിക്കാതിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ബലംപ്രയോഗിച്ച് കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തിയതും കാർഷികരംഗത്തെ താന്തോന്നിത്തപരമായ ഇടപെടലുകളും കാർഷിക ഉൽപന്നങ്ങളുടെ വിനിമയത്തിലെയും വിതരണത്തിലെയും തോന്ന്യാസപരമായ ഇടപെടലുകളും ഓർത്താൽ ഇക്കാര്യം ബോദ്ധ്യമാകും. കൃത്യമായും അതൊക്കെക്കൊണ്ടാണ് കൂട്ടുകൃഷിക്കളങ്ങളിലും സ്റ്റേറ്റ് ഫാമുകളിലും ജോലിചെയ്യുന്നവർക്ക് അവർ ഭൂമിയുടെ നാഥൻമാരാണെന്ന ചിന്തവരാത്തത്...'' അദ്ദേഹം തുടർന്ന് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു: ''തങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലം എന്തായാലും അനേകവർഷങ്ങളായാട്ട് സ്ഥിരമായ ശമ്പളം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാധാരണ കൂട്ടുകൃഷിക്കാരും വിദഗ്ദ്ധൻമാരും പാട്ടത്തിനു ഭൂമി കൃഷിചെയ്യാൻ കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയും പാട്ടത്തിനു ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കുന്നവരെയും സംശയദൃഷ്ട്യാ നോക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, പാട്ടസമ്പ്രദായത്തിൻകീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കൂട്ടുകൃഷിക്കളങ്ങളും മതിയാവില്ല. ഓരോ കൂട്ടുകൃഷിക്കളത്തിലെയും ഓരോ വിഭാഗവും പ്രസ്തുത സമ്പ്രദായത്തിൻകീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തിയേതീരൂ. അപ്പോഴാകട്ടെ ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടെ ആത്മാർ

ത്ഥമായ പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള പ്രതിഫലം കിട്ടും. അങ്ങിനെ യൊരു സ്ഥിതിവരുമ്പോഴേ സ്ഥിതിയാകെ മാറും...അവരവ രുടെ കഴിവും യോഗ്യതയുമനുസരിച്ചാണല്ലൊ ഓരോരുത്തരും തൊഴിൽ സ്വീകരിക്കുന്നത്. അപ്പോഴും, ഓരോരുത്തരും അവര വരുടെ അദ്ധ്വാനത്തിനനുസൃതമായ പ്രതിഫലത്തിനർഹരാ കുന്നു...''

സോവിയറുജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും രൂക്ഷമായ പ്ര ശ്നം കേഷ്യമേഖലയിലാണെങ്കിലും വ്യവസായം, വാണ്യജ്യം, സേവനങ്ങളം മുതലായ മേഖലകളും പുതിയ പുനസംരചനാ പരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഏതു സാമൂഹ്യ-സാമ്പ ത്തിക സമ്പ്രദായത്തിന്റെയും ചരിത്രം സുദീർഘവും ബുദ്ധി മുട്ടുപിടിച്ചതുമായ ഒരു വികസനപ്രക്രിയയാണ്; ചില പ്പോഴം പ്രക്ഷുബ്ധവുമായിരിക്കും. സോഷ്യലിസം അതി നൊരപവാദമല്ല. പ്രക്ഷോഭത്തെയും പരിഷ്ക്കാരങ്ങളെയും സോഷ്യലിസം വീക്ഷിക്കുന്നത് പ്രതിസന്ധിക്കും നിശ്ച ലതക്കുമുള്ള ഒരു പോംവഴിയാണ്, വികസനത്തിനും പുരോഗ തിക്കുമുള്ള ഒരനിവാര്യ ഘടകമായിട്ടാണ്.

പാട്ടത്തിനെടുക്കൽ സംബന്ധിച്ച നിയമം

സോവിയറ് സമ്പദ്ഘടനയുടെ അതിരുകവിഞ്ഞ കേ ന്ദ്രീകരണം ഒഴിവാക്കാനും സ്റ്റേറ്റിന്റെ പിടുത്തത്തെ അയക്കാ നും വേണ്ടിയുള്ള ദൃഢമായ ഒരു നടപടിയെന്നു. കരുതപ്പെടുന്ന പാട്ടം സംബന്ധിച്ച നിയമത്തിന്റെ തത്വങ്ങളം സോവിയറ് പാർലമെന്റ് അംഗീകരിച്ചു. സോവിയറ് യൂണിയനിലെ സാമ്പത്തിക പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറപാകാനായി ഒരുപ റ്റം നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ആദ്യത്തേതാ ണ് പാട്ടം സംബന്ധിച്ച നിയമം. പാട്ടത്തിനെടുക്കാൻ ദേശീയ സമ്പദ്ഘടനയുടെ എല്ലാ ശാഖകൾക്കും അനുവദനീയമാണ്. ചരക്കു-കമ്പോളബന്ധങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിന് പാട്ടം ഏർ പ്പാട് വഴിതെളിക്കും. അതിവേഗം രാജ്യത്തെ സാമ്പത്തികനില മെച്ചപ്പെടുത്താൻ അത് സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും. പാട്ടത്തി ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴം ഉല്പന്നങ്ങളെ ല്ലാം അതുല്പാദിപ്പിക്കുന്നവരുടെ വകയായിരിക്കും. അ

പ്പോഴും ഉല്പന്നങ്ങളുടെ അളവും ഗുണവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ താൽപര്യമുണ്ടാകും. കൃഷിയുടെ കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് അതീവ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു നടപടിയാണിതെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തിൽക്കൂടി മാത്രമെ ഊർജ്ജസ്വലമായി മുന്നേറാനും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ശേഷിസാദ്ധ്യതകളെ പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും മാനുഷിക വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മുഴുവൻ സമ്പത്തും ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും വികസിത സമ്പദ്ഘടനയോടും ശാസ്ത്രത്തോടും സാങ്കേതിക വിദ്യയോടുംകൂടിയ ഒരു സമുദായം പടുത്തുയർത്താനും അതേസമയംതന്നെ അങ്ങേയറ്റം മനുഷ്യസ്നേഹപരമായ ഒരു സമുദായമായിരിക്കാനും കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന് സോവിയറ്റ് ജനങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായിട്ടുണ്ട്. 1988 ജൂലായ് 11-ന് പോളിഷ് പാർലമെന്റിൽ ചെയ്ത തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് ചോദിച്ചപോലെ, സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ മുന്നേറ്റത്തോടുകൂടി നൈതികമായ നിലവാരങ്ങൾ പൊളളയായിത്തീരുകയും ധർമ്മധീരത ദ്രവീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ആ സാങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെ വിലയെന്താണ്''? സാമ്പത്തികവും ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ പുരോഗതിയെ സാമൂഹ്യനീതിയുമായും ധർമ്മധീരതയുമായും മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയസത്തയുമായും അവിഭക്തമാംവിധം കൂട്ടിയിണക്കികൊണ്ട് പോകുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നതാണ് ഉചിതമായ ലക്ഷ്യം. പെരിസ്ത്രോയിക്ക എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പ്രക്രിയയുടെ രാഷ്ട്രീയവും തത്വശാസ്ത്രപരവുമായ അന്തസ്സത്ത കുടികൊളളുന്നത് ഇവിടെയാണ്.

റഷ്യയിൽ സ്വകാര്യ സ്വത്തോ?

ഈ ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുമ്പോൾ സോവിയറ്റ് യൂണിയനകത്തും പുറത്തുമുളള പല മാർക്സിയൻ ചിന്തകരും നെറ്റിചുളിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഈ പ്രശ്നം സംബന്ധിച്ച് ഒരു കരടുനിയമം പ്രധാനമന്ത്രി നിക്കോളായ് റിഷ്ക്കോവ് പാർലമെന്റിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ഭൂമി മുതൽ ഫാക്ടറികളും ഖനികളുംവരെയുള്ള ഉല്പാദനോപാധികളത്രയും ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തെ തുടർന്ന് സ്വകാര്യ ഉടമസ്ഥതയിൽനിന്നു വിടുവിച്ച് മുഴുവൻ ജനങ്ങളുടെയും സ്വത്തായി പ്രഖ്യാപിച്ച കാര്യം സുവിദിതമാണല്ലൊ. എന്നാൽ ഏതാനും പതിറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും തങ്ങൾ ഫാക്ടറികളുടെയോ കൃഷിഭൂമിയുടെയോ ഉടമസ്ഥരാണെന്ന തോന്നൽ ജനങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ജനങ്ങളുടേതാണെന്ന് ഒരുകാലത്തു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട സ്വത്തെല്ലാം അങ്ങേയറ്റം കേന്ദ്രീകൃതവും ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവികളാൽ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുമായ സ്റ്റേറ്റുവക സ്വത്തായി മാറി. ഇവിടെ പെരിസ്ത്രോയിക്കതൊഴിലാളിയുടെ രക്ഷക്കെത്തുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിൻകീഴിൽ സ്വത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചപ്പാടിൽ പാട്ടം ഏർപ്പാട് ഭേദഗതിവരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

സ്റ്റേറ്റുടമയിലുള്ള സ്വത്ത് എന്തുചെയ്യും എന്ന മുഖ്യമായ ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറയാൻ സ്വത്തുബന്ധങ്ങളോടുള്ള സമീപനത്തിലെ മാറ്റത്തിന് ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ അടുത്ത കാലംവരെ സോവിറ്റു യൂണിയനിലെ സോഷ്യലിസം മിക്കവാറും മുഴുവനും പൊതുമേഖലാസ്വത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ആസ്തിയുടെ 90 ശതമാനവും അതായിരുന്നുതാനും. പക്ഷെ, പെരിസ്ത്രോയിക്ക കാട്ടിത്തരുംപോലെ, കമ്പോള സമ്പദ്ഘടനയുടെ ഉത്തോലകശക്തി ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിലുള്ള ഉടമസ്ഥാവകാശം ഉൽപാദകർക്കു നൽകിയേ തീരൂ.

സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ മുഖ്യ വക്താക്കളിൽ ഒരാൾ ആരാണെന്നോ? ലോകസോഷ്യലിസ്റ്റുവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സാമ്പത്തികശാസ്ത്ര ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ടിന്റെ തലവൻ അക്കാഡമിഷൻ ഒലെഗ് ബൊഗോമലോവ്! സ്വകാര്യവ്യവസായികളെ കൂലിക്ക് ആളുകളെ വെക്കുന്നതിനുപോലും അദ്ദേഹം എതിരല്ല. ഗവർമ്മെന്റിന്റെയും പൊതുജനങ്ങളുടേയും ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണവും നികുതി ചുമത്തലും സാമൂഹിക ഉറപ്പും മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ ചൂഷണംചെയ്യുന്നതിലേക്ക് അതു വഴിതെളിക്കുകയില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറച്ച അഭിപ്രായം. സോവിയറ്റ് കാർഷികശാസ്ത്ര അക്കാഡമിയുടെ അംഗമായ വ്ള

ഡിമിർ തിഖനോവിന്റെ പൂർണ്ണ പിന്തുണ ബൊഗമൊലോവിനുണ്ട്.

എന്നിരുന്നാലും ഈ പ്രശ്നം സോവിയറ്റു പാർലമെന്റിലും സാമ്പത്തികപരിഷ്ക്കാര കമ്മിറ്റിയിലും (കരടുനിയമത്തിന്റെ പല രൂപഭേദങ്ങളും കമ്മിറ്റിക്ക് ഇതിനകം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്) രൂക്ഷമായ ചർച്ചക്ക് അതു കാരണമായേക്കും.

സ്വകാര്യസ്വത്തിനും കമ്പോള സമ്പദ്ഘടനക്കും എതിരായ മനോഭാവം സോവിയറ്റു യൂണിയനിൽ വളരെയുണ്ട്. അതു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളു. കമ്പോളത്തിലേക്കു മുഖംതിരിച്ചുള്ള സാമ്പത്തിക ബഹുത്വം അനിവാര്യമായും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തിരിച്ചുവരവിനു കാരണമാകുമെന്ന് ചില സോവിയറ്റ് സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധൻമാർ ശഠിക്കുന്നു. ചില സോവിയറ്റ് നേതാക്കളും ഈ അഭിപ്രായക്കാരാണ്. 1989 സെപ്തംബറിൽ ചേർന്ന സി. പി. എസ്. യു. സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റി പ്ലീനത്തിൽ പോളിറ്റ് ബ്യൂറോ അംഗം യെഗോർ ലിഗാച്ചേവ്, ''മുതലാളിത്തത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുന്ന''തിനും ''സാമ്പത്തികമേഖലയിൽ സ്വകാര്യസ്വത്ത് ഏർപ്പെടുത്തുന്ന''തിനും എതിരായി മുന്നറിയിപ്പുനൽകി. എന്നിരുന്നാലും, പരിഷ്ക്കാരത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന വിദഗ്ദ്ധൻമാർ അതിനോടു യോജിക്കുന്നില്ല. സോഷ്യലിസ്റ്റുസമുദായത്തിൽ സ്വകാര്യസ്വത്ത് മുതലാളിത്തത്തിനു വഴിതെളിക്കുകയില്ലെന്ന ഉറച്ച അഭിപ്രായമാണ് അവർക്കുള്ളത്.

ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ സ്വകാര്യസ്വത്ത് സോവിയറ്റ് സമ്പദ്ഘടനയേയോ സോവിയറ്റു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയേയോ ദ്രോഹിക്കുകയില്ലെന്നും ജനകീയ ഡെപ്യൂട്ടിമാരുടെ കോൺഗ്രസ്സിൽ ചില പ്രതിനിധികളും അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഒരുപക്ഷേ ദ്രോഹിക്കുകയില്ലായിരിക്കാം; അതോ ദ്രോഹിക്കുമോ? സോഷ്യലിസ്റ്റു സ്റ്റേറ്റിന്റെ കർക്കശമായ നിയന്ത്രണത്തിൻകീഴിൽ അത് മുതലാളിത്ത ഉല്പാദനരീതി—മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും ഒരു സമന്വയം—കൈവരിക്കുമോ? സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലിപ്പോൾ ജനാധിപത്യരീതിയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പാർലമെന്റു

ണ്ട്. സോഷ്യലിസ്റ്റുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ദീർഘകാലത്തെ അനുഭവമുള്ളവരാണതിന്റെ അംഗങ്ങളും. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഗുണവും ദോഷവും അവർക്കറിയാം. കുനുഷ്ടുപിടിച്ച ഈ പ്രശ്നം അവർ സോവിയറ്റു യൂണിയനിലെയും ബാക്കി ലോകത്തിലെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വക്താക്കൾക്കു തൃപ്തികരമാംവിധം പരിഹരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

വംശീയബന്ധങ്ങളുടെ കാര്യമോ?

വംശീയ-ദേശീയ പ്രശ്നങ്ങളും സോവിയറ്റു യൂണിയനിൽ എന്നന്നേക്കുമായി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടെന്നാണ് നാം കേട്ടിരുന്നത്. തന്നെയുമല്ല. ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ബഹുദേശീയ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് അനുകരിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു മാതൃകയാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയനേറെതെന്ന് പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുകയുമുണ്ടായി. പക്ഷെ, സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഈ അടുത്തകാലത്തായി നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ കാട്ടുന്നത് അവിടെ ദേശീയവും വംശപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ സോഷ്യലിസ്റ്റുരീതിയിൽപ്പോയിട്ട് സാധാരണ ജനാധിപത്യരീതിയിൽപ്പോലും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നാണ്.

ശരിയാണ്, 1918 നവംബർ 12-ന് അംഗീകരിച്ച അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരും ചൂഷിതരുമായ ജനതകളുടെ അവകാശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രഖ്യാപനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സ്വതന്ത്രദേശങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രമായ സഖ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ഫെഡറേഷനായിട്ടാണ് പുതിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാണ്. പ്രസ്തുത സഖ്യം സ്വമനസ്സാലെയുള്ളതാണെന്ന് അതിൽ എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. 1922 ഡിസംബർ 30-ന് യൂണിയൻ ഓഫ് സോവിയറ്റ് സോഷ്യലിസ്റ്റു റിപ്പബ്ലിക്കുകൾ രൂപീകരിച്ചത് ഈ തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുമാണ്. പക്ഷെ, ഫെഡറേഷനിൽ ചേർന്ന മിക്ക ജനതകളും റഷ്യക്കാരെ അപേക്ഷിച്ച് താഴ്ന്ന വികസനനിലവാരത്തിലുള്ളവരായിരുന്നു. കൂടുതൽ വികസിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും റഷ്യൻജനതയുടെ, സഹായംകൊണ്ട് മറ്റു ജനതകളും വികസിച്ചു. 1930-കളിൽ ഭൂരിപക്ഷം സോവി

യറ്റു റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെയും ബജറ്റുചിലവിന്റെ 60 ശതമാനവും കേന്ദ്രമാണ്, അതായത് റഷ്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കാണ്, വഹിച്ചിരുന്നതെന്നതും ശരിയാണ്. തൽഫലമായി, പിന്നോക്കം കിടന്നിരുന്ന റിപ്പബ്ലിക്കുകളും ജനവിഭാഗങ്ങളും ശീഘ്രഗതിയിൽ വികസിച്ചു. ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളും ശാസ്ത്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളും സർവ്വകലാശാലകളുമെല്ലാം അവർക്കും ഉണ്ടായി.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ വംശീയബന്ധങ്ങളെ തൃപ്തികരമായി വികസിച്ചില്ലെന്നത് ആശ്ചര്യകരമാണ്. ചില വംശക്കാർ തമ്മിൽ അവിടെ നടക്കുന്ന വഴക്കും ബഹളവും അമ്പരപ്പുളവാക്കുന്നു. പ്രസ്തുത വംശക്കാർ തമ്മിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായിട്ട് ശത്രുതയിൽ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണങ്ങനെ സംഭവിച്ചതെന്നാണ് ചില സോവിയറ്റ് നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരിക വികസനത്തിലെ വ്യത്യസ്ത നിലവാരങ്ങളാണ് വേറെ ചിലർ അതിനു കാരണമായി പറയുന്നത്. പക്ഷെ, അവരൊക്കെ ജനിച്ചുവളർന്നത് (മൂന്നുനാലു തലമുറകളായിട്ട്) സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിലാണ്. എന്നിട്ടും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ചൈതന്യം ഉയക്കൊള്ളാൻ അവർക്കിനിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നത് അത്ഭുതകരമായി തോന്നുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിലുള്ള 'മണ്ണിന്റെ മക്കൾ' വാദംപോലെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിൽ ഉണ്ടാകുമോ? അതോയിനിനമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഹിന്ദിക്കാരുടേതുപോലെയുള്ള റഷ്യക്കാരുടെ വിവേകശൂന്യമായ ദേശീയവികാരമാണോ കാരണം? സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ഭൂപരമായ അഖണ്ഡതയെപ്പോലും ചോദ്യംചെയ്യുന്ന തരത്തിൽ തലയുയർത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ പ്രവണതയുടെ മൂലകാരണമെന്തെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

പെരെസ്ത്രോയിക്ക സംവേഗ ശക്തിയാർജ്ജിക്കുകയും ഗ്ലാസ്നോസ്ത് അതിന്റെ പങ്ക് ശരിയാംവണ്ണം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഇന്നഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സകല പ്രശ്നങ്ങളും ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിഹരിക്കപ്പെടുമെന്നും കഴിഞ്ഞ ഏഴ് പതിറ്റാണ്ട് കാലം ലോകമാസകലമുള്ള പുരോമുഖശക്തികളെ ആവേശംകൊള്ളിച്ച ലോകത്തിലെ ആ ആദ്യത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രം മുഴുവൻ ലോകത്തെയും ഇന്നഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം പരിഹരിക്കാൻ ലോകജനതക്ക് ആവേശം പകർന്നുകൊടുക്കുമെന്നുമുള്ള കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് ലവലേശം സംശയമില്ല.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഒരു രണ്ടാം വിപ്ലവം

എം. സി. നരസിംഹം
(അഖിലേന്ത്യാ ട്രേഡ് യൂണിയൻ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ കർണ്ണാടക സ്റ്റേറ്റ് കൌൺസിൽ പ്രസിഡണ്ട്)

സോവിയറ്റ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഘടനകളിൽ ദൂരവ്യാപകമായ മാറ്റങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തിലാണ് മഹത്തായ ഒക്ടോബർ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന്റെ 72-ാം വാർഷികം ആ രാജ്യം ഈയിടെ ആഘോഷിക്കുകയുണ്ടായത്. സോഷ്യലിസത്തെ കൂടുതൽ ജനാധിപത്യപരവും മാനുഷികവുമാക്കാനായി ഒരു രണ്ടാം വിപ്ലവത്തെ മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻവേണ്ടി നാലുവർഷം മുമ്പാരംഭിച്ച പെരെസ്ത്രോയിക്കയുടെയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റെയും നേട്ടങ്ങളുടെയും കോട്ടങ്ങളുടെയും കണക്കെടുപ്പ് നടത്തി ആ രാഷ്ട്രം.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലാരംഭിച്ച പുനസംരചന എളുപ്പം നിർവ്വഹിക്കാവുന്ന ഒരു കടമയല്ല. അനേക ദശാബ്ദങ്ങളായി അടിഞ്ഞുകൂടിയ പ്രശ്നങ്ങളെ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കൈകാര്യം ചെയ്തേ പറ്റൂ. പഴയ പ്രയോഗരീതികളും കൈവെടിഞ്ഞ് തികച്ചും നൂതനമായ ഒരു പാത സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രശ്നമാണത്. അളവറ്റ അധികാരം ഒരു പിടി പരമോന്നത നേതാക്കളുടെ കരങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടു. അത് അനവധി പേർക്ക് ദ്രോഹം വരുത്തിവെച്ചു. ഭരണപരവും സാമ്പത്തികവുമായ കാര്യങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പ് ജനാധിപത്യ

വിരുദ്ധരീതിയിലാകാൻ അതിടയാക്കി. അധികാരം മുഴുവനും ഒരാളുടെ കയ്യിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും ആ നേതാവിന്റെ ആത്മനിഷ്ഠാപരത അനിയന്ത്രിതമായി വളർന്നു. കൂട്ടായിച്ചേർന്നുള്ള ചർച്ചകളുടെയും തീരുമാനങ്ങളുടെയും സ്ഥാനത്ത് മുകളിൽനിന്നുള്ള ആജ്ഞാസമ്പ്രദായം നിലവിൽവന്നു. ഇന്ന് ഈ സമ്പ്രദായം മുഴുവനും ആകെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

വസ്തുനിഷ്ഠമായ കാരണങ്ങളാൽ കേന്ദ്രീകരണം ഒരു കാലത്ത് ആവശ്യമായിരുന്നു. അല്ലാതെ പുരോഗതി കൈവരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലായിരുന്നു. ഇളം സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രത്തിന്നെതിരായി വിദേശ ഇടപെടലും ഉപരോധവും ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന കാലത്ത് അതാവശ്യമായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധകാലത്ത് വ്യവസായങ്ങളെ സുരക്ഷിതമായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കകം മാറ്റി സ്ഥാപിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോഴും യുദ്ധത്തിനുശേഷം, തകർന്നു തരിപ്പണമായിരുന്ന ദേശീയ സമ്പദ്ഘടനയെ ശീഘ്രഗതിയിൽ പുനരുദ്ധരിക്കേണ്ടിയിരുന്ന കാലത്തും കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നുള്ള ദൃഢമായ തീരുമാനങ്ങൾ ആവശ്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനൊക്കെ ശേഷവും പതിറ്റാണ്ടുകൾ തുടർച്ചയായി അതേ സമ്പ്രദായം പ്രയോഗത്തിലിരുന്നപ്പോൾ അത് പല വ്യതിയാനങ്ങൾക്കും വൈരൂപ്യങ്ങൾക്കും വഴിതെളിച്ചു.

ഒക്ടോബർവിപ്ലവവും അവിടെ ഉയർന്നുവന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമ്പ്രദായവുമാണ് റഷ്യയെ രക്ഷിച്ചത്. അവിടെ വിപ്ലവം നടന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ രാജ്യം വളരെക്കാലം വലിയ സാമ്രാജ്യത്ത കോയ്മകളുടെ അർദ്ധകോളനിയായി തുടരുമായിരുന്നു. റഷ്യയെ വെട്ടിമുറിച്ച് പല ഭാഗങ്ങളാക്കി അതിനെയെല്ലാം ആശ്രിതരാജ്യങ്ങളാക്കാൻ വലിയ സാമ്രാജ്യത്വരാജ്യങ്ങൾക്ക് പരിപാടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം ആ പദ്ധതി പൊളിച്ചു. രാജ്യത്തിന്റെ പരമാധികാരം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചതും അതിനെ ഒരു വികസിതരാഷ്ട്രമാക്കിയതും ഒക്ടോബർ വിപ്ലവമാണ്.

യുദ്ധം ചവുട്ടിമെതിച്ച ഒരു പിന്നോക്ക സമ്പദ്ഘടനയാണ് പുതിയ രാഷ്ട്രത്തിന് പൈതൃകമായി ലഭിച്ചത്. സാ

4246

ത്രാജ്യത്വകോയ്മകളുടെ ആക്രമണത്തെ അതിനു നേരിടേണ്ടതായും വന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളെല്ലാം തരണം ചെയ്ത് സാംസ്കാരികമായും ശാസ്ത്രീയമായും വ്യാവസായികമായും വികസിച്ച ഒരു പ്രമുഖ രാഷ്ട്രമായിത്തീർന്നു അത്. അത്ഭുതകരമായ ആ നേട്ടങ്ങളെല്ലാം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കൈവരിച്ചത് ചരിത്രപരമായി വളരെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലയളവിനുള്ളിലാണ്. മറ്റൊരു രാജ്യത്തിനും അത് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ആദ്യ ദശാബ്ദങ്ങളിലും യുദ്ധാനന്തര വർഷങ്ങളിലും അത് സാദ്ധ്യമായത് കേന്ദ്രീകൃതപദ്ധതികൊണ്ടും അത് ആത്മാർത്ഥമായി നടപ്പിലാക്കിയതുകൊണ്ടുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ശേഷിസാദ്ധ്യതകളെ മുഴുവനും ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ക്രമാതീതമായ കേന്ദ്രീകരണം ഏതാനും പേരുടെ കൈകളിൽ അധികാരം കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ ഇടയാക്കും. നേർവഴിയിൽനിന്നുള്ള വ്യതിയാനങ്ങൾക്കും വളരെ വലിയ തെറ്റുകൾക്കും അത് വഴിതെളിച്ചു. ജനാധിപത്യ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനുകളെ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടു മുകളിൽനിന്നുള്ള ആജ്ഞ സ്ഥിരം സമ്പ്രദായമായിത്തീർന്നു. അതിന് സോവിയറ്റ് ജനത വളരെ വലിയ വില കൊടുക്കേണ്ടതായി വന്നു. അത്തരം വ്യതിയാനങ്ങളും തെറ്റുകളും ഉണ്ടായില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ രാജ്യം ഇന്നത്തേതിനേക്കാൾ വളരെ വലിയ പുരോഗതി കൈവരിക്കുമായിരുന്നു. സ്റ്റാലിന്റെ വ്യക്തിപൂജയുടെ കാലത്ത് അടച്ചുപൂട്ടിയ ഒന്നായിത്തീർന്നു സോവിയറ്റ് സമുദായം. സ്റ്റാലിന്റെ മരണാനന്തരം തെറ്റുകൾ തിരുത്താൻ ചില ശ്രമങ്ങളൊക്കെ നടന്നെങ്കിലും വലിയ നേട്ടങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ഔദ്യോഗികനയത്തോട് യോജിക്കാത്തവരെ കഠിനമായി പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഏർപ്പാട് നിന്നു. പക്ഷെ, രാജ്യഭരണകാര്യത്തിലും സമ്പദ്ഘടനയുടെ നോക്കിനടത്തിപ്പിലും മുകളിൽനിന്നുള്ള ആജ്ഞാസമ്പ്രദായം തന്നെ തുടർന്നുപോന്നു. ബ്രഷ്നേവിന്റെ ദീർഘകാല ഭരണത്തിൻകീഴിൽ സമ്പദ്ഘടന നിശ്ചലമായി; ജനാധിപത്യ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനുകൾ നിർജ്ജീവമായി.

സാർവ്വദേശീയസ്ഥിതിയും സൈദ്ധാന്തികമായ തെറ്റിദ്ധാരണകളുമാണതിനു കാരണം. സോഷ്യലിസവും മുതലാ

ളിത്തവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം ഒരിക്കലും പൊരുത്തപ്പെടാത്തതാണെന്നും മുതലാളിത്തത്തിന്റെമേൽ സോഷ്യലിസം അന്തിമവിജയം കൈവരിച്ചേ അതവസാനിക്കുകയുള്ളുവെന്നുമുള്ള ധാരണ ഇരു ഭാഗക്കാർക്കും പ്രയോജനകരമായ സഹകരണത്തിനു തടസ്സമായിത്തീർന്നു.

ലോകമുതലാളിത്തസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കു കഠിനമായ തകർച്ചയുണ്ടാകുമെന്നും തൻമൂലം അതു തകരുകയും ആഗോളവിപ്ലവം നടക്കുമെന്നുമുള്ള വ്യാപകമായ പ്രതീക്ഷ ഇടതുപക്ഷവൃത്തങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. ലോകയുദ്ധമാണ് മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയെ തകർച്ചയിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുകയും തുടർന്ന് നിലനിൽക്കാൻ അവസരം നൽകുകയും ചെയ്തതെന്ന വിശ്വാസവും നിലനിന്നിരുന്നു.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വിമർശകർ സൈദ്ധാന്തികനിലവാരത്തിൽ രണ്ടു നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നു. അതിന്റെ പാദമുദ്ര രണ്ടു സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കും തമ്മിൽ തുടർന്നുള്ള ബന്ധങ്ങളിൽ പതിപ്പിച്ചു.

ഒന്ന്: മുതലാളിത്തം അതിന്റെ വികസനത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലെത്തി; അതിനി നശിക്കുകയേയുള്ളൂ; സൈനികവൽക്കരണത്തിൽക്കൂടി മാത്രമേ അതിന് ഇനി നിലനിൽക്കാനാവുകയുള്ളൂ.

രണ്ട്: കൂടെക്കൂടെയുണ്ടാകുന്ന സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം അതിനെ അനിവാര്യമായും ആക്രമണത്തിലേക്കും യുദ്ധങ്ങളിലേക്കും തള്ളിവിടും; അതിനു വേറെ പോംവഴിയൊന്നുമില്ല.

കമ്യൂണിസത്തിന്റെ പ്രതിയോഗികളും സോഷ്യറ്റ് യൂണിയന്റെ വികസനത്തെയും അതേ തരത്തിൽ വീക്ഷിച്ചു. സൈനികവൽക്കരണവും ആക്രമണവുംവഴി മാത്രമേ കമ്യൂണിസത്തിനു നിലനിൽക്കാനാവുകയുള്ളൂ എന്ന നിഗമനത്തിലവർ എത്തിച്ചേർന്നു.

ഇരുകൂട്ടരും വൻതോതിലുള്ള ആയുധവൽക്കരണം നടത്താനാരംഭിച്ചു എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ ഫലം. രണ്ടു വ്യവസ്ഥിതികളും തമ്മിൽ അനിവാര്യമായ സംഘട്ടനമുണ്ടാകുമെന്ന

സൈദ്ധാന്തികപ്രവചനം അഭ്യന്തരനയങ്ങളിലും പ്രതിഫലിച്ചു. അമേരിക്കയിലത് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ നായാടുന്ന രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. ഏതെങ്കിലും വ്യവസ്ഥിതിയിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും കുഴപ്പങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും ഉണ്ടാകുമ്പോഴെ മറുപക്ഷം പ്രവചിക്കും അതിപ്പോഴെ തകരുമെന്ന്; അത് ചരിത്രത്തിന്റെ ചവറ്റുകൊട്ടയിൽ അറിയപ്പെടുമെന്ന്.

രണ്ടു വ്യവസ്ഥിതികളും തമ്മിലുള്ള ഈ അഭിമുഖീകരണം വളരെക്കാലം നീണ്ടുനിന്നു. അതു രണ്ടു കൂട്ടർക്കും ഗുണം ചെയ്തില്ല. സമാധാനപരമായ സഹവർത്തനമെന്ന ആശയത്തിനു വിരുദ്ധമായിരുന്നു അത്. മനുഷ്യരാശിയുടെ വികസനത്തിന്റെ യുക്തിക്കും വ്യത്യസ്ത സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതികളുടെ ആവിർഭാവത്തിന്റെയും നിലനിൽപിന്റെയും ചരിത്രപരമായ ചലനാത്മകതക്കും ശരിയായ ഒരു സാമൂഹ്യ സംഘടനക്കുവേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ ചിരകാല അന്വേഷണത്തിനും അത് എതിരായിരുന്നു.

അണുയുഗത്തിന്റെ പിറവിയും ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക വിപ്ലവവും സ്ഥിതിയാകെ മാറ്റി. ജീവിക്കണോ നശിക്കണോ എന്നതു മാത്രമായി മനഷ്യരാശിയുടെ മുമ്പിലുള്ള ചോദ്യം. അളവറ്റ പുരോഗതിയുണ്ടാക്കാനും പട്ടിണി ഇല്ലാതാക്കാനും മനുഷ്യരാശിയെ നേരിടുന്ന മറ്റു പല പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കാനും ജീവിതം കൂടുതൽ സുഖപ്രദവും സുരക്ഷിതവുമാക്കാനും ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക വിപ്ലവം പ്രദാനം ചെയ്ത ശേഷിസാദ്ധ്യതകളത്രയും ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും ലോകത്തിനു കഴിയും; അല്ലെങ്കിൽ ന്യൂക്ലിയർ യുദ്ധംവഴി സമൂലനാശം വരുത്തിവെക്കാനും കഴിയും. ഇതല്ലാതെ മൂന്നാമതൊന്നില്ല തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ. ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശം മുഖ്യ പ്രശ്നമായിത്തീർന്നു. രണ്ടു ഭോഗക്കാരും പല തവണ അന്യോന്യം കൊല്ലാൻ മതിയായത്ര ആയുധങ്ങളും ശേഖരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഈ ഭൂമിയിലുള്ള സർവ്വ ജീവജാലങ്ങളെയും ഒന്നടങ്കം നാമാവശേഷമാക്കാൻ അതു മതിയാകും; അല്ല, അതിന്റെ കാൽഭാഗംപോലും വേണ്ട. ഉൽക്കണ്ഠാജനകമായ ഈ സ്ഥിതി തുടരാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ.

അഭ്യന്തരസ്ഥിതിയും നിലവിലുള്ള അന്താരാഷ്ട്രസ്ഥിതിയും അപഗ്രഥനം ചെയ്ത ശേഷം, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും സോവിയറ്റ് സമൂഹത്തെ സമൂലം പുനസ്സംഘടിപ്പിക്കാനും അന്താരാഷ്ട്ര ബന്ധങ്ങൾക്കു പുതിയ രൂപം നൽകാനുമുള്ള ഉദ്യമം സോവിയറ്റ് നേതാവ് ഗോർബച്ചേവ് ആരംഭിച്ചു.

ന്യൂയോർക്കിൽ ഫോറിൻ പോളസി അസ്സോസിയേഷനെ അഭിസംബോധന ചെയ്യവെ സോവിയറ്റ് വിദേശകാര്യമന്ത്രി എഡ്വേർഡ് ഷെവർദ്നദ്സെ പെരിസ്ത്രോയിക്കാ നയത്തെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

''പെരിസ്ത്രോയിക്ക, പുതിയ ചിന്തനം എന്നിവയിലൂടെ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അതിനുവേണ്ടിയും ലോകത്തിനു വേണ്ടിയും പുതിയ സരണികൾ വെട്ടിത്തുറക്കുകയാണെന്ന് പറയാൻ എനിക്കഭിമാനമുണ്ട്.

''ഞങ്ങളുടെ പുതിയ വിചിന്തനം ഭാവി സൗഭാഗ്യസംഭാവ്യതയാണ്, അത്തരത്തിലൊന്നും സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന് ചിലപ്പോൾ ആളുകൾ പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയ് വിചിന്തനത്തിന് പുതിയ തലച്ചോറ് ആവശ്യമാണെന്നും അത് ഞങ്ങൾക്കില്ലെന്നും, പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ ശിൽപികൾ പഴയ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ജനിച്ചവരാണെന്നും അവരുടെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം അതിനെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കണം എന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നു.

''ശരിയാണ്, ഞങ്ങളുടെ പുതിയ വിചിന്തനം പഴയ വ്യവസ്ഥിതിയിൽനിന്നുണ്ടായതാണ്. പക്ഷെ, അതിന്റെ വ്യത്തികെട്ട വൈരൂപ്യങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള പ്രതിഷേധമായിട്ടാണ്, രാജ്യത്തെയും ജനങ്ങളെയും ആ വൈരൂപ്യങ്ങളിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരുദ്യമമെന്ന നിലക്കും ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ സ്വന്തം രാജ്യത്തും ലോകസമൂഹത്തിലും അന്തസ്സുറ്റ ഒരു ജീവിതത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതകളേകാൻവേണ്ടിയുമാണ് അതാവിർഭവിച്ചത്. 1985 ഏപ്രിലിനു വളരെ മുമ്പ് മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായ

ത്തോടു യോജിപ്പുള്ളവരും പ്രസ്തുതാശയത്തെ താലോലിച്ചു വളർത്തി. ഇപ്പോളതു് നയമായിത്തീർന്നു; രാജ്യത്തെ അതു ചലനാത്മകമാക്കി. രാജ്യത്തിനകത്തും ലോകത്തിലും പല മാറ്റങ്ങളും അതു വരുത്തിത്തീർത്തു; വ്യവസ്ഥിതിയെ രക്ഷിക്കുകയെന്നതല്ല പരമപ്രധാനമായ കാര്യം.

''തീർച്ചയായും, ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂതകാലത്തിലെ വളരെക്കാര്യങ്ങളും സ്മരിക്കുന്നതു് വേദനാജനകമാണു്. ഞങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സന്തതികളെന്ന നിലക്കു്, മൗലികമായ സോഷ്യലിസ്റ്റു് ആശയമനുസരിച്ചു് ഞങ്ങളുടെ സമുദായത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങളും ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണെന്നു ഞങ്ങളും വിശ്വസിക്കുന്നു.....''

ഇന്നു് പെരെസ്ത്രോയിക്ക, ഗ്ലാസ്നോസ്തു് എന്നീ നയങ്ങളനുസരിച്ചു് സോവിയറ്റു് യൂണിയനിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. സമ്പദ്വിധാനം സമൂലം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അമിത കേന്ദ്രീകരണം വികേന്ദ്രീകരണത്തിനു വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്നു. വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകപ്പെടുന്നു. ധനപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വാശ്രിതത്വവും കോസ്റ്റു് അക്കൗണ്ടിംഗും ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉൽപാദന സ്ഥാപനങ്ങൾ വൻതോതിൽ ഉയർന്നുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ സംബന്ധിച്ച പുതിയ ഒരു നിയമം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സമ്പദ്വിധാനത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ദൂരവ്യാപകങ്ങളാണു്. അതു് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തിരിച്ചുവരവാണെന്ന വിമർശനത്തിനു വിധേയമാകുന്നുണ്ടു്. പുതിയ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ മുതലാളിത്ത കമ്പോള ഘടകങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തുകയാണെന്നും അതുവഴി സ്റ്റേറ്റുടമയിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളെയും സൊഷ്യലിസത്തെയും തുരങ്കംവെക്കുകയാണെന്നുമുള്ള വിമർശനം ഉയർന്നുവന്നിരിക്കുന്നു.

മുഴുവൻ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയും ഒരു ക്രമീകരണത്തിനു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇതാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവിടെ നടക്കുന്നതു്. ഏതു സമ്പദ്വിധാനത്തിന്റെ

യും മുഖ്യമായ ചുമതല ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം കഴിയുന്നത്ര പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റുകയെന്നതാണല്ലൊ. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഉപഭോഗവസ്തുക്കളും ദുർല്ലഭമാണെന്നത് ഒരു രഹസ്യമല്ല. മുമ്പും എല്ലാ പഞ്ചവൽസരപദ്ധതികളിലും ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ ഉൽപാദനത്തിന് ഊന്നൽ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അത് നടന്നിരുന്നില്ല. ചില മേഖലകളിൽ ഉൽപാദനത്തിനുവേണ്ടി ചരക്കുകളും ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മറ്റു ചില മേഖലകളും നിശ്ചലങ്ങളായി. ഇന്ന് സമ്പദ്ഘടനയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കടമ നിശ്ചലാവസ്ഥയിൽനിന്ന് കരകയറ്റുകയെന്നതാണ്. ഏതു പുനസ്സംഘടനത്തിനും സമയമെടുക്കും. സോവിയറ്റ് സമ്പദ്ഘടന ഇന്ന് മാറ്റത്തിന്റെ പ്രക്രിയയിലാണ്. പുതിയ സാമ്പത്തിക മാനേജ്മെൻറ് സമ്പ്രദായങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണവിടെ.

സോവിയറ്റ് വ്യവസായത്തിന്റെ അളവറ്റ ശേഷിസാദ്ധ്യതകളെ നവീകരിക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. പുതുതായി നടപ്പിലാക്കിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് ഫലമുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. മെച്ചപ്പെട്ട മാനേജുമെൻറ് സമ്പ്രദായം കാരണം സാമ്പത്തിക വികസനതോത് വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സേവനരംഗവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഇനിയും വളരെ കാര്യങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

പെരിസ്ത്രോയിക്ക പ്രയോജനകരമായ സാമൂഹ്യഫലങ്ങളും പ്രദാനംചെയ്യുമെന്നു സൊവിയറ്റു ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമുണ്ട്. സാമ്പത്തിക മേഖലയിൽ പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും ഇങ്ങിനെ ചുരുക്കി പറയാം:

ഒന്ന്, ജനങ്ങൾക്ക് ഉയർന്ന ജീവിതനിലവാരത്തിനും മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾക്കും മെച്ചപ്പെട്ട വിശ്രമവിനോദ സൗകര്യങ്ങൾക്കും ഉയർന്ന സാംസ്കാരിക നിലവാരത്തിനും പെരിസ്ത്രോയിക്ക വഴിതെളിക്കും. വിലയിലുള്ള മാറ്റങ്ങളും വിലരൂപീകരണത്തിന്റെ തത്വങ്ങളുമുൾപ്പെടെ ആസൂത്രിത പരിവർത്തന പരിപാടികളും ജനങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരത്തെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കാത്ത തരത്തിൽ നടപ്പിലാക്കപ്പെടും.

രണ്ടാമതായി, സാമാന്യവും തൊഴിൽപരവുമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ പരിശീലനത്തിന്റെയും പുനഃപരിശീലനത്തിന്റെയും നിലവാരം ഉയരുന്നതിനു പെരിസ്ത്രോയിക്ക ഉറപ്പേകും.

മൂന്നാമതായി, പെരെസ്ത്രോയിക്കയോടൊപ്പം തൊഴിലിന്റെ ഘടനയിലും മാറ്റം വരും. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽ ഒരു വിഭാഗം ഉൽപാദനരംഗത്തുനിന്ന് സേവനരംഗത്തേക്കും മാറ്റപ്പെടും. ഭരണത്തിനും മേൽനോട്ടത്തിനുമുള്ള യന്ത്രവിധാഗണ്യമായി ചുരുക്കും. പക്ഷെ, ഏല്ലാവർക്കും ജോലിക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

നാലാമതായി, പാർപ്പിട ദൗർല്ലഭ്യം, പൊതുജനാരോഗ്യസംരക്ഷണരംഗത്തെ പോരായ്മകളും അതിവേഗം നികത്താൻ പെരിസ്ത്രോയിക്ക വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു.

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മുഖ്യ നേട്ടങ്ങളെ പെരിസ്ത്രോയിക്ക തുരങ്കം വെക്കുകയല്ല പിന്നെയോ അവയെ ഗണ്യമായി ശക്തിപ്പെടുത്തുകയായിരിക്കും പെരിസ്ത്രോയിക്ക ചെയ്യുന്നത്.

സമൂലമായ സാമ്പത്തിക പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു പുറമെ, സമഗ്രമായ രാഷ്ട്രീയ പരിഷ്കാരവും പെരിസ്ത്രോയിക്ക വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റെയും ഒന്നാമത്തെ നേട്ടം സോവിയറ്റ് സമുദായത്തെ കൂടുതൽ തുറന്നതാക്കി എന്നതാണ്. യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പറയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. പത്രസ്വാതന്ത്ര്യവും സംസാരസ്വാതന്ത്ര്യവും പൂർണ്ണമായും വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടു.

രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ പരിഷ്കാരം സംബന്ധിച്ച് താഴെ പറയുന്ന കടമകളാണ് സോവിയറ്റു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ 19-ാം അഖില യൂണിയൻ കോൺഫറൻസ് മുമ്പോട്ടു വെക്കുകയുണ്ടായത്:

— നമ്മുടെ സമുദായത്തിന്റെ സ്വയംഭരണത്തിനു കഴിയുന്ന്ര വിപുലമായ സാദ്ധ്യത പ്രദാനം ചെയ്യുക; വ്യക്തി

കളുടെയും പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ള ഭരണഘടകങ്ങളുടെയും പാർട്ടിയുടെയും മറ്റു പൊതുസംഘടനകളുടെയും തൊഴിൽകൂട്ടായ്മകളുടെയും മുൻകൈകളെ കഴിയുന്നത്ര പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുക;

— എല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളുടെയും സാമൂഹ്യ ഗ്രൂപ്പുകളുടെയും താൽപര്യങ്ങളെയും ഇച്ഛാശക്തിയെയും ജനാധിപത്യപരമായി ഏകീകരിച്ചറിയുകയും രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു സംവിധാനത്തെ രമ്യമായി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുക; അവരെ സ്വരച്ചേർച്ചയുള്ളവരാക്കുകയും സോവിയറ്റു യൂണിയന്റെ ആഭ്യന്തര-വൈദേശിക നയങ്ങളുമായി അവരെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക;

— സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ഓരോ ജനതയുടെയും ദേശീയ ജനവിഭാഗത്തിന്റെയും തുടർന്നുള്ള സ്വതന്ത്രമായ വികസനത്തിനും അവരുടെ സൗഹൃദവും തുല്യനിലയിലുള്ള സഹകരണവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനും ഉതകുന്ന ഫെഡറേറ്റീവ് ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ദൃഢീകരിക്കാനാവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുക;

— അധികാരം കയ്യടക്കുകയും ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കാനും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്തപരമായ മനോഭാവത്തെയും എല്ലാം പതിവിൻപടി നടക്കട്ടെ എന്ന സമീപനത്തെയും ചെറുത്തു തോൽപിക്കാനും ജനങ്ങളുടെ ഭരണഘടനാപരമായ അവകാശങ്ങൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കും ഉറപ്പേകാനും സമൂഹത്തോടും സ്റ്റേറ്റിനോടും ജനങ്ങൾക്കുള്ള ബാദ്ധ്യതകൾ നിറവേറ്റാനുമായി സോഷ്യലിസ്റ്റ് ന്യായതയും ക്രമസമാധാനവും മൗലികമായി ശക്തിപ്പെടുത്തുക;

— സമുദായത്തിന്റെ മുന്നണി വിഭാഗമെന്ന നിലക്കുള്ള കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെയും ജനകീയാധികാരം കയ്യാളുന്ന സോവിയറ്റ് സ്റ്റേറ്റിന്റെയും പങ്കിനെസംബന്ധിച്ച ലെനിനിസ്റ്റ് ആശയത്തിനുനിരക്കുംവിധം പാർട്ടിയുടെയും ഗവർമ്മെൻറിന്റെയും ചുമതലകളെ വ്യക്തമായി വേർതിരിക്കുക;

— ആഭ്യന്തരവും വൈദേശികവുമായ സാഹചര്യങ്ങളെ വേണ്ടുംവിധം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥി

തികളുടെ സമയോചിതമായ സ്വയം നവീകരണത്തിനും എല്ല് സാമൂഹ്യമേഖലകളിലേയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും സ്വയംഭരണത്തിന്റെയും തത്വങ്ങളുടെ വികസനത്തിനും പ്രോൽസാഹനത്തിനും ഉറപ്പേകാനുള്ള ഫലപ്രദമായ ഒരു സംവിധാനം ഉണ്ടാക്കുക.

രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനത്തിന്റെ പുതുക്കിപ്പണിയൽ അവിഭക്തവും സമഗ്രവുമായിരിക്കണം. അതിനെ രാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ പുനസംരചനയുമായി കൂട്ടിയിണക്കണം. കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ അത് നടപ്പിലാക്കുകയും വേണം.

കോൺഫറൻസിനുശേഷം സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ പരമോന്നത നിയമനിർമ്മാണസഭയായ ജനകീയ ഡെപ്യൂട്ടിമാരുടെ കോൺഗ്രസ്സിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ജനാധിപത്യരീതിയിൽ നടന്നു. അതിന്റെ ആദ്യത്തെ സമ്മേളനം സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചു. സകലർക്കും കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യത്തക്കവിധം ആ സമ്മേളന നടപടികളെ അതേപടി ടെലിവിഷനിൽ കാണിച്ചു. സുപ്രീം സോവിയറ്റിന്റെ ഇരുസഭകളും രഹസ്യവോട്ടെടുപ്പിൽകൂടിയാണ് നടന്നത്. പുതിയ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടി ഇത് രണ്ടും സ്ഥിരമായി സമ്മേളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സോവിയറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്കുകളെ, ടെറിട്ടറികളെ, റീജിയനുകളെ, നഗരങ്ങളെ, ജില്ലകളെ എന്നിവിടങ്ങളിലെ പ്രാദേശിക സോവിയറ്റുകളിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അടുത്തു നടക്കും. പ്രസ്തുത തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളെ സോവിയറ്റുകളെ ജനകീയ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഫലപ്രദമായ ഘടകങ്ങളാക്കിത്തീർക്കും.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളെ ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായത്തിന് അനുകൂലമായ ചോദ്യങ്ങളെ ഉന്നയിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കുന്നതിനെ ഗോർബച്ചേവ് ശക്തിയായി എതിർത്തിരിക്കുകയാണ്.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അഖിലയൂണിയൻ വിദ്യാർത്ഥി വേദിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരമായി അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നവർ കരുതുന്നത് അത്തരമൊരു സമ്പ്രദായത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുടെയും താല്പര്യങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കാനാവും എന്നാണ്. പല ഉദാഹരണങ്ങളും എടുത്തുകാണിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയും. ഞാനീപറയുന്നത് ശരിയാണെന്ന് ഇവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്ന ചരിത്രപഠിതാക്കളും ഭാവി ചരിത്രകാരൻമാരും സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. പല രാജ്യങ്ങളിലും അഞ്ചും പത്തും അതിലേറെയും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുണ്ട്. പക്ഷെ അവിടെയൊന്നും ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടുകാണുന്നില്ല, അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ സോഷ്യലാധിപത്യമേ കാണുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം മറെവിടെയോ കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെവിടെ കണ്ടെത്താനാവും? അത് കണ്ടെത്തേണ്ടത് ഒരു യഥാർത്ഥ ജനകീയ ഭരണകൂടത്തിലാണ്; രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലും അത് സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്ന രൂപത്തിലും ജനാധിപത്യവൽകരണത്തിന്റെ പ്രക്രിയയിലും അതിന്റെ തോതിലും മറവില്ലായ്മയിലും ആണ്. അതുകൊണ്ടാണ് നാം വിശാലമായ ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റെയും പാത അവലംബിച്ചത്; അഭിപ്രായവിനിമയത്തിനുള്ള വാതിലുകളും നാം തുറന്നിട്ടത് അതുകൊണ്ടാണ്. നാം തിരഞ്ഞെടുത്ത പാത ദൃഢമായി പിന്തുടരുകയാണെങ്കിൽ ജീവിതംതന്നെ ശരിയായ ഉത്തരം നൽകും; ഈ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉൽക്കണ്ഠ അകറ്റും. കൃത്രിമമായ മാതൃകകളും സമുദായത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൂടാ എന്ന് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ രംഗങ്ങളിൽ നവീകരണ പ്രക്രിയ നടക്കുമ്പോഴും സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ വിവിധ വംശക്കാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളും വലിയ ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അതിനും പരിഹാരം കാണാൻ സോവിയറ്റ് നേതൃത്വം നടപടികളെടുത്തിട്ടു

ണ്ട്. ഫെഡറേഷൻ, റിപ്പബ്ലിക്കുകൾ, മറ്റു ദേശീയ ജനവിഭാഗങ്ങൾ എന്നീ നിലവാരങ്ങളിൽ ശാന്തവും സൗഹൃദപരവുമായ അഭിപ്രായവിനിമയം നടത്തിയാൽ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ കഴിയും. അതിനു ബലപ്രയോഗം നടത്തുന്ന പ്രശ്നമുദിക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് സോവിയറ്റ് ഗവർമ്മെൻറിന്റെ ദേശീയ ജനവിഭാഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച നിലപാട്.

ഇപ്പോൾ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടക്കുന്നത് ഒരു രണ്ടാം വിപ്ലവമാണ്. പുനസംരചന ഊർജ്ജിതമായി നടക്കുന്നു. സാമൂഹ്യഘടനയുടെ മുഖച്ഛായ അത് പാടെ മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പഴയ പ്രവർത്തനസമ്പ്രദായം പുതിയതിനു വഴിമാറിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക പരിഷ്ക്കാരങ്ങളുടെ വിജയത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ ഭാവി. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ ഭാവിതന്നെയും പെരിസ്ത്രോയിക്കയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

REG No. 3273
KUNNAMKULAM

അഭ്യന്തരനയങ്ങളിലെ പുനസംരചന അന്താരാഷ്ട്ര കാര്യങ്ങളിലെ പുതിയ വിചിന്തനത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ സമാധാനപരമായ സഹവർത്തന നയത്തിന്റെ കടമയും ലക്ഷ്യവും പുതിയ സമുദായം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള ബാഹ്യ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ഇന്ന് സമാധാനപരമായ സഹവർത്തനത്തിന് പുതിയ ഒരർത്ഥം കൈവന്നിരിക്കുന്നു. അണുയുഗത്തിൽ മനുഷ്യരാശിയുടെ നിലനിൽപിന് അതുറപ്പുനൽകണം. അതുകൊണ്ട് ലോകത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങൾക്കും ജനതകൾക്കും സമാധാനപരമായ സഹവർത്തനം ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒരാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

സമാധാനത്തിനും സമാധാനപരമായ സഹവർത്തനത്തിനും പുതിയ വിചിന്തനം പരമപ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. ലോകത്തെ അത് പരസ്പരാശ്രിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരാശിയുടെ നിലനിൽപിനുവേണ്ടി സഹകരിക്കാൻ സകലരേയും അതാഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും അവയുടെ സ്വന്തം താൽപര്യങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുടെ താൽപര്യങ്ങളും കണ

ക്കിലെടുക്കണമെന്നാണിതിന്റെ അർത്ഥം. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, രാഷ്ട്രാന്തരബന്ധങ്ങളെ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നു വിമുക്തമാക്കണമെന്ന് അതാഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

''പെരെസ്ത്രോയിക്ക നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും ലോകത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പുതിയ വിചിന്തനം'' എന്ന തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:

''മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളും സോഷ്യലിസ്റ്റുരാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവുമായ മത്സരം അനിവാര്യമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, മുഖ്യമായും സഹകരണം വിഭാവനംചെയ്യുന്ന സമാധാനപരമായ മൽസരത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ അതിനെ നിറുത്താൻ കഴിയും, നിറുത്തിയേ തീരൂ. ഓരോ പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥിതിയുടെയും മേൻമകൂടി തീരുമാനിക്കേണ്ടതു ചരിത്രമാണ്. എല്ലാം അതു തരംതിരിച്ചു കാട്ടും. ഏതു വ്യവസ്ഥിതിയാണ്, ഏതു പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ് കൂടുതൽ നല്ലതെന്ന് ഓരോ രാഷ്ട്രവും തീരുമാനിക്കട്ടെ. സമാധാനപരമായ മൽസരംവഴി അതു തീരുമാനിക്കപ്പെടട്ടെ. മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങളും താൽപര്യങ്ങളും നിറവേറ്റാനുള്ള കഴിവ് ഓരോ വ്യവസ്ഥിതിയും തെളിയിക്കട്ടെ ''

യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളം മനസ്സിലാക്കാനും സമുദായത്തിന്റെ വികസനത്തിനു തടസ്സമായിത്തീരുന്ന സമീപനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തക്ക ധൈര്യം കൈവരിക്കാനുമുള്ള ഒരുദ്യമമാണ് പുതിയ രാഷ്ട്രീയവിചിന്തനം.

ആ ധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാനാണ് സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ സ്വന്തം വിശ്വാസങ്ങം അടിച്ചേൽപിക്കാൻ അതിനു താൽപര്യമില്ല. ലോകത്തിൽ ഇന്നു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രക്രിയകളെയെല്ലാം വസ്തുനിഷ്ഠമായി അപഗ്രഥനം ചെയ്യാൻവേണ്ടി എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ക്ഷണിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രങ്ങം തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങം സാധാരണനിലയിലാക്കാൻ അതു സകല ശ്രമവും നടത്തി

ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അത് സാധിച്ചെടുക്കാനായി, മറ്റു രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിടി വിടുവിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു വ്യവസ്ഥിതികളും തമ്മിൽ സമാധാനപരമായ മൽസരം വേണമെന്നതിൽ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ഊന്നുന്നതു കാണുമ്പോൾ സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ വിപ്ലവപരമായ പരിപ്രേക്ഷ്യം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവോ എന്നൊരു സംശയമുണ്ടാകുന്നുണ്ടായേക്കാം. അത്തരം ഭയാശങ്കകളൊന്നും യാതൊരു കാരണവുമില്ല. സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതികളും തമ്മിൽ സമരമുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷെ, ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ ആ സമരം സമാധാനപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയേ നടത്താൻ പാടുള്ളൂ. ആ സമരം മൽസരത്തിന്റെ രൂപം കൈക്കൊള്ളണം. ഈ മൽസരത്തിൽ ഏതു വ്യവസ്ഥിതിയാണോ ജയിക്കുന്നത് അതിന് മുഴുവൻ ജനതകളുടെയും പിന്തുണ ലഭിക്കും. അതാണ് ധാരണ.

യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ലോകത്തിലെ പുതിയ സംവേവികാസങ്ങളെ നോക്കിക്കാണണം; അല്ലാതെ സോഷ്യലിസവും മുതലാളിത്തവും തമ്മിൽ നിലനിൽപ്പിന്നു വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിന്റെ ഭാഗമെന്നനിലയിൽ അവയെ നോക്കിക്കാണരുത്. സാമാന്യബോധവും തീവ്രവാദവും തമ്മിലാണ്, രാഷ്ട്രീയ സംഭാഷണവും സൈനിക സമ്മർദ്ദവും തമ്മിലാണ്, ജനാധിപത്യവും സോഷ്ഹാധിപത്യവും തമ്മിലാണ് അഭിമുഖീകരണം എന്ന് മി. എഡ്വർഡ് ഷെവർദ്നെദ്സെ വിശദീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

ഈ അണുയുഗത്തിൽ വിദേശകാര്യങ്ങളിൽ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ഏർപ്പെടുത്തിയ പുതിയ വിചിന്തനം വളരെ ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിനുള്ളിൽ വളരെ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുതിയ വിചിന്തനത്തിന് ലോകത്തിൽ നല്ല പ്രചാരം ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ന്യൂക്ലിയർ യുദ്ധഭീഷണി തീർച്ചയായും കുറഞ്ഞു. ന്യൂക്ലിയർ നിരായുധീകരണത്തിന്റെയും മാമൂൽ ആയുധങ്ങൾ കുറക്കുന്നതിന്റെയും പ്രക്രിയകൾ ആരംഭിച്ചു. ശീതയുദ്ധകാലാവസ്ഥ അവസാനിച്ചു. അത്

സംതോഷണത്തിനു വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. സംഘർഷത്തിനു കാരണമായ പ്രാദേശികസംഘട്ടനങ്ങളും പരിഹരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും നടന്നുവരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ന്യൂക്ലിയർ ആയുധരഹിതവും അഹിംസാത്മകവുമായ ലോകം എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ ഇനിയും വളരെ വഴി പിന്നിടേണ്ടതുണ്ട്.

സോവിയറ്റു യൂണിയനിലും മറ്റു പൂർവ്വയൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും ദൂരവ്യാപകമായ മാറ്റങ്ങളാണ് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത സംഭവവികാസങ്ങളെ പലതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതിയുടെ തകർച്ച എന്നുവരെ പാശ്ചാത്യ സൈദ്ധാന്തികർ അവയെ വിലയിരുത്തി. അതു ശരിയാണോ? തീർച്ചയായുമല്ല അവിടങ്ങളിൽ നടക്കുന്നതെല്ലാം സോഷ്യലിസ്റ്റുവ്യവസ്ഥിതിയെ മെച്ചപ്പെടുത്താനുള്ള മാറ്റങ്ങളാണ്.

പാശ്ചാത്യ വിമർശകർക്ക് മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് മറുപടി നൽകി: പാശ്ചാത്യലോകത്തുള്ള ചിലർ സാഭിലാഷചിന്ത പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വികസനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പാശ്ചാത്യങ്ങളോ കുഴപ്പത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളോ, പ്രത്യേകിച്ചിപ്പോഴും അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങളും നടക്കുമ്പോഴും (യഥാർത്ഥത്തിൽ എല്ലാ സോഷ്യലിസ്റ്റുരാജ്യങ്ങളും സോഷ്യലിസ്റ്റു നവീകരണഘട്ടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുകയാണ്) പാശ്ചാത്യ സൈദ്ധാന്തികർക്കു സ്വീകാര്യമായ വിധത്തിൽ അവയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനും സോഷ്യലിസ്റ്റാശയത്തിന്റെ പതനമായും 1917-ൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത പാതയുടെ തകർച്ചയായും അവയെ അവതരിപ്പിക്കാനും അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. ''ഈ അവകാശവാദങ്ങളെ നാം പുതുതായി കേൾക്കുന്നതല്ല. നാം പുതിയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടും നമ്മുടെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ശേഷിസാദ്ധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും നാം സമുദായത്തെ നവീകരിക്കുകയാണ്. സോഷ്യലിസത്തോടു കൂറുപുലർത്തിക്കൊണ്ട്, നാം തിരഞ്ഞെടുത്ത പാത നാം പിന്തുടരുകതന്നെ ചെയ്യും'', അദ്ദേഹം തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

കമ്മ്യൂണിസം യാഥാർത്ഥ്യാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ആദർശമാണെന്നും അത് ഒരു ഉട്ടോപ്യൻ ലക്ഷ്യമല്ലെന്നും ഊന്നിപ്പറ

ഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം തുടർന്നു: പെരിസ്ത്രോയിക്കയിൽക്കൂടി, സോഷ്യലിസത്തെ നവീകരിച്ചുകൊണ്ടും ഇര സമുദായത്തിന്റെ ശേഷിസാദ്ധ്യതകളെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആദർശത്തിലേക്കു നമുക്കു നീങ്ങാം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സമുദായത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമായ സോഷ്യലിസത്തിലുള്ളതെല്ലാം പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ സാദ്ധ്യമായതെല്ലാം നമുക്കു ചെയ്യാം മാർക്സിസ്റ്റു-ലെനിനിസ്റ്റു സിദ്ധാന്തത്തിലും ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാദർശമാണ് പരമോന്നത ആദർശമായി നാം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

പെരെസ്ത്രോയിക്കയും ഏഷ്യാ-പസിഫിക് മേഖലയും

പി. പട്ടാഭിരാമൻ
(പത്രപ്രവർത്തകൻ)

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലിപ്പോൾ നടക്കുന്ന പെരിസ്ത്രോയിക്കാപ്രക്രിയ ആഗോളപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കാര്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ദേശീയവും സാർവ്വദേശീയവുമായ താൽപര്യങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളും, രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും മുഴുവൻ ലോകത്തിന്റെയും പ്രശ്നങ്ങളും മുമ്പെന്നത്തേക്കാളും അടുത്ത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളും സ്വാഭാവികമായും സാർവ്വദേശീയകാര്യങ്ങളിലും പുതിയ സമീപനങ്ങളും ആവശ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

1989 ഡിസംബർ 7-ന് യു. എൻ. ജനറൽ അസംബ്ലിയുടെ 43-ാം സമ്മേളനത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുവെ ലോകസമാധാനത്തിന് ഗൗരവപ്രാധാന്യമുള്ള പുതിയ ആശയങ്ങളും മുമ്പോട്ടുവെച്ചു. മനുഷ്യരാശിക്കുള്ള സമാധാനമെന്ന ആ ക്രിസ്തുമസ്സ് സമ്മാനത്തിനുപുറമെ ആ പ്രസംഗത്തിൽ മൗലികപ്രാധാന്യമുള്ള മറെറന്തോ കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. പുതിയ ഒരു ലോകവീക്ഷണവും 21-ാം നൂറാണ്ടിന്റെ ഉമ്മറപ്പടിക്കൽ നിൽക്കുന്ന മാനവനാഗരികതയെ സംബന്ധിച്ച പുതിയ ഒരു തത്വശാസ്ത്രവും അടങ്ങിയിരുന്നു അതിൽ.

ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി ഈ ലോകം വളരെ ലോലവും അതിവേഗത്തിൽ തകർക്കപ്പെ

ടാവുന്നതുമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിന്റെ രക്ഷക്കായി തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ഉദ്യമങ്ങളും ഒരുമിപ്പിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യരാശിയുടെ കടമയായിത്തീർന്നു. ഈ ആശയത്തെ സോവിയറ്റ് നേതാവ് മുമ്പോട്ടുവെച്ചത് ഇപ്രകാരമാണ്: ''പുതിയ ഒരു ലോകക്രമത്തിലേക്കുള്ള നീക്കത്തിൽ സാർവ്വലൗകികമായ ഏകാഭിപ്രായം കണ്ടെത്താനുള്ള അന്വേഷണത്തിൽക്കൂടി മാത്രമെ തുടർന്ന് ലോകപുരോഗതി സാദ്ധ്യമാകുകയുള്ളു.'' സഹകരണമാണ് വേണ്ടത്, സ്വയം നശിക്കലല്ല; സഹവർത്തനമാണ് വേണ്ടത്, ആത്മഹത്യയല്ല; പുതിയ സാർവ്വദേശീയ നയത്തിന്നടിസ്ഥാനം പുതിയ ഈ ആശയമാണ്.

ന്യൂക്ലിയർ നിരായുധീകരണത്തിലെ പുരോഗതി, അന്താരാഷ്ട്രബന്ധങ്ങളിലെ പ്രയോജനകരമായ പ്രവണത, ലോക സാമ്പത്തിക-വ്യാപാരബന്ധങ്ങളിൽ പുതിയതും ന്യായവുമായ ഒരു ക്രമം എന്നീ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം അതിലടങ്ങുന്നു.

യുദ്ധാനന്തരകാലത്തെ സോവിയറ്റ് വിദേശനയത്തെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, ശീതയുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭത്തിനുശേഷം സാമ്രാജ്യത്വം സോവിയറ്റ് യൂണിയനും അതിന്റെ സഖ്യരാജ്യങ്ങൾക്കും ചുറ്റിലും അസാധാരണമായ ഒരു സാഹചര്യം സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കരുത്. അമേരിക്കൻ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പാശ്ചാത്യ സൈനികബ്ലോക്ക് സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കെതിരായി ആക്രമണോൽസുകമായി ഒരു സമീപനമാണ് സദാ കൈക്കൊണ്ടുപോന്നത്. സോവിയറ്റ് അതിർത്തികൾക്ക് തൊട്ടടുത്ത് സൈനികത്താവളങ്ങളുടെ ഒരു വലക്കെട്ടുതന്നെ അമേരിക്ക ഉണ്ടാക്കി.

അമേരിക്കയുടെയും മറ്റു പാശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യത്വകോയ്മകളുടെയും ഭാഗത്തുനിന്നുയർന്ന ന്യൂക്ലിയർ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുകയും അവയ്ക്കൊപ്പം ശക്തി സംഭരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങൾക്ക് അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു. പക്ഷെ, ആറ്റംബോംബും ഹൈഡ്രജൻ ബോംബും ഉണ്ടാക്കിയതും അന്തർവാഹിനികളിൽ ന്യൂക്ലിയർ മിസൈലുകൾ ഘടിപ്പിച്ചതും തന്ത്രപ്രധാന ബോംബാക്രമണങ്ങൾ നടത്തിയതും ആദ്യം സോവിയറ്റ് യൂണിയനല്ല.

ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ യുദ്ധസന്നാഹത്തെ നേരിടാൻ അളവറ്റ വിഭവശേഷം ചിലവാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴത്തന്നെ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനും സംഘർഷം ശമിപ്പിക്കാനും രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിൽ നല്ല ധാരണ വളർത്താനും ലഭിച്ച രാഷ്ട്രീയവും നയതന്ത്രപരവുമായ സന്ദർഭങ്ങളെല്ലാം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ വേണ്ടവിധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായില്ല. തൽഫലമായി, ആയുധപ്പന്തയത്തിലേക്ക് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സ്വയം വലിച്ചിഴക്കപ്പെട്ടു. രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ വികസനത്തെയും അന്താരാഷ്ട്രരംഗത്തെ അന്തസ്സിനെയും അത് പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചു.

ആയുധമൽസരം ഒരു നിർണ്ണായകഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോഴും, സമാധാനത്തിനും നിരായുധീകരണത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പരമ്പരാഗതമായ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് (സോഷ്യലിസത്തിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുള്ള ഗുണമാണത്) വിശ്വാസ്യത നഷ്ടപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഈ നയത്തിന്റെ യുക്തിയെ തകിടംമറിച്ചില്ലെങ്കിൽ ലോകം ഒരണുയുദ്ധവിപത്തിന്റെ വക്കിലേക്ക് വഴുതുമായിരുന്നെന്ന് വ്യക്തമായി. അതുകൊണ്ട് വിദേശനയത്തെ നവീകരിക്കലല്ല പിന്നെയോ അതിനെ സമൂലം പുതുക്കിപ്പണിയുകയെന്നത് അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു.

ഇതിന് പുതിയ ഒരു രാഷ്ട്രീയവിചിന്തനം ആവശ്യമായിവന്നു. സി. പി. എസ്. യു. സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റിയുടെ (1985 ഏപ്രിലിലെ) പ്ലീനറി യോഗവും 27-ാം സി. പി. എസ്. യു. കോൺഗ്രസ്സും ആ വിചിന്തനത്തിന് തറക്കല്ലിട്ടു. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ സാർവ്വദേശീയരംഗത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ തത്വശാസ്ത്രപരമായ ഒരു പദവിയിലേക്ക് അവ ഉയർത്തി. പുതിയ വിചിന്തനം അന്തിമമോ പൂർണ്ണമോ ആയ ഒരു സിദ്ധാന്തമല്ല. അത് ദ്വന്ദ്വാത്മകമാണ്. എല്ലാ വൈവിധ്യങ്ങളോടുംകൂടിയുള്ള യഥാർത്ഥ ജീവിതം മുമ്പോട്ട് പോകുന്നതനുസരിച്ച് സോവിയറ്റ് നയത്തിന്റെ നിരന്തരമായ പുരോഗതിക്കും വികസനത്തിനുമുള്ള സാദ്ധ്യത അതേകുന്നു.

അന്താരാഷ്ട്രബന്ധത്തിലെ, അവരുടെ വർഗപരമായ സ്വഭാവം നഷ്ടപ്പെടാതെതന്നെ, രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള, ദേശങ്ങളും ദേശക്കാരും തമ്മിലുള്ള, ബന്ധമാണെന്ന വസ്തുത സമകാലീനലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി അപഗ്രഥനം ചെയ്തപ്പോഴെല്ലാം സോവിയറ്റ് നേതൃത്വത്തിന് വ്യക്തമായും ബോദ്ധ്യമായി. ലോകകാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളുടെയും ദേശങ്ങളുടെയും പുതുതായി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച രാജ്യങ്ങളുടെ പങ്കിനുള്ള വർദ്ധമാനമായ പ്രാധാന്യം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ മനസ്സിലാക്കി. സാർവ്വദേശീയകാര്യങ്ങളിൽ താൽപര്യമൈവിധ്യമുണ്ടെന്ന വസ്തുതയെ അവഗണിക്കുന്നില്ല. പ്രസ്തുത താൽപര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പരിഗണന പുതിയ രാഷ്ട്രീയവിചിന്തനത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട പുതിയ ഒരു ഘടകമാണ്.

മറ്റു രാജ്യങ്ങളുമായി സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്ന സമ്പർക്കങ്ങളും വലിയ ഒരു പങ്ക് വഹിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സോവിയറ്റ് യൂണിയനു മറ്റു രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റുള്ളവർക്ക് സോവിയറ്റ് യൂണിയനെപ്പറ്റിയും കൂടുതലറിയാൻ അത് സഹായിച്ചു. ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തെപ്പറ്റി നന്നായി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതുകാരണം പല ലോകപ്രശ്നങ്ങളുടെയും പരിഹരണത്തിൽ സജീവമായ പങ്കു വഹിക്കാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയനു കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്.

ഇതെല്ലാം സോവിയറ്റ് വിദേശനയത്തിനു ഊർജ്ജസ്വലതയേകി. സമാധാനവും മനുഷ്യത്വവും മുൻനിർത്തി കഴിഞ്ഞ നാലു വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പല മുൻകൈകളെടുക്കാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയനെ അതു പ്രാപ്തമാക്കുകയും ചെയ്തു.

2000-ാമാണ്ടോടുകൂടി അണുവായുധങ്ങളും ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശം അതിലൊന്നാണ്. സമഗ്രമായ സുരക്ഷിതാസംവിധാനം, ഓരോ ജനതക്കും ഇഷ്ടമായ ജീവിതരീതി തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അവകാശം, താൽപര്യങ്ങളുടെ സന്തുലനം, എഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിൽ അന്താരാഷ്ട്ര ബന്ധങ്ങളുടെ പുനർഘടന എന്നിവയൊക്കെ പ്രത്യേകമായ പരാമർശം അർഹിക്കുന്ന സോവിയറ്റ് മുൻകൈകളാണ്.

ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങളുടെ ശരിയായ പ്രതിബിംബനമാണ് പുതിയ വിചിന്തനവും അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നയങ്ങളും. അവ പ്രതീക്ഷയുണർത്തുകയും മാനവ ചിന്തനത്തിൽ മൗലികമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു. സാർവ്വദേശീയകാര്യങ്ങളുടെ അച്ചുതണ്ട് അഭിമുഖീകരണത്തിൽനിന്ന് സഹകരണത്തിലേക്ക് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയെ അവഗണിക്കാനാവില്ല.

ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെ കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്റെ ദാരുണമായ പൈതൃകം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷെ, ഇപ്പോഴത്തെ വെല്ലുവിളികളും കൂടുതൽ അപകടകാരികളാണ്. ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ ന്യൂക്ലിയർ-മിസ്സൈൽ മൽസരവും ന്യൂക്ലിയരേതര രാഷ്ട്രങ്ങളെ ന്യൂക്ലിയർ തന്ത്രത്തിലേക്കു വലിച്ചിഴക്കലും ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ വിദേശ സൈനികത്താവളങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും.

ഭീതി സമാധാനംപോലെതന്നെ അവികേന്ദ്രമാണ്. ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിൽ ഭീതിക്കുറപ്പുവരുത്തുകയെന്നത് അത്ര എളുപ്പം കൈവരിക്കാവുന്ന കാര്യമല്ല. യൂറോപ്പുപോലുള്ള മറ്റു മേഖലകളിൽ കൈക്കൊണ്ട നടപടികളും ഇവിടെ പ്രായോഗികമല്ല. യൂറോപ്പിലേതിനേക്കാൾ എത്രയെത്ര കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുളളതായിരിക്കും ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ മുഴുവൻ പ്രക്രിയയും.

ഏഷ്യ-പസഫിക് മേഖലയുടെ പങ്ക് വളരെ വർദ്ധിച്ചു. അതനുസരിച്ച് ലോകത്തിലെ സൈനികതന്ത്രപരമായ സ്ഥിതിയെ അത് വർദ്ധമാനമായ തോതിൽ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മേഖലയിൽ ഒരു സംഘട്ടനമുണ്ടായാൽ അത് ഒരാഗോള സംഘട്ടനത്തിനു തിരികൊളുത്തും. ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലക്കും അതിനേറെതായ സവിശേഷതകളുണ്ട്. അവിടത്തെ സ്ഥിതി അപഗ്രഥിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും താഴെ പറയുന്നകാര്യങ്ങളും ഓർമ്മയിലിരിക്കണം:

ഒന്നാമതായി, ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെ സൈനികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഘടനകളും യൂറോപിലേതിനോട് സാമ്യമുള്ളതല്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, യൂറോപ്പിലെ ഭദ്രതക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണം ഒരു വലിയ പരിധിവരെ കിഴക്കിനും പടിഞ്ഞാറിനും, അതായത് വാർസാസഖ്യ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ''നാറ്റോ'' രാജ്യങ്ങൾക്കും, സ്വീകാര്യമായ കരാറുകളിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു. ഏഷ്യയിൽ അത്തരമൊരു ധ്രുവീകരണമുണ്ടായിട്ടില്ല; ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവിടത്തെ സൈനികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സംഘിതിയെ അത് നിയന്ത്രിക്കുന്നില്ല.

രണ്ടാമതായി, യൂറോപ്പിലേതിനെ അപേക്ഷിച്ച് സൈനിക സംഘർഷവും ആയുധമൽസരവും ഏഷ്യയിലും പസഫിക്കിലും താണതോതിലാണുള്ളത്. പക്ഷെ, എളുപ്പത്തിൽ യുദ്ധാഗ്നി പടർന്നുപിടിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയാണവിടെ. കാരണം, തെക്കും തെക്കുകിഴക്കും വടക്കുകിഴക്കും ഏഷ്യയിലെ സംഘർഷാവസ്ഥതന്നെ. വളരെ വലിയ ഒരു മേഖലയാണത്. അതിനു നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. ഗൗരവമായ സൈനിക-രാഷ്ട്രീയ ഉള്ളടക്കം അവക്കുണ്ടുതാനും. പ്രസ്തുത പ്രശ്നങ്ങളിൽ ചിലത് കൊളോണിയൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളാണ്; ബാക്കിയുള്ളവ പുതിയതും. ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലക്ക് പ്രത്യേകമായുള്ളവയാണ്; ബാക്കിയുള്ള മറ്റേതുപ്രദേശത്തും ഉണ്ടാകാറുള്ളവയും. ഇവയിൽ പലതും സംഘർഷത്തിന്റെ വിളനിലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ വഷളാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അതുകൊണ്ട്, ഈ മേഖലയിലെ ഭദ്രത ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് അവിടെ നിരന്തരമായി തുടർന്നുപോരുന്ന സംഘർഷ-സംഘട്ടനങ്ങൾക്ക് ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഈ മേഖലയിലെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ പലതും വളരെ പഴകിയവയാണ്. സംഘട്ടനത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കക്ഷികൾ പരസ്പരമുള്ള യാതൊരു വിട്ടുവീഴ്ചക്കും തയ്യാറല്ലത്തതിനാൽ ഒരൊത്തുതീർപ്പിനുള്ള മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തുക വളരെ വിഷമമുള്ള കാര്യമായിരിക്കുന്നു.

മൂന്നാമതായി, ഈ മേഖലയിലെ സൈനികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രവണതകളും അങ്ങേയറ്റം വൈവിധ്യമാർന്നതാണെങ്കിലും അവിടത്തെ സമാധാനത്തിനും ഭദ്രതക്കുമുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ, അമേരിക്ക, ചൈനാ എന്നീ ന്യൂക്ലിയർ ശക്തികൾക്കും അവരുടെ സഖ്യരാജ്യങ്ങൾക്കുമാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞ ശക്തികളും ഈ മേഖലയിൽ വ്യത്യസ്ത നയങ്ങളാണ് പിന്തുടരുന്നതെങ്കിലും ഏതെങ്കിലുമൊരു സംഘട്ടനത്തിൽ അതിലേതെങ്കിലുമൊന്ന് ഉൾപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ആ സംഘട്ടനം ആഗോള തോതിൽ വളരുകയും സാർവ്വദേശീയ ഭദ്രതയെ മുഴുവനും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

അതേസമയംതന്നെ, ന്യൂക്ലിയർ ശക്തികളുടെ ആ മേഖലയിലുള്ള സാന്നിദ്ധ്യംതന്നെ സംഘർഷത്തിന്റെ ഉറവിടമാണ്. അതുകൊണ്ട്, നിരായുധീകരണവും പരസ്പര വിശ്വാസം വളർത്തുന്നതിനുള്ള നടപടികളും ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ കുറക്കലും അവയുടെ നിർവ്യാപനവും സൈനിക സംഘർഷശമനവും (പ്രത്യേകിച്ചും മൂന്ന് ന്യൂക്ലിയർ ശക്തികളും തമ്മിൽ) ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിൽ ഭദ്രത ശക്തിപ്പെടുത്താൻ വളരെ വലിയ സഹായം നൽകും.

നാലാമതായി, ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ ശക്തികളുടെ സൈനിക ചേരിതിരിവാണ് അവിടത്തെ സൈനിക സ്ഥിതി യൂറോപ്പിലേതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, യൂറോപ്പിലെ സൈനിക ചേരിതിരിവ് വാർസാസഖ്യവും 'നാറ്റോ'യും തമ്മിലാണ്. അവയെ തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന രേഖ വടക്കു-തെക്കായി കിടക്കുക്കുന്നു. അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ, മുഖ്യമായും കരയിൽ, പരസ്പരം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത് കരസേനയും വ്യോമസേനയുമാണ്; ഉത്തര അത്‌ലാന്റിക്കിലും മധ്യധരണ്യാഴിയിലും നാവികസേനകളും.

അഞ്ചാമതായി, ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ പല രാജ്യങ്ങളും സാങ്കേതിമായി സാമാന്യം നല്ലവണ്ണം വികസിച്ചവയാണ്. അവയിൽ ചിലതിന് ഇപ്പോഴത്തന്നെ ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളുണ്ട്; ചിലതിന് അടുത്ത ദശാവിയിൽ അതുണ്ടാകും. ഇത്

സാർവ്വദേശീയ സമൂഹത്തെ നേരിടുന്ന മറ്റൊരു വിഷമപ്രശ്നമാണ്. അത് ഈ മേഖലയിൽ ഭദ്രത ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമങ്ങളെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

1987-ൽ, പാക്കിസ്താൻ ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളുണ്ടാക്കിയെന്ന വാർത്ത വന്നു. അത് ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയുംപ്പടെ ലോകമാസകലം ഉൽക്കണ്ഠയുളവാക്കി.

ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയോ ഉപയോഗിക്കുമെന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്ന ഒരു സാർവ്വദേശീയ കരാർ ഒപ്പുവെക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം അണുവായുധ വിമുക്തവും അഹിംസാത്മകവുമായ ഒരു ലോകത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തത്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഡൽഹിപ്രഖ്യാപനത്തിലുണ്ട്. ന്യൂക്ലിയർ പ്രതിരോധം എന്ന ആശയത്തെ അതിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനും ഇന്ത്യയും തിരസ്ക്കരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

ആറാമതായി, ഏഷ്യാ–പസഫിക് മേഖലയിലെ ഭദ്രതയുടെ പ്രശ്നം ആമേഖലയിലെ സാമ്പത്തിക സഹകരണത്തിന്റെ പ്രശ്നവുമായി അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ സാമ്പത്തിക പരസ്പരാശ്രിതത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നം മുൻപന്തിയിലേക്കു വന്നിരിക്കുന്നു.

സമാധാനത്തിനും ഭദ്രതക്കുംവേണ്ടി ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും പരസ്പരം സഹകരിക്കാൻ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുകയും സ്വന്തം ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഭാവി വേണമെന്നാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെല്ലാമായി സംഭാഷണം നടത്താൻ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ തയ്യാറാണെന്നും തങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥമായ പങ്കാളികളായിരിക്കുമെന്നും മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് 1986 ജൂലായ് 28-ന് വ്ളഡിവൊസ്തോക്കിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ എടുത്തുപറയുകയുണ്ടായി.

ഈ മേഖലയിലെയും ലോകത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെയും പലർക്കും പ്രസ്തുത പ്രസംഗത്തിൽ സോവിയറ്റു നേതാ

വ് മുമ്പോട്ടുവെച്ച വ്യവസ്ഥകളും പുതുമനിറഞ്ഞവയായിരുന്നു. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ പുതിയ ഏഷ്യൻനയത്തിന്റെ, ഏഷ്യയിലെ സോവിയറ്റു ''കടന്നാക്രമണ''ത്തിന്റെ, ആരംഭമായി ലോകം അതിനെ കണക്കാക്കി.

''സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഒരു ഏഷ്യൻ രാജ്യവും ഒരു യൂറോപ്യൻ രാജ്യവുമാണ്. അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിൽ ലോകരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രമായേക്കാൻ ഇടയുള്ള ബൃഹത്തായ ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലക്ക് അതിന്റെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്താനാവശ്യമായതെല്ലാം ഉണ്ടായിക്കാണാൻ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ മേഖലയിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുടെയും താല്പര്യങ്ങളും അവ തമ്മിലുള്ള സന്തുലനവും വേണ്ടുംവിധം കണക്കിലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവിടം വല്ലവരുടെയും സാമ്രാജ്യമായിക്കാണാൻ ഞങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കും യഥാർത്ഥമായ തുല്യതയും സഹകരണവും ഭദ്രതയുമുണ്ടായിക്കാണാൻ ഞങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നു.'' ഇപ്രകാരമാണ് ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയുടെ നേർക്കുള്ള സോവിയറ്റുനയത്തിന് ''പെരിസ്ത്രോയിക്ക, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും ലോകത്തിനുമുള്ള പുതിയ വിചിന്തനം'' എന്ന തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് രൂപം നൽകിയിട്ടുള്ളത്.

സോവിയറ്റു വിദേശനയത്തിൽ ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയുടെ വർദ്ധമാനമായ പ്രാധാന്യം 27-ാം പാർട്ടി കോൺഗ്രസ്സിനു സമർപ്പിച്ച സി. പി. എസ്. യു. സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റിയുടെ രാഷ്ട്രീയ റിപ്പോർട്ടിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

1985 ഏപ്രിൽ മാസത്തിലെ പ്ലീനറി യോഗത്തിനുശേഷം ആവിഷ്ക്കരിച്ച ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലക്കായുള്ള സമാധാനത്തിന്റെയും ഭദ്രതയുടേയും സോവിയറ്റു പരിപാടിയുടെ വിപുലമായ ഒരു രൂപരേഖ വ്ളാഡിവൊസ്തോക്കിലെ പ്രസംഗത്തിൽ സോവിയറ്റു നേതാവ് നൽകി. 1986-ൽ ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിലും അദ്ദേഹം അതു പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽപ്പിന്നെ 'മെർഡെക്ക' എന്ന ഇന്തോനേഷ്യൻ പത്രത്തിന് അനുവദിച്ച അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ അതിന്റെ പല വശങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചു. 1988-ൽ അദ്ദേഹം

ക്രസ്നോയാർസ്ക്കിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിലും മുഖ്യ വിഷയം അതായിരുന്നു.

ഏഷ്യയുടെയും പസഫിക്കിന്റെയും കാര്യത്തിൽ സോവിയറ്റു യൂണിയന്റെ നിലപാടിന്നാധാരമായ മുഖ്യ പ്രശ്നം നിലനിൽപ്പിന്റേതാണ്. യൂറോപ്പിനും ഏഷ്യക്കും ആഫ്രിക്കക്കും അമേരിക്കക്കുമൊക്കെ ഒരുപോലെ രൂക്ഷവും അടിയന്തിരവുമാണത്. സംഘർഷാവസ്ഥ ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള വഴികൾ എല്ലായിടത്തും കൂട്ടായി ചേർന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. കാരണം, സാർവ്വദേശീയ ഭദ്രതക്ക് അതനിവാര്യമാണ്.

ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലക്കുവേണ്ടി സമഗ്രമായ ഒരു ഭദ്രതാസംവിധാനം വിശദമായി സോവിയറ്റു യൂണിയൻ മുമ്പോട്ടു വെച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതുകൊണ്ട് അക്കാര്യത്തിൽ തങ്ങളുടേതാണ് അവസാനവാക്കെന്ന ശാഠ്യമൊന്നും സോവിയറ്റു യൂണിയനില്ല. നേരെമറിച്ച് ഏഷ്യാ-പസഫിക് പ്രാദേശിക ഭദ്രതയിൽ താൽപര്യമുള്ള സ്റ്റേറ്റുകളും സംഘടനകളും വ്യക്തികളും മുമ്പോട്ടു വെക്കുന്ന ഏതാശയവും നിർദ്ദേശവും ചർച്ചചെയ്യാൻ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ തയ്യാറാണ്.

മനുഷ്യരാശിയുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം പാർക്കുന്ന ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖല അങ്ങേയറ്റം സ്ഫോടകാത്മകമാണ്. രൂക്ഷമായ രാഷ്ട്രാന്തരവൈരുദ്ധ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു മേഖലയാണത്. കഴിഞ്ഞ 30 വർഷങ്ങളിൽ മാത്രം ഏഷ്യയിൽ 40 യുദ്ധങ്ങളും സായുധസംഘട്ടനങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെയൊക്കെ മുഖ്യമായ കാരണം കൊളോണിയൽ ഭൂതകാലത്തു നിന്നു പൈതൃകമായി ലഭിച്ചവയാണ്. ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളുടെ അഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ സാമ്രാജ്യത്വം കൈകടത്തിയതും അതിനു കാരണമായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും ഏഷ്യയിൽ നിലവിലുള്ള സംഘർഷ-സംഘട്ടനങ്ങളുടെ പിന്നിൽ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ കരങ്ങളാണുള്ളത്.

ഈ മേഖലയിലെ സൈനികവൽക്കരണത്തിന്റെയും വർദ്ധമാനമായ സംഘർഷത്തിന്റെയും മുഖ്യ ഉറവിടം അമേരിക്കയാണ്. അതിന്റെ ആക്രമണോൽസുകവും പ്രകോപനപരവുമായ നയങ്ങൾക്കടിയിലുള്ളത് 'നിയോഗ്ലോബലിസ' സിദ്ധാന്തമാ

ണ്. സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര ബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങളോടുള്ള അവഗണന, സ്റ്റേറ്റുകളുടെ പരമാധികാരത്തിൻമേലുള്ള കയ്യേറ്റം, തങ്ങൾക്കിഷ്ടമായ രീതിയിൽ ജീവിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശത്തിന്റെ നിഷേധം എന്നിവയാണ് പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അന്തസ്സത്ത.

ഇതെല്ലാം ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിൽ ഉറപ്പുള്ള രാഷ്ട്രാന്തരബന്ധങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ഭദ്രതക്കുറപ്പേകുന്നതിനുവേണ്ടിയുമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാ ആരായേണ്ടത് നിർണ്ണായകാവശ്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

വ്ളാഡിവൊസ്തോക് പ്രസംഗത്തിൽ മി. ഗോർബച്ചേവ് മുമ്പോട്ടുവെച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം അതാണ്. ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയെ സംബന്ധിച്ച സോവിയറ്റ് നയം അതിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു. സോവിയറ്റു വിദേശനയം പ്രസ്തുത മേഖലക്ക് എല്ലായ്പോഴും വമ്പിച്ച പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചുപോന്നിട്ടുമുണ്ട്.

''ഏഷ്യയുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പ്...ലോകചരിത്രത്തിലെ പുതിയ ഒരു ഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതീകമാണെ''ന്ന് ലെനിൻ 1913-ൽ എഴുതി. ഇത് ഇന്ന് പ്രത്യേകിച്ചും യഥാർത്ഥമാണ്. കാരണം, ഇന്നു ലോകചരിത്രം ഏഷ്യയിൽനിന്നു തികച്ചും അവികേന്ദ്രമായിരിക്കുന്നു.

എല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെയും രാജ്യങ്ങളിലെയും ജനതകൾക്ക് ഒരേ ഉൽക്കണ്ഠയും ഒരേ പ്രതീക്ഷയുമാണുള്ളത് എന്ന വിശ്വാസമാണ് ഈ മേഖലയോടുള്ള സോവിയറ്റു സമീപനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: ''സമാധാനം, നല്ല അയൽബന്ധം, വിശ്വാസം, പരസ്പര ധാരണ, സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും കച്ചവടച്ചരക്കുകളുടെയും സാംസ്ക്കാരികമൂല്യങ്ങളുടെയും പരസ്പരം പ്രയോജനകരമായ വിനിമയം എന്നിവ ഇന്നത്തെ ലോകകാര്യങ്ങളിൽ വർദ്ധമാനമായ തോതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബന്ധങ്ങളിൽ പ്രബലമായിരിക്കുന്നതിന്

ഞങ്ങളും അനുകൂലമാണ്. വ്ളാഡിവൊസ്തോക്കിൽ ഞങ്ങളും മുമ്പോട്ടുവെച്ച ആശയത്തിന്റെ പങ്കാണത്''.

ഏഷ്യൻ കുരുക്ക് അഴിക്കേണ്ടതും ഒരു പ്രാദേശിക ഭദ്രതാ സംവിധാനം ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങേണ്ടതും ഏഷ്യയിൽ അണുവായുധവിമുക്തമേഖലകളും ഉണ്ടാക്കി ഇവിടെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതും എങ്ങിനെയാണെന്ന് ഏഷ്യൻ-പസഫിക് മേഖലകളിലെ രാജ്യങ്ങളുമായി ചർച്ചചെയ്തപ്പോൾ മുമ്പെന്നത്തേതിലും നന്നായി മനസ്സിലായിവരുന്നുണ്ട്. ഖേദകരമെന്നു പറയട്ടെ, ഈ മുൻകൈകൾക്ക് ചില ശക്തികളുടെ, മുഖ്യമായും അമേരിക്കയുടെ, എതിർപ്പിനെ നേരിടേണ്ടതായി വരുന്നു.

മോസ്ക്കോവിൽനിന്നു വരുന്ന സമാധാനനിർദ്ദേശങ്ങളും പസിഫിക്കിലും തെക്കുകിഴക്കെ ഏഷ്യയിലും അണുവായുധവിമുക്തമേഖലകളുണ്ടാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് മോസ്ക്കോ നൽകുന്ന പിന്തുണയും അമേരിക്കയെ വിഷമത്തിലാക്കിയിരിക്കുകയണെന്ന് 1988 സെപ്തംബർ 29-ലെ ''ഫാർ ഈസ്റ്റേൺ റിവ്യു'' എഴുതുകയുണ്ടായി.

സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ മുമ്പോട്ടുവെക്കുന്ന നിരായുധീകരണ നിർദ്ദേശങ്ങളും പസിഫിസ്റ്റുകൾക്കും ന്യൂക്ലിയർ വിരുദ്ധ മനോഭാവം വെച്ചുപുലർത്തുന്നവർക്കും ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ ഇടതുപക്ഷ ദേശീയവാദികൾക്കും ഒരായുധമായിത്തീരുമെന്ന ഭയം വാഷിംഗ്ടൻ ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാരെ പിടികൂടിയിരിക്കുകയാണെന്ന് അത് തുടർന്നെഴുതി.

മനുഷ്യസ്നേഹപരമായ മേഖലയിലെ സഹകരണവുമായി, എല്ലാ തുറകളിലും മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ചും സമാധാനത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സാഹചര്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശത്തിനു, പൂർണ്ണമായ ഉറപ്പേകുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമങ്ങളുമായി, അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യമാണ് ഏഷ്യാ-പസിഫിക് മേഖലയിലെ ഭദ്രതയുടെ പ്രശ്നം. എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും പരമാധികാരവും സ്വാശ്രിതത്വവും ആദരിക്കപ്പെടുകയും വേണം. വംശപരവും മതപരവുമായ കലഹങ്ങളും മുൻവിധികളും ജനതകൾ തമ്മിൽ അവിശ്വാസവും ശത്രുതയും ഉണ്ടാക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ഈ മേഖലയിൽ നിലവിലു

ണെന്നതിനാൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായ വിവരങ്ങളും അന്യോന്യം അറിയാനും ജനതകളും തമ്മിൽ അടുത്തറിയാനും പരസ്പരധാരണയും വിശ്വാസവും വളർത്താനുമുള്ള സംവിധാനം ഉണ്ടാകേണ്ടത് പരമപ്രധാനമായ കാര്യമാണ്.

ഏഷ്യയിലെ എന്നല്ല മുഴുവൻ ലോകത്തിലെതന്നെ അന്താരാഷ്ട്രബന്ധങ്ങളെ മനുഷ്യസ്നേഹപരതയുടെ വീക്ഷണകോണിൽക്കൂടി നോക്കിക്കാണുന്നുവെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ബന്ധങ്ങളെ മനുഷ്യവൽക്കരിക്കുക എന്നതിനുപരിയായി കാലികപ്രാധാന്യമുള്ള മറെറാരു കടമ നമ്മുടെ മുമ്പിലില്ലെന്നു മനസ്സിലാകും.

പുതിയ രാഷ്ട്രീയവിചിന്തനം ഇതിലെല്ലാം പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. ആ നിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ്, രാഷ്ട്രീയവും സൈനികവും സാമ്പത്തികവുമായ സഹകരണത്തോടുകൂടിയ സർവ്വാശ്ലേഷിയായ ഭദ്രതാസംവിധാനത്തിന്റെ ഒരവിഭാജ്യഭാഗമായി മനുഷ്യസ്നേഹപരതയുടെ മേഖലയിലെ സഹകരണത്തെ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കാണുന്നത്.

ഏഷ്യാ-പസിഫിക്ക് മേഖലയിലെ സമാധാനത്തിനും ഭദ്രതക്കുമുള്ള വഴികളും ആരായുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച സോവിയറ്റ് കാഴ്ചപ്പാട് അത്തരത്തിലുള്ളതാണ്. ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാനായി അതിനു കഴിവുള്ളതെല്ലാം ചെയ്യാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ തയ്യാറാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഈ മേഖലയിലെ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചു ശ്രമിച്ചാലേ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാൻ പറ്റുകയുള്ളു. ഈ വിധത്തിൽ മാത്രമേ പ്രാദേശിക ഭദ്രതാസംവിധാനത്തിനുള്ള പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കാനൊക്കുകയുമുള്ളു. ഈ മേഖലയിലുള്ള പാശ്ചാത്യശക്തികളും ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളും നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങളും പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യം മുൻനിറുത്തിയാകുമ്പോഴും അണുവായുധ വിമുക്തവും അഹിംസാത്മകമായ ഒരു ലോകത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സംരംഭത്തിൽ അത് ലയിക്കും.

ഒരാഗോള ന്യൂക്ലിയർ യുദ്ധം ഒഴിവാക്കുകയെന്ന കടമയുടെ ഒരവിഭാജ്യഭാഗമാണ് ഏഷ്യാ-പസിഫിക്ക് മേഖലയുടെ ഭദ്രതക്കുറപ്പുവരുത്തുകയെന്ന കടമ. ആഗോളസമാധാനം പുലർ

ത്തുന്നതിനു രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും പാർട്ടികൾക്കുമുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം ഇന്നത്തെപ്പോലെ രൂക്ഷമായി മുമ്പൊരിക്കലും അന്താരാഷ്ട്ര സംവേദികാസങ്കടം അവയെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

ആയുധമൽസരവും യുദ്ധത്തിലേക്കുള്ള വഴുതിപ്പോകലും നിറുത്താതെ നമുക്കു ജീവിക്കാനാവില്ല. അടിയന്തിരകടമയാണിത്; മനുഷ്യരാശിയുടെ നിലനിൽപിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന അപകടകരമായ പ്രക്രിയകളെ നടക്കുന്നുണ്ട്. സൈനിക ദുഷ്പ്രഭുത്വത്തെയും പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളെയും തടയുകയും ശാശ്വതസമാധാനവും ഉറപ്പുള്ള ഭദ്രതയും കെട്ടിപ്പടുക്കുകയെന്നതാണ് ഇന്നത്തെ മുഖ്യ കടമ.

അനുനിമിഷം വേഗത വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആയുധമൽസരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ലോകസമാധാനം സ്ഥാപിക്കാനാവില്ലെന്ന് ഏഷ്യാ-പസിഫിക്ക് മേഖലയിലെ രാജ്യങ്ങളെക്കെല്ലാം ബോദ്ധ്യമായിവരികയാണ്. ഇന്നത്തെ സൈനികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കു നിരക്കുന്ന തരത്തിൽ പുതിയതും ക്രിയാത്മകവുമായ ഒരു സമീപനമുണ്ടാകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഏഷ്യൻ നേതാക്കൾ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്.

സമാധാനം അവികേതമാണ്. ഇതു ഏഷ്യക്കും ബാക്കി ലോകത്തിനും ഒരുപോലെ ബാധകമായ ഒരു തത്വമാണ്. ഏതൊരു പ്രാദേശിക സംഘട്ടനവും ഒരാഗോളയുദ്ധമായി വികസിച്ചേക്കാം. അതുകൊണ്ട് സമാധാനത്തിനും ഭദ്രതക്കുമുള്ള സമരത്തിൽനിന്നു ആർക്കും ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കാനാവില്ല.

ലോകമാസകലമുള്ള ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ സങ്കീർണ്ണമാണ്; അതേ അവസരത്തിൽത്തന്നെ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടവയുമാണ്. അവയുടെ പരിഹാരത്തിന് സകലരുടെയും ഉദ്യമം ആവശ്യവുമാണ്. എല്ലാ സാമൂഹ്യശക്തികളും തമ്മിലുള്ള സജീവവും ഉത്തരവാദിത്തപൂർണ്ണവുമായ സംവാദമാണ് ഇന്നത്തെ ആവശ്യം.

ഒരു പ്രമുഖ ഏഷ്യൻ-പസിഫിക്ക് രാഷ്ട്രമായ സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ നിലപാടിതാണ്.

ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളും അവക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ജീവിതരീതിയും വികസനപാതയും നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ നല്ല പരസ്പരബന്ധങ്ങളും വളർത്താൻ ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നതാണ് സോവിയറ്റ് നിലപാട്. സമാധാനാന്തരീക്ഷത്തിൽ തങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം.

വിദേശനയത്തെ സംബന്ധിച്ച ലെനിനിനിസ്റ്റ് തത്വങ്ങളാണ് സോവിയറ്റ് സമാധാന മുൻകൈകൾക്കടിസ്ഥാനം. വ്യത്യസ്ത സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതികളോടുകൂടിയ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സമാധാനപരമായ സഹവർത്തനമെന്ന ആശയം ആദ്യമായി മുമ്പോട്ടുവെച്ചത് സോവിയറ്റ് യൂണിയനാണ്.

ഒരാഗോളഭ്രദതാസംവിധാനം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമങ്ങളിൽ ഏഷ്യാ-പസിഫിക്ക് മേഖലയെ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഏഷ്യാ-പസിഫിക്ക് മേഖലയുടെ സൈനികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും മാനുഷികവുമായ പ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടണമെന്നാണ് സാരം.

ആയുധമൽസരം അവസാനിപ്പിക്കാനും ന്യൂക്ലിയർ നിരായുധീകരണത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ട് സൈനികരംഗത്ത് നിർണ്ണായകമായ നടപടികളെടുക്കണം. ഐ. എൻ. എഫ്. ഉടമ്പടി ഇതിനൊരു നല്ല മാതൃക പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ന്യൂക്ലിയർ നിരായുധീകരണമെന്നാൽ യൂറോപ്പിനും ഏഷ്യക്കും അതു ബാധകമാകണമെന്നതാണ് സോവിയറ്റ് നിലപാട്. ഏറ്റവും കർശനമായ പരിശോധനക്ക് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സന്നദ്ധമാണ്.

ഇങ്ങനെയാണ് ഏഷ്യയിലെ സൈനിക, പ്രത്യേകിച്ചും ന്യൂക്ലിയർ, കുരുക്കഴിക്കാനായി സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ തയ്യാറായിട്ടുള്ളത്. ഈ മേഖലയിലെ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഒത്തുചേർന്ന് ഒരു പ്രാദേശിക ഭ്രദതാസംവിധാനത്തിനു രൂപംനൽകുകയും തദനന്തരം സമഗ്രമായ ഒരാഗോള ഭ്രദതാസംവിധാനം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള യത്നത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും വേണം. സമാധാനവും ഭ്രദതയും മുഴുവൻ ലോകത്തിനും ആവശ്യമാണ്.

ലോകസംഭവവികാസങ്ങളുടെമേൽ പെരെസ്ത്രോയിക്കയും ഗ്ലാസ്നോസ്തും ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം

പവനൻ

(എഴുത്തുകാരനും കേരള സാഹിത്യ അക്കാഡമിയുടെ മുൻ സെക്രട്ടറിയും)

സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ എല്ലായ്പോഴും ലോകമാസകലമുള്ള ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവം വിജയിക്കുകയും ഒരു ഭാവി സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ അടിത്തറപാകുകയും ചെയ്ത ആദ്യത്തെ രാജ്യമാണത്. അതുകഴിഞ്ഞിട്ടിപ്പോഴേക്ക് ഏഴു പതിറ്റാണ്ടുകളായി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾക്ക് വളരെ കുറച്ച് അറിവേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അക്കാലത്തെ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് കൊളോണിയൽ ഭരണകൂടം നടത്തിപ്പോന്നിരുന്ന സോവിയറ്റ്വിരുദ്ധ പ്രചാരണവും അതേർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന കർക്കശമായ നിയന്ത്രണങ്ങളുമായിരുന്നു അതിനു കാരണം.

പക്ഷെ ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രയായതിനുശേഷം സ്ഥിതി അതിവേഗം മാറിത്തുടങ്ങി. സോവിയറ്റ് യൂണിയനും ഇന്ത്യയും തമ്മിൽ വളരെയടുത്തു. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതികളായിരുന്നു രണ്ട് രാജ്യങ്ങളിലും നിലവിലിരുന്നതെങ്കിലും ഒട്ടെല്ലാ ലോകകാര്യങ്ങളിലും അവയുടെ വീക്ഷ

ണങ്ങൾ സദൃശങ്ങളായിരുന്നു. പ്രസ്തുത ബന്ധവും ആശയൈക്യവും വ്യത്യസ്ത സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതികളോടുകൂടിയ രാജ്യങ്ങളുടെ സമാധാനപരമായ സഹവർത്തനത്തിന്നുള്ള ഒരുത്തമ മാതൃകയായിത്തീർന്നു. മാനുഷികവ്യാപാരത്തിന്റെ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലുംതന്നെ പരസ്പരം പ്രയോജനകരമായ സഹകരണത്തിന്റെ കവാടം അത് തുറന്നുതരികയും ചെയ്തു. ഇന്ന് ഇന്ത്യ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വ്യാവസായിക പുരോഗതി കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള പത്തു രാജ്യങ്ങളിലൊന്നാണെങ്കിൽ അതിനു മുഖ്യ കാരണം ഈ സഹകരണമാണ്. എത്ര ഉരുക്കുമില്ലുകളും യന്ത്രനിർമ്മാണശാലകളും വൈദ്യുതനിലയങ്ങളും കൃഷിക്കളങ്ങളും മറ്റു പദ്ധതികളും സോവിയറ്റ് സഹകരണത്തോടുകൂടി ഇവിടെ നിർമ്മിച്ചു, അല്ലെങ്കിൽ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നൊന്നും ഇവിടെ വിവരിച്ചെഴുതേണ്ട കാര്യമില്ല. കാരണം അതൊക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. -

ചുരുക്കത്തിൽ നമുക്ക് സോവിയറ്റ് യൂണിയനുമായും തിരിച്ചിങ്ങോട്ടും സവിശേഷമായ ഒരു ബന്ധമാണുള്ളത്. ''ഇന്ത്യയുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണ''മെന്നും ''ഉറച്ചതും വിശ്വസിക്കാവുന്നതും വിപുലവും വിശാലവുമായ സവിശേഷബന്ധമാണ് ആ രാജ്യവുമായി നമുക്കുള്ളതെ''ന്നും ഈ അടുത്തയിടെ യു. എസ്. എസ്. ആർ. സുപ്രീം സോവിയറ്റിൽ സംസാരിക്കവേ സോവിയറ്റ് വിദേശകാര്യമന്ത്രി മി. എഡ്വേർഡ് ഷെവർദ്നദ്സെ സോവിയറ്റ് ജനപ്രതിനിധികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ''ഇന്നത്തെ സാർവ്വദേശീയ രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ സുപ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമാണ് പ്രസ്തുത ബന്ധങ്ങളെന്ന് ന്യായമായും പറയാൻ കഴിയും. ഉദാഹരണത്തിന്, പുതിയ വിചിന്തനത്തിന്റെ പുരോഗതിയിലെ ഒരു പ്രമുഖ നാഴികക്കല്ലാണ് ഡൽഹിപ്രഖ്യാപനം.....'' അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

ഇന്ത്യക്കു മാത്രമല്ല, പുതുതായി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച രാജ്യങ്ങൾക്കെല്ലാംതന്നെ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ നിസ്വാർത്ഥമായ സഹായമാണ് നൽകിവരുന്നത്. നവസ്വാതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിൽ സോവിയറ്റ് സഹകരണത്തോടുകൂടി മൂവായിരത്തിൽപ്പരം പ

ദ്ധതികളും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്; അല്ലെങ്കിൽ നിർമ്മാണത്തിലിരിക്കുന്നു.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ നിർമ്മാണം അനായാസമൊ എളുപ്പമൊ ആയിരുന്നില്ല. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം നടക്കുന്ന സമയത്ത് ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി സർവ്വത്ര അരാജകാവസ്ഥയിലായിരുന്നു രാജ്യം. തുടർന്ന് അഭ്യന്തരയുദ്ധവും അതിനെ തുടർന്ന് വിദേശ കോയ്മകളുടെ സൈനിക ഇടപെടലും നടന്നു. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ഇളം സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിപ്പബ്ലിക്ക് സ്വന്തംകാലിൽ നിൽക്കാറായപ്പോഴേ താങ്ങാനാവാത്ത ഒരു പ്രഹരം അതിനേറ്റു—ലെനിന്റെ അകാല മരണം. വിപ്ലവത്തെ നയിച്ചതും അതിനുശേഷം കാറ്റും കോളും നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിലൂടെ രാജ്യത്തിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിച്ചതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ഇളം സോവിയറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്കിന് നികത്താനാവാത്ത ഒരു നഷ്ടമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം. സോഷ്യലിസങ്ങിന് ഒരു മുൻ മാതൃക ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് ദീർഘവീക്ഷണവും പക്വതയുമുള്ള പ്രായോഗികവാദിയായ ഒരു നേതാവ് അതിനാവശ്യമായിരുന്നു. ലെനിനിൽനിന്ന് അധികാരം ഏറ്റുവാങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളും സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള ശരിയായ ഒരു പാതയാണെന്ന് അവർ ധരിച്ച മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുമ്പോട്ടു പോയി.

ശരിയാണ്, ഏറക്കുറെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് തത്വങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ പുതിയ ഒരു സമുദായം അവർ പടുത്തുയർത്തി. പക്ഷെ, നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, സോഷ്യലിസത്തിന്റെ മാനുഷികവശം അവർ അവഗണിച്ചു. അത് ജനങ്ങളെ നിരാശരാക്കി. സോഷ്യലിസം പടുത്തുയർത്തുന്ന സംരംഭത്തിന്റെ മുൻനിരയിൽ നിന്നിരുന്ന പലരുടെ പ്രതിഷേധത്തിനത് പാത്രമാവുകയും ചെയ്തു. സോഷ്യലിസത്തിന് ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട രണ്ടു നിധികളാണ് മനുഷ്യനും അവന്റെ ജീവിതവുമാണ്. ജീവിതം അന്തസ്സുറ്റതും ആഹ്ലാദകരവും ആക്കണമെങ്കിൽ മനുഷ്യർക്ക് അപ്പവും വെണ്ണയും പാർപ്പിടവുമൊക്കെ കൊടുത്താൽ മതിയാകുകയില്ല; അവർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യവുംകൂടി നൽകണം. സമുദായം ഏറ്റവും കൊതിക്കുന്ന സ്വപ്നമാണത്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും അഭാവത്തിൽ രേണയന്ത്രം ക്രൂരമായിത്തീരുന്നു. സോഷ്യലിസം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നവരുടെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ അകറ്റിക്കളയുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവിത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും മോശമായ രൂപത്തിന്റെ ശീഘ്രഗതിയിലുള്ള വളർച്ചക്ക് പറ്റിയ വളക്കൂറുള്ള മണ്ണായിത്തീരുന്നു അത് സ്വാഭാവികമായും. ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവിത്വത്തിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നവർ മുഖമില്ലാത്തവരും ശബ്ദമില്ലാത്തവരുമായി മാറുമ്പോഴും അതിനെ എതിർക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നവർ നിഷ്ക്കരുണം നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. 1980-കളിൽ സ്റ്റാലിന്റെ ഏകാധിപത്യവാഴ്ചക്കാലത്ത് (അത് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യമെന്നാണ്) സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നടന്ന അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യകരമായ വ്യതിയാനത്തിനു വേണ്ടുവോളം തെളിവേകുന്നുണ്ട്.

ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വത്തിന്, ഒരു നിയമമെന്നോണം, ജനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റിയോ ജനാധിപത്യത്തെപ്പറ്റിയോ യാതൊരു ശ്രദ്ധയുമില്ല. ഏതു രാജ്യത്തെയും ഏതു വ്യവസ്ഥിതിയിലെയും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വത്തിന്റെ കാര്യമാണിത്. ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ അതിനു ശ്രദ്ധയില്ല. അതിന്റെ പ്രവർത്തനശൈലി ഇപ്പോളറിയപ്പെടുന്നത് ''ആജ്ഞാമേൽനോട്ട'' സമ്പ്രദായമെന്ന പേരിലാണ്. സോഷ്യലിസം പടുത്തുയർത്തുന്നത് ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ്. പക്ഷെ, മുകളിൽനിന്നു വരുന്ന ആജ്ഞകളെല്ലാം അവർ അനുസരിച്ചുകൊള്ളണം; ചോദ്യമൊന്നും ചോദിച്ചുപോകരുത്; ഇതായിരുന്നു സ്ഥിതി. ജനങ്ങളെ ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികൾ വെറും പാവകളെപ്പോലെയാണ് കരുതിയിരുന്നത്. ചരടുവലിക്കുന്നവന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് തുള്ളാനല്ലാതെ പാവകൾക്ക് തനിയെ ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ പാവകളായിത്തീരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് അവരെത്തന്നെ നിന്ദ്യരായി കരുതുകയും അവരുടെ പ്രാഥമികമായ മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹം പടുത്തുയർത്തുന്നതിൽ യാതൊരു താൽപര്യവുമില്ലാതായിത്തീരുന്നു. നിശബ്ദരായി ആട്ടിൻപറ്റങ്ങളെപ്പോലെ അ

വർ പെരുമാറിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. തൽഫലമായി അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് മുൻകൈയൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ വരികയും പുതിയ സമുദായത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ തങ്ങൾക്ക് പങ്കൊന്നുമില്ലെന്ന ചിന്ത അവരിൽ വേരൂന്നുകയും അവർക്ക് മോഹഭംഗം നേരിടുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെയാണ് നിശ്ചലാവസ്ഥ കടന്നുകൂടുന്നത്.

മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പുതിയ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു യുഗം വിളംബരം ചെയ്ത ധീരരായ സോവിയറ്റ് ജനങ്ങൾക്ക് ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചു എന്നറിയുമ്പോൾ നാം അത്ഭുതസംതബ്ധരായിപ്പോകുകയാണ്.

REG NO. 3273
KIDAR

ഒരു രക്ഷകന്റെ ആവിർഭാവം

സോവിയറ്റു ചരിത്രത്തിന്റെ ഈ നിർണ്ണായകഘട്ടത്തിലാണ് മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ നേതാവായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. നാലു വർഷം മുമ്പ് അത്യാകർഷകമായ രണ്ടു വാക്കുകൾ അദ്ദേഹം ഉച്ചരിച്ചു. അവയിന്ന് ലോകമാസകലം സർവ്വസാധാരണമായി പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നു — പെരിസ്ത്രോയിക്ക, ഗ്ലാസ്നോസ്ത്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ പുനസ്സംരചന, മറവില്ലായ്മ എന്നു സാരം. ആ രണ്ടു വാക്കുകൾ തർജ്ജമചെയ്യേണ്ടയാവശ്യം ഇന്നില്ല. ''സ്പുടനിക്'' എന്ന റഷ്യൻ വാക്കുപോലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെയും മനുഷ്യർക്ക് അവ സുപരിചിതങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപൂർവ്വമായ ഒരു പുതിയ രാഷ്ട്രീയ വിചിന്തനത്തിന്റെ പ്രക്രിയ ആ വാക്കുകൾ മുഴുവൻ ലോകത്തിനും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനും മുഴുവൻ ലോകവും നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പൊതുവെ വളരെ വലുതും അനവധിയുമാണ്. ന്യൂക്ലിയർ ബോംബുകളുടെ സ്പോടനങ്ങളാണ് അവയിലൊന്ന്. പട്ടിണി ഉൻമൂലനം ചെയ്യുകയെന്നതും പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷിക്കുകയെന്നതും മുഴുവൻ ലോകത്തിന്റെയും അടിയന്തിര പ്രശ്നങ്ങളാണ്. ഇന്ന് ലോകത്തിൽ ഒരു രാജ്യത്തിനും ഒറ്റപ്പെട്ടു ജീവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അത്യാ

പത്തുകളുണ്ടാകുമ്പോഴും രാജ്യങ്ങളും ഒത്തൊരുമിക്കുകയും ആപത്തിലകപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഈ അടുത്തയിടെ സോവിയറ്റു യൂണിയനിലെ അർമേനിയയിൽ അതിഭയങ്കരമായ ഭൂമികുലുക്കമുണ്ടായപ്പോഴും സകലരും ദുഃഖിക്കുകയും അവരെ സഹായിക്കാൻ സന്നദ്ധരായി മുമ്പോട്ടുവരികയും ചെയ്തു. എത്യോപ്യയിൽ അപൂർവ്വമായ ഭയങ്കര ക്ഷാമവും പട്ടിണിയുംകൊണ്ടു വലഞ്ഞിരുന്ന മനുഷ്യരെ കിഴക്കുള്ളവരും പടിഞ്ഞാറുള്ളവരും സഹായിച്ചു. അങ്ങനെ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മനോഭാവത്തിൽ മാറ്റം വന്നതിന്റെ അനവധി ഉദാഹരണങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കാൻ കഴിയും. ഇന്ന് ലോകം അവിഭക്തവും പരസ്പരാശ്രിതവുമായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

പെരെസ്ത്രോയിക്ക എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി

സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ തുടർന്നുള്ള സാമ്പത്തിക-സാമൂഹിക-സാംസ്കാരികമുന്നേറ്റത്തിന് പെരിസ്ത്രോയിക്ക, രാജ്യത്തെ മനുഷ്യവ്യാപാരത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളുടെയും പുനസ്സംരചന, ആവശ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോഴും പലർക്കും പരിഭ്രമമുണ്ടായി. അത് സോവിയറ്റ് യൂണിയനെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണെന്നും പെരിസ്ത്രോയിക്കയും ഗ്ലാസ്നോസ്തും ''നമ്മളെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളല്ലെ''ന്നും ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ പലരും നമ്മോടു പറയുകയുണ്ടായി.

അവർക്കതു പറയാൻ എങ്ങിനെ കഴിയും? ഒക്ടോബർ വിപ്ലവം നമ്മെ അവേശംകൊള്ളിച്ചു. ഒന്നാമത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ പുരോഗതിനിൽനിന്നും നാം ആവേശം ഉൾക്കൊണ്ടു. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ പൈശാചികമായ ഫാസിസത്തെ തറപറ്റിക്കുന്നതിന് ഏറ്റവും മികച്ച സംഭാവന നൽകിയ സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളുടെയും അവരുടെ സൈനികരുടെയും ധീരോദാത്തമായ പ്രവൃത്തികളും നമുക്കാവേശം പകർന്നുതന്നു.

മാനുഷികവ്യാപാരത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളും കൈവരിച്ചതായി പറയപ്പെട്ട കുതിച്ചുചാട്ടങ്ങളെ

പ്പററിയുള്ള സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളും നമ്മെ രോമാഞ്ചം അണിയിച്ചു. പക്ഷെ, ഇപ്പോൾ അതേ സോവിയററു യൂണിയനിലെ സ്ഥിതിവിവര ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ പറയുന്നു അവിടത്തെ കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെ പാർട്ടി–സ്റ്റേറ്റ് നേതൃത്വത്തിനു വന്നുപോയ തെററുകളുടെമൂലം സോവിയററ് സമുദായത്തിനു വലിയ വീഴ്ചകളും വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും സോവിയററു സമുദായം ഒട്ടെല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ഇന്നു താളംചവുട്ടി നിൽക്കുകയാണെന്നും. അതെങ്ങനെ നമ്മെ ബാധിക്കാതിരിക്കും? സോഷ്യലിസം സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും അതിന്റെ വക്താക്കളായവരും അതിനെ എങ്ങനെ അവഗണിക്കും? സോഷ്യലിസത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചവർക്ക് അതിന്റെ കുററങ്ങളുടെയും വീഴ്ചകളുടെയും നേർക്ക് കണ്ണടക്കാൻ പററില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് മര്യാദയല്ല; തുറന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വഞ്ചനയാണ്. ഇങ്ങേയററം സൈദ്ധാന്തിക താൽപര്യമെങ്കിലും നാം അതിനോടു കാട്ടുകയും അതിന്റെ നാനാവശങ്ങളെപ്പററി പഠിക്കുകയും ചെയ്യണം. എങ്കിലെ അത്തരം തെററുകൾ ഭാവിയിൽ നമുക്ക് ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

അതുതന്നെയുമല്ല, പെരിസ്ത്രോയിക്ക വിജയിക്കണമെങ്കിൽ നിരായുധീകരണം നടക്കണം; സൈനിക രംഗത്തെ പാഴ് ചിലവുകൾക്ക് അറുതിവരണം. ലോകത്ത് ഉറപ്പുള്ള സമാധാനമുണ്ടാകാതെ ആ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എങ്ങിനെ നേടാൻ കഴിയും? സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും വിരുദ്ധ ശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള അവിശ്വാസവും ശത്രുതയും നിക്കം ചെയ്യപ്പെടാതെ ശാശ്വത സമാധാനം സ്വപ്നംകാണാനാവില്ല. ഇത്ര എളുപ്പമായ കടമയല്ല; സോവിയററു യൂണിയനു മാത്രം നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതുമല്ല. ലോകമാസകലമുള്ള സമാധാനത്തിന്റെ ശക്തികൾ ഒത്തൊരുമിച്ച് യത്നിച്ചാലെ ആ കടമ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു. പഴയ രീതിയിൽ ലോകം തുടർന്നു വഴുതിപ്പോയാൽ മനുഷ്യരാശിയുടെ നാശത്തിലേ അത് ചെന്നവസാനിക്കുകയുള്ളു. സോവിയററ് യൂണിയനിലെ ജനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പെരിസ്ത്രോയിക്കയ്ക്കു മാത്രമായിരിക്കുകയില്ല തിരിച്ചടിയുണ്ടാകുന്നത് പിന്നെയോ, എല്ലാ ജനതകളുടെയും വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും അഭിലാഷങ്ങൾക്കും തിരിച്ചടിയുണ്ടാകും; അതൊക്കെ നിഷ്ഫലമാകും.

മറുഭാഗത്തിന്റെ അവിശ്വാസം നീക്കാൻവേണ്ടി ഏകപക്ഷീയമായ പല നടപടികളും സൈനികരംഗത്തു സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കൈക്കൊണ്ടു. ഒന്നര വർഷത്തോളം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അണുവിസ്ഫോടനം നിറുത്തിവെച്ചു. ഹ്രസ്വദൂരം മദ്ധ്യദൂര മിസ്സൈലുകളെ ഉൻമൂലനം ചെയ്യാൻ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് അമേരിക്ക നശിപ്പിച്ചതിന്റെ മൂന്നിലൊന്നധികം മിസൈലുകളെ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ നശിപ്പിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഏകപക്ഷീയമായി സൈനികച്ചിലവു ചുരുക്കുകയും രാസായുധങ്ങളും അവ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ഫാക്ടറികളും നശിപ്പിച്ചു. രാസായുധങ്ങളുടെയും വിഷാണുവായുധങ്ങളുടെയും ഉൽപാദനം നിറുത്തിവെച്ചു. യൂറോപ്പിലും സോവിയറ്റ് യൂണിയനകത്തും മാമൂൽ പടയും പടക്കോപ്പുകളും സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഗണ്യമായി കുറച്ചു. ''നക്ഷത്രയുദ്ധ'' പദ്ധതിയെന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന അമേരിക്കയുടെ തന്ത്രപ്രധാന പ്രതിരോധ മുൻകയ്യുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാതെ തന്ത്രപ്രധാനായുധങ്ങളെ അമേരിക്കക്കൊപ്പം 50 ശതമാനം നശിപ്പിക്കാനുള്ള കരാറിൽ ഒപ്പിടാൻ സമ്മതിച്ചതാണ് ഈ പട്ടികയിലെ ഏറ്റവും പുതിയ ഇനം. ''നാറ്റോ''യും വാർസാ സഖ്യവും ഒരേ സമയം പിരിച്ചുവിടാമെന്ന വാർസാ സഖ്യരാജ്യങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശവും പ്രമുഖമായ ഒരു മുൻകൈയ്യാണ്.

പരസ്പരവിശ്വാസം വീണ്ടെടുക്കാൻ വേണ്ടി സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സൈനികരംഗത്തു മാത്രമല്ല മുൻകൈ എടുത്തിട്ടുള്ളത്. വിദേശനയത്തെ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്ന് വേർപെടുത്തുന്നതിനുള്ള സോവിയറ്റ് നിർദ്ദേശവും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ല. ഇന്നു ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രാദേശിക സംഘർഷ-സംഘട്ടനങ്ങളുടെ പിന്നിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും അദൃശ്യ കൈകളെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. അതില്ലാതാകട്ടെ എന്നു നാമാഗ്രഹിച്ചാൽ അതില്ലാതാവുകയില്ല. അതിന് ദൃഢമായി, ചിലപ്പോൾ വേദനാജനകമായ, തീരുമാനങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ടാലേ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രാദേശിക സംഘട്ടനങ്ങളെ അകറ്റിയെടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു. ഇത് സാധിക്കണമെങ്കിൽ രണ്ടു ഭാഗക്കാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർ

ത്തിച്ചേ തീരൂ. ചില പ്രാദേശിക സംഘട്ടനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പേരി കൈക്കൊണ്ട മുൻകൈകളും വ്യക്തമായി കാണാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിൽനിന്നും വിയറ്റ്നാം കമ്പൂച്ചിയയിൽനിന്നും സൈന്യങ്ങളെ പിൻവലിച്ചത് അത്തരത്തിൽപ്പെട്ട മുൻകൈകളാണ്. അതുപോലെതന്നെ അംഗോളയിൽനിന്ന് ക്യൂബയുടെ സൈനികരുടെ പിൻവാങ്ങലിനു വഴിതെളിച്ച ന്യൂയോർക്ക് കരാർ; അതിൽ ക്യൂബയും അംഗോളയും ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയും ഒപ്പുവെച്ചു. ആരും വിപ്ലവമോ പ്രതിവിപ്ലവമോ കയറ്റി അയക്കരുതെന്ന തത്വം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നു. ഓരോ ജനതയ്ക്കും അവർക്കിഷ്ടമായ ജീവിതരീതിയും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയും തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം.

ഈ മുൻകൈകൾക്ക് വേണ്ടുംവിധമുള്ള പ്രതികരണം അമേരിക്കയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ യുക്തി വാഷിംഗ്ടൺ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതിനു വ്യക്തമായ സൂചനകളുണ്ട്. അഫ്ഘാനിസ്താനെ സംബന്ധിച്ച ജനീവാകരാറിന്റെ അച്ചാരക്കാരിലൊന്ന് ആയിരിക്കാൻ അമേരിക്ക സമ്മതിച്ചതാണ് അതിന്റെ ഒരു തെളിവ്. നമീബിയൻ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കാണാൻ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ സജീവമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ സഹായിച്ചത് ക്യൂബാ-അംഗോളാ-ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക കരാറാണ്. ആ കരാറുണ്ടാക്കാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയനും അമേരിക്കയും യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി.

എന്നുപറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പ്രാദേശിക സംഘട്ടനങ്ങളുടെയെല്ലാം പിന്നിലുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ പിടിവിടുവിക്കണമെന്ന തത്വം അമേരിക്ക പൂർണ്ണമായി അംഗീകരിച്ചതായി അതിന്റെ മറ്റുചില പ്രവൃത്തികളും കാട്ടുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് അഫ്ഘാനിസ്താനിലെ കാര്യംതന്നെ നോക്കുക. അവിടെ പരസ്പരം സംഘട്ടനത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ട് ഭാഗക്കാർക്കും സൈനിക സഹായം പരസ്പരപൂരകാടിസ്ഥാനത്തിൽ നിറുത്താമെന്ന സോവിയറ്റ് നിർദ്ദേശം അമേരിക്ക അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല.

അതുപോലെ, അഞ്ചു മദ്ധ്യ അമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളുടെ പ്രസിഡൻറുമാരുടെ മുൻകൈയുടെ ഫലമായി ഒരു സമാധാന പദ്ധതി ഉരുത്തിരിയുകയും അതിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിക്കാരാഗ്വൻ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാമെന്നുമുള്ള ഒരു ധാരണ സോവിയറ്റ് യൂണിയനും അമേരിക്കയും തമ്മിലുണ്ടായി. അതനുസരിച്ച് നിക്കാരാഗ്വാക്കുള്ള സൈനിക സഹായം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ പണ്ടേ നിറുത്തി. പക്ഷെ അമേരിക്ക മറെറാരുതരത്തിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. മദ്ധ്യ അമേരിക്കൻ സമാധാനപദ്ധതിയനുസരിച്ച് 'കോൺട്രാ'കളെന്നപേരിലറിയപ്പെടുന്ന നിക്കാരാഗ്വൻ കലാപകാരികളെ നിരായുധരാക്കിപിരിച്ചുവിടാൻ അമേരിക്ക ബാദ്ധ്യസ്ഥമാണ്. കഴിഞ്ഞ ഡിസംബർ ആദ്യവാരത്തിൽ അതുനടപ്പിലാക്കണമായിരുന്നു. അതേ സമാധാനപദ്ധതിയനുസരിച്ച് നിക്കാരാഗ്വയുടെ ഗവർമ്മെൻറും കലാപകാരികളും തമ്മിൽ നിലവിൽവന്ന വെടിനിറുത്തൽ കരാർ ഇതിനകം പലതവണ കലാപകാരികൾ ലംഘിച്ചു. സ്വാഭാവികമായും സ്വന്തം രാജ്യത്തിൻെറയും ജനങ്ങളുടെയും രക്ഷക്കായി എതിർ നടപടികളെടുക്കാൻ നിക്കാരാഗ്വൻ ഗവർമ്മെൻറും നിർബ്ബന്ധിതമായി. അത് വാഷിംഗ്ടനെ പൊടിപ്പിച്ചു. വളരെ മര്യാദകെട്ട രീതിയിലാണ് വാഷിംഗ്ടൻ പ്രതികരിച്ചത്. നിക്കാരാഗ്വായുടെ പ്രസിഡൻറിനെതിരായി വാഷിംഗ്ടൻ ചീത്തപറയുകപോലുമുണ്ടായി. തന്നെയുമല്ല, 'കോൺട്രാ'കൾക്ക് ആയുധസഹായം പുനരാരംഭിച്ചേക്കുമെന്ന് അമേരിക്കൻ കോൺഗ്രസ്സിൻെറ വക്താവ് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്തായാലും സ്ഥിതി അധികം വഷളായില്ല. നിക്കാരാഗ്വയുടെ നേതൃത്വമുൾപ്പടെ മദ്ധ്യ അമേരിക്കയിലെ സമചിത്തത നഷ്ടപ്പെടാത്ത ശക്തികളുടെ ശ്രമംകൊണ്ടാണ് അതു സാധിച്ചത്.

എൽ സാൽവഡോറിലെ അഭ്യന്തരകുഴപ്പത്തിൽ വാഷിംഗ്ടൻ കൈക്കൊള്ളുന്ന നിലപാടാണ് മറെറാന്ന്. അവിടേക്ക് അമേരിക്ക പടയും പടക്കോപ്പും അയക്കുന്നത് പ്രതിവിപ്ലവ കയറുമതിയല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്താണ്? അതിലും ഖേദകരവും ഭയങ്കരവുമായ പ്രവൃത്തിയല്ലേ പനാമായിൽ അമേരിക്ക ചെയ്തത്?

സ്വന്തം ജീവിതരീതിയും സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയും തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ഓരോ ജനതക്കുമുള്ള അവകാശത്തിനെതിരായ പ്രവൃത്തികളാണ് ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം. അത് സ്വാഭാവികമായും വിദേശനയത്തെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽനിന്ന് വിടുവിക്കണമെന്ന ആശയത്തിന് കടകവിരുദ്ധവുമാണ്.

ലോകം മുഴുവനും തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യമാണെന്നു കരുതുകയും അടുത്തും അകലെയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അനേകം മേഖലകളും തങ്ങളുടെ മുഖ്യ താല്പര്യമേഖലകളാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചില വൻശക്തികളിന്നുമുണ്ട്. കാലഹരണപ്പെട്ട കയ്യൂക്കുനയത്തിൽനിന്നുതന്നെ പോകുന്നതാണ് അത്തരം ആശയങ്ങൾ. പണ്ടുകാലത്ത് കരുത്തരായവർ അന്യജനങ്ങളെ കൊള്ളയടിക്കുകയും അവരുടെ ഭാഗധേയങ്ങൾ താന്തോന്നിത്തപരമായി നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അന്നത്തെ ഓർമ്മയുടെ തികട്ടലാണത്. ഈ അണുയുഗത്തിൽ അതിനൊന്നും സ്ഥാനമില്ല. കാരണം അത്തരം നടപ്പിലാക്കാൻ തുനിഞ്ഞാൽ സംഘട്ടനങ്ങളും അഭിമുഖീകരണങ്ങളും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടും. സാമ്പത്തിക-ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക രംഗങ്ങളിൽ ലോകനിലവാരത്തിലെത്താനും അങ്ങിനെ ജനജീവിതം മെച്ചപ്പെടുത്താനും ലോകമാസകലം നടക്കുന്ന ഉദ്യമങ്ങളെ അത് പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കും.

ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റെ പങ്ക്

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ മുളപൊട്ടിയ ഗ്ലാസ്നോസ്ത് ഇന്ന് സാർവ്വദേശീയ ബന്ധങ്ങളിലെ മുഖ്യമായ ഒരു ഘടകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. യുദ്ധഭീഷണിയെന്ന ഡമോക്ലിംസിന്റെ ഖഡ്ഗത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യരാശിയെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുന്നവയാകയാൽ പെരിസ്ത്രോയിക്കയേയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിനേയും മുഴുവൻ ലോകവും സ്വാഗതം ചെയ്യണമെന്ന ഇന്ത്യയുടെ മുൻ ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് എം. ജി. ബേഗ് പ്രസ്താവിച്ചതിനോട് വിയോജിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല.

രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെയോ നയതന്ത്രജ്ഞരുടെയോ ചാപല്യമോ ലേമേമോ അല്ല ഗ്ലാസ്നോസ്ത്. വൈവിധ്യമാർന്നതും അ

തേസമയം പർസ്പരാശ്രിതവുമായ ലോകത്തിലെ ഇന്നത്തെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ സമചിത്തതയോടുകൂടി അപഗ്രഥനം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണത്. അണുവായുധ വിമുക്തവും അഹിംസാത്മകവുമായ ഒരു ലോകത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തത്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഡൽഹി പ്രഖ്യാപനം (1986 നവംബർ 27-ന് മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവും രാജീവ് ഗാന്ധിയും ഒപ്പുവെച്ചതാണത്) ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: ''ഭീതിയേയും സംശയത്തേയും അനുരഞ്ജനപൂർവ്വമായ ധാരണകൊണ്ടും വിശ്വാസംകൊണ്ടും പകരംവെക്കണം.'' അന്താരാഷ്ട്ര ബന്ധങ്ങളിൽ ഗ്ലാസ്നോസ്ത് നടപ്പിലാക്കാതെ ഇത് സാദ്ധ്യമാവുകയില്ല. ''രാഷ്ട്രങ്ങളും ജനതകളും തമ്മിലുള്ള അവിശ്വാസവും ഭീതിയും സംശയവും യഥാർത്ഥ ലോകത്തിന്റെ ദൃശ്യത്തെ വികലമാക്കും.'' എന്ന് ആ പ്രഖ്യാപനം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ട് ഇങ്ങിനെ തുടർന്നു പറയുന്നു: ''അവ സംഘർഷം കുത്തിയിളക്കുകയും. അവസാന കണക്കുകൂട്ടലിൽ, മുഴുവൻ സാർവ്വദേശീയ സമൂഹത്തെയും ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്യും.''

ക്രിയാത്മകമായ വിദേശനയ തീരുമാനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെ (കഴിഞ്ഞ പല പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കിടയിൽ പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ട പ്രതിബന്ധങ്ങളാണവ) പൊളിച്ചുമാറ്റാൻ ഗ്ലാസ്നോസ്തും രാഷ്ട്രീയമായ ഇച്ഛാശക്തിയും ആഹ്വാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഫലപ്രദമായ നിരായുധീകരണത്തിന് ഇത് കൂടിയേതീരൂ. സാർവ്വദേശീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഗ്ലാസ്നോസ്ത് നടപ്പിലാക്കപ്പെടാതെ കുപ്രസിദ്ധമായ ''ശത്രു പ്രതിഛായ''യെ നീക്കംചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല; പുറമെനിന്നു ഭീഷണിയുണ്ടാകുമെന്ന തോന്നൽ ഇല്ലാതാക്കാൻ പറ്റുകയില്ല.

വ്യത്യസ്ത സാമൂഹിക-സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതികളോടുകൂടിയ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ കച്ചവടം നടത്തിയാൽ മാത്രം പോര. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സൈനികവും സാങ്കേതികവുമായ വിവരങ്ങളെല്ലാം അവ പരസ്പരം കൈമാറണം. അതിനുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായം ഉണ്ടാക്കിയേതീരൂ. ഒരു രാത്തുള്ളവർ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. എല്ലാവർക്കും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്; മിക്കവാറും അവയൊക്കെ സദൃശങ്ങളുമായിരിക്കും. അടച്ചുപൂട്ടിയ സമൂഹങ്ങൾ നിലവിൽ

വന്നതിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനും പങ്കുണ്ട്. അത് സോഷ്യലിസമായിരുന്നില്ല; വിരൂപപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സോഷ്യലിസമായിരുന്നു. ശീതയുദ്ധാവസ്ഥ അതിനെ പിന്നെയും വഷളാക്കി. പക്ഷെ, ആദ്യകാലത്ത് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ മറവില്ലായ്മ കൂടെവേണ്ടി നിലകൊണ്ടിരുന്നു. സാറിസ്റ്റ് റഷ്യ സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങൾക്ക് മുൻതൂക്കം നല്കിക്കൊണ്ട് ഒപ്പുവെച്ചിരുന്ന എല്ലാ ഉടമ്പടികളും പരസ്യമാക്കുക എന്നതായിരുന്നു 1917-ൽ സോവിയറ്റ് ഗവർമ്മെൻറിന്റെ ആദ്യനടപടികളിലൊന്ന്. രഹസ്യനയതന്ത്രത്തെ അത് തള്ളിപ്പറയുകയും ചെയ്തു. ലെനിൻ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞ് ഏതാനും വർഷം കഴിയുംവരേക്കും സൈനികകാര്യങ്ങളും വിദേശനയ സംബന്ധമായ പ്രശ്നങ്ങളും പൊതുയോഗങ്ങളിൽ പരസ്യമായി ചർച്ചചെയ്യുന്ന പതിവ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

1927-34-കാലത്ത് ജനീവയിൽ നടന്ന നിരായുധീകരണം സംബന്ധിച്ച ചർച്ചയിൽ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ പങ്കെടുത്ത അവസരത്തിൽ സാർവ്വദേശീയ കാര്യങ്ങളിൽ മറവില്ലായ്മ വേണമെന്ന് സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ശക്തിയായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. നിരായുധീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ച ലോകസമ്മേളനത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പു കമ്മിറ്റിയിൽ താൻ ആദ്യം ചെയ്ത പ്രസംഗവേളയിൽത്തന്നെ സോവിയറ്റു പ്രതിനിധിസംഘം തലവൻ മാക്സിം ലിറ്റ്വിനോവ് നിരായുധീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരന്താരാഷ്ട്ര കൺവെൻഷന്റെ കരടുരേഖ സമർപ്പിച്ചു. ''ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവർ ആയുധങ്ങളെ ഗണ്യമായി കുറക്കാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം പരിശോധനയുടെ പ്രശ്നം അന്താരാഷ്ട്ര പരിശോധനയിൽക്കൂടി പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളു'' എന്ന് അദ്ദേഹം 1929-ൽ തയ്യാറെടുപ്പു കമ്മിറ്റിയുടെ ഒരു യോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കവെ ലിറ്റ്വിനോവ് പ്രസ്താവിച്ചു. അന്താരാഷ്ട്ര പരിശോധനയെന്ന ആശയം അക്കാലത്ത് ആശ്ചര്യകരമായിരുന്നു പിന്നീട് 1931 ഫെബ്രുവരിയിൽ, എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും അവയുടെ സൈനികശക്തിയെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ വിവരങ്ങളും നടക്കാൻപോകുന്ന സമ്മേളനത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി നൽകണമെന്ന് ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തങ്ങളുടെ സൈന്യത്തിന്റെ സംഖ്യാബലം, ആയുധസാ

മിഗിക്കം, സൈനികബജറ്റ് എന്നീ വിവരങ്ങളെല്ലാം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ യാതൊരു മടിയുംകൂടാതെ നൽകി. ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിനെക്കൊണ്ട് അത്തരമൊരാവശ്യം ഉന്നയിപ്പിച്ചവർ കരുതിയത് ''ഇരുമ്പുമറ''ക്കുള്ളിൽനിന്ന് ആ വിവരങ്ങളൊന്നും പുറികയില്ലെന്നായിരുന്നു. പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ''ഇരുമ്പു മറ'' മറ്റെവിടെയൊക്കെയോ ആയിരുന്നു. ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിന്റെ മൊത്തം 63 അംഗരാജ്യങ്ങളിൽ വെറും 25 എണ്ണം മാത്രമെ ആവശ്യപ്പെട്ട വിവരം നൽകുകയുണ്ടായുള്ളു! ഇന്ന്, അഞ്ചു പതിറ്റാണ്ടുകഴിഞ്ഞശേഷം, ആ പഴയ പാരമ്പര്യം സോവിയറ്റു യൂണിയൻ വീണ്ടും പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

രഹസ്യ ഉടമ്പടികളെ തള്ളിപ്പറയുകയും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെക്കൊണ്ട് കള്ളക്കളി നടത്തുന്നത് അവസാനിപ്പിക്കുകയും വിദേശങ്ങളിൽ രഹസ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റെ അർത്ഥം. പരസ്പരം വിശ്വാസം വീണ്ടെടുക്കാനായി എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും മറവില്ലായ്മയുടെ ചട്ടക്കൂടിനെ വിപുലമാക്കുകയെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. നയതന്ത്രത്തിലും സൈനികകാര്യങ്ങളിലും വലിയ തെറ്റുകളുണ്ടാകാതിരിക്കാനായി പ്രമുഖരായ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരെയും സാംസ്ക്കാരികനേതാക്കളെയും പൊതുജനങ്ങളെയും വിദേശനയപ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതിൽ ഉപപ്പെടുത്തുകയെന്നാണ് ഗ്ലാസ്നോസ്ത് എന്നതിന്റെ അർത്ഥം. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വിദേശനയം ഇന്നതാണ്, ഇന്നതായിരിക്കും. എന്നു മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കാൻ വർദ്ധിച്ച സാദ്ധ്യതയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അതുവഴി വർദ്ധിച്ച സ്ഥിരതയും സുരക്ഷിതത്വവും ഉണ്ടാകണം എന്നതാണ് ഗ്ലാസ്നോസ്തിന്റെ അർത്ഥം.

ദീർഘകാലം നീണ്ടുനിന്ന രഹസ്യനയതന്ത്രം പല ഫലിതങ്ങൾക്കും ജൻമമേകിയിട്ടുണ്ട്: ''നയതന്ത്രപ്രതിനിധിക്കു നാക്കു നൽകിയിട്ടുള്ളത് അയാളുടെ ചിന്തയെ മറച്ചുവെക്കാനാണ്''; ''തന്റെ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി നുണ പറയാനായി വിദേശത്തേക്കയക്കപ്പെടുന്ന സത്യസന്ധനായ മനുഷ്യനാണ് നയതന്ത്ര

പ്രതിനിധി''. ഇത്തരം ഫലിതങ്ങളുണ്ടാകാൻ വേണ്ടുവോളം ന്യായമുണ്ട്, തീർച്ച.

സ്റ്റാലിൻ കാലഘട്ടത്തിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിലെ അനുവേ ണ്ടാത്തരങ്ങൾക്കും ബ്രഷ്നേവ് കാലഘട്ടത്തിനുമിടക്ക്, ക്രൂഷ്ച്ചേവി ന്റെ കാലത്ത് ഒരു തുള്ളി, പുല്ലിലത്തുമ്പിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചിരി ക്കുന്ന ഒരു മഞ്ഞുതുള്ളിപോലെ ഒരല്പം ഗ്ലാസ്നോസ്ത് ഉണ്ടാ യിരുന്നു എന്നതു വാസ്തവമാണ്. എന്നാലിപ്പോഴത് ഒരു സമുദ്രംപോലെ വിശാലമായിരിക്കുന്നു. പൂർണ്ണമായ മറവി ല്ലായ്മ ഇല്ലെങ്കിൽ സ്റ്റോറിന്റെ വിദേശനയം ഒരുപിടി ആളുക ളുടെ, ചിലപ്പോഴൊരൊറ്റ വ്യക്തിയുടെതന്നെ, കുത്തകയായി ത്തീരുകയും തൻമൂലം ആത്മനിഷ്ഠാപരമായ വിലയിരുത്ത ലിനു ഇടയാക്കുകയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിനൊപ്പമെത്താൻ കഴി യാതാവുകയും ചെയ്യുമെന്ന പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസമാണ് അതി നാധാരം. ഇതിനു തെളിവായി എത്ര വേണമെങ്കിലും ഉദാഹര ണങ്ങളുണ്ട്. ഗ്ലാസ്നോസ്തിനെ വളർത്താനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം സ്വയം വിമർശനമാണ്. അഫ്ഘാനിസ്താനി ലേക്കു സൈന്യത്തെ അയച്ചതു തെറ്റായിപ്പോയെന്ന് ഈയിടെ മോസ്ക്കോ തുറന്നു സമ്മതിച്ചു. വിരുദ്ധ പ്രത്യയശാസ്ത്ര ങ്ങളുടെ പിന്തുണയോടെ ആളിപ്പടരുന്ന പ്രാദേശികസംഘട്ടന ങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കാണാനുള്ള വഴിയെ സംബന്ധിച്ച് മോ സ്ക്കോയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ ആവർത്തിച്ചുന്നലിനുള്ള ഒരു ഉദാഹരണമാണത്. നാൽപതുകളുടെ അവസാനത്തിലും അമ്പ തുകളിലും വടക്കുപ്രദേശത്തുള്ള നൊവായ സെംലിയാ ദ്വീ പിൽ നടത്തിയ അണുസ്ഫോടനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് മോ സ്ക്കോ നടത്തിയ പ്രസ്താവന മറ്റൊരുദാഹരണമാണ്. അപ കടകരമായ അണുപ്രസരണം ആ മേഖലയിലുണ്ടായി.

വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഏതു രാജ്യത്തിന്റെയും വിദേശ നയം രൂപീകരിക്കുകയും നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു ത്തരവാദപ്പെട്ട സംവിധാനവും പൊതുജനങ്ങളും തമ്മിൽ യാ തൊരു ബന്ധവുമില്ല. സ്വാഭാവികമായും, വിദേശനയത്തിന് താഴെനിന്നുള്ള യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമുണ്ടാകാൻ സാദ്ധ്യമ ല്ല. സാർവ്വദേശീയനയം നടപ്പിലാക്കിക്കഴിയുമ്പോളാണ് പല തീരുമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയും പൊതുജനം അറിയുന്നത്.

ഇപ്പറഞ്ഞത് സോവിയറ്റു വിദേശനയത്തിനും ബാധകമാണ്. 1988 ജൂണിൽ ചേർന്ന 19-ാം പാർട്ടി കോൺഫറൻസിനു സി. പി. എസ്. യു. സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റി സമർപ്പിച്ച രേഖയിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: നമ്മുടെ വിദേശനയവും വരട്ടുതത്വവാദപരവും ആത്മനിഷ്ഠാപരവുമായ സമീപനങ്ങളിൽനിന്നു രൂപപ്പെടുകയുണ്ടായില്ലെന്നു കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്റെ വിമർശനാത്മകമായ അപഗ്രഥനം കാട്ടുന്നു. ലോകത്തിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന മൗലികമാറ്റങ്ങൾക്കു പുറകെ അതു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. സംഘർഷം ശമിപ്പിക്കാനും രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ധാരണ വളർത്താനുമുണ്ടായ അവസരങ്ങൾ അതിനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. സൈനിക-തന്ത്ര തുല്യതക്കുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ ശ്രമം കാരണം രാഷ്ട്രീയ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം കൈവരിക്കാൻ ലഭിച്ച അവസരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ നാം പലപ്പോഴും പരാജയപ്പെടുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി ആയുധമൽസരത്തിലേക്കാകർഷിക്കപ്പെടാൻ നാം സ്വയം അനുവദിച്ചു. അതു സ്വാഭാവികമായും ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക പുരോഗതിയേയും സാർവ്വദേശീയ രംഗത്തെ ആതിന്റെ നിലയേയും ബാധിച്ചു.''

ചരിത്രത്തിൽ ''ശൂന്യമായ സ്ഥലങ്ങൾ'' വളരെയുണ്ട്. അതൊക്കെ പൂരിപ്പിക്കണം. ഇത് സോവിയറ്റു യൂണിയനും ബാധകമാണ്. രാജ്യങ്ങളുടെ വിദേശനയങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥരക്ഷാലയങ്ങൾ തുറക്കണം. അവിടെ പൊടിപടലംപിടിച്ചുകിടക്കുന്ന രേഖകൾ ചരിത്രകാരൻമാർക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കണം. കഴിഞ്ഞകാലസംഭവങ്ങളെ അലസമായി കുത്തിക്കുഴിച്ചുനോക്കാനായിട്ടല്ല അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത് പിന്നെയോ, ഭാവിക്കുവേണ്ടി പാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനായി ചരിത്രത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ചിത്രം, നേട്ടങ്ങളും കോട്ടങ്ങളുമെല്ലാം, കണ്ടെത്താൻ വേണ്ടിയാണ്.

ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കിപ്പോൾ അങ്ങിനെ ചെയ്യാനുള്ള ഒരവസരമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞകാലത്തെ തെറ്റുകൾ വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള നടപടികൾ സോവിയറ്റു യൂണിയൻ കൈക്കൊണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ആത്മാർത്ഥമായ ഈ നയം എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും പിന്തുടരുക

യാണെങ്കിൽ ആരുടെയെങ്കിലും പദ്ധതികളും ഉദ്ദേശങ്ങളും നയങ്ങളും വ്യാഖ്യാനിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കാൻ മനുഷ്യരാശിയുടെ പൊതുഗേഹമായ ഈ ഭൂമിയിലാർക്കും തലപുകക്കേണ്ടതായി വരില്ല.

രാസായുധങ്ങളുടെ പ്രശ്നം സംബന്ധിച്ച് പാരീസിൽ ചേർന്ന അന്താരാഷ്ട്രസമ്മേളനത്തിൽ സംസാരിക്കവെ, സോവിയറ്റ് വിദേശകാര്യമന്ത്രി എഡ്വേർഡ് ഷെവർദ്നദ്സെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

''ലോകസമൂഹവുമായി സമാധാനത്തിൽ കഴിയാനുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയുടെ ഒരു സൂചനയാണ് മറവില്ലായ്മ.

''യഥാർത്ഥവും പരിശോധനയ്ക്കു കഴിയുന്നതുമായ നിരായുധീകരണപ്രക്രിയയ്ക്കുള്ള മുഖ്യ വ്യവസ്ഥയാണ് മറവില്ലായ്മ.

''പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ, ഞങ്ങളുടെ അഭ്യന്തര പരിഷ്കാരങ്ങളുടെയും ലോക സാമൂഹ്യ വികസനത്തിന്റെ മൗലിക മായി മാറിയ സാഹചര്യക്ക് ഇണങ്ങുംവിധം സാർവ്വദേശീയ ബന്ധങ്ങളെ വളർത്തിയെടുക്കാനാള്ള ഞങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങളുടെയും, സന്തതിയാണ് മറവില്ലായ്മ.

''ഇന്നത്തെ സാർവ്വദേശീയ ജീവിതത്തിന്റെ ആദർശവും നിയമവുമാണ് മറവില്ലായ്മ.

''ഈ ആദർശത്തിനും നിയമത്തിനും നിരക്കുംവിധം, ഹ്രസ്വദൂര-മദ്ധ്യദൂര മിസ്സൈലുകളെ എങ്ങനെയാണ് നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു കാട്ടാൻവേണ്ടി, ഞങ്ങളെ ഞങ്ങളുടെ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളും പരീക്ഷണസ്ഥലങ്ങളും തുറന്നിട്ടു. പക്ഷെ, ആയുധപ്പുരകളെയും പരീക്ഷണസ്ഥലങ്ങളെയും കാര്യം കൂടുതലായ ചിലതുകൂടി ലോകത്തിനു കാണാൻവേണ്ടി ഞങ്ങളെ തുറന്നിട്ടിരിക്കുകയാണ് — ഞങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ ഞങ്ങളെ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നു...

''കഴിഞ്ഞ കാലത്തുനിന്ന് പൈതൃകമായി ലഭിച്ച കഷ്ട പ്പാടുകളും വേദനകളും കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ തരണംചെയ്യാനുള്ള ഒരുറപ്പും ഒരു വ്യവസ്ഥയുമാണ് മറവില്ലായ്മ...''

''വിശ്വസിക്കുക പക്ഷെ തിട്ടം വരുത്തുക'' എന്ന റഷ്യൻ പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ (ഈ പഴഞ്ചൊല്ല് റൊണാൾഡ് റീഗനു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു) സാധുത മനുഷ്യരാശിയുടെ അസ്വസ്ഥമായ ചരിത്രം തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മറേറതു രാഷ്ട്രത്തേയും കാൾ ഒട്ടും കുറവല്ലാത്തവിധം ഇത് അമേരിക്കയെ ബാധിക്കുന്നു. സാർവ്വദേശീയ ഉടമ്പടികളും കരാറുകളും പാലിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു തിട്ടം വരുത്തുന്നതിന്റെ വർദ്ധമാനമായ പ്രാധാന്യം ഇതു വിശദീകരിക്കുന്നു. ലോകം പരസ്പരാശ്രിതവും പരസ്പരം മുറിവേൽപിക്കാവുന്നതും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ തിട്ടംവരുത്തലിനുള്ള പുതിയ ഒരാഗോള സംവിധാനത്തിന്റെ അടിയന്തിരാവശ്യകത മനുഷ്യരാശിക്കു മുമ്പെന്നത്തേക്കാളും സ്വാഭാവികമായും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആഗോള തോതിനെപ്പററിപ്പറയുമ്പോഴം, ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു സംവിധാനം കണ്ടെത്താൻ ഇന്ന് അസാദ്ധ്യമാണ്. മുഴുവൻ ലോകസമൂഹത്തിന്റെയും താൽപര്യത്തിൽ അഗാധമായി മുഴുകിയിരിക്കുകയാണത്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഇച്ഛക്കനുസൃതമായി ഏററവും പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവമുള്ള ഒരു സാർവ്വദേശീയ സംഘടനയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു അത്. ''ഭദ്രമായ ഒരു ലോകത്തിനുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും ഉറപ്പുകളും'' എന്ന തന്റെ ലേഖനത്തിൽ മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതുപോലെ, സാർവ്വദേശീയ സംഘർഷം കുറക്കുകയും ആയുധങ്ങളം പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ച കരാറുകളം പാലിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കാനായുള്ള വിശാലമായ ഒരന്താരാഷ്ട്ര പരിശോധനാസംവിധാനമായിത്തീരണം യു. എൻ. ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന ഒരു ഏജൻസി.

ആയുധമൽസരത്തിന്റെ കാരുത്തിൽ സോവിയററ് യൂണിയനും തെററു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശീതയുദ്ധത്തിലേക്കും ആയുധമൽസരത്തിലേക്കും സ്വയം വലിച്ചിഴക്കപ്പെടാൻ അനുവദിച്ച ശേഷം, പ്രത്യേകിച്ചും സ്റ്റാലിന്റെ കാലത്തും പിന്നീട് ബ്രഷ്

നേവിന്റെ കാലത്തും സൈനികപ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്തപ്പോഴും എല്ലായ്പോഴും ലോകത്തിലെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും കണക്കിലെടുക്കുകയുണ്ടായില്ല. നമ്മുടെ ഈ അണുയുഗത്തിൽ സൈനികമാർഗ്ഗങ്ങളും വഴി മാത്രം ആഗോളഭദ്രതയ്ക്ക് ഉറപ്പേകാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന സത്യം മനസ്സിലായപ്പോഴും മാത്രമാണ് സമുദായത്തിൽ സൈനികശക്തി വഹിക്കുന്ന പങ്ക് പുനരവലോകനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അതിന്റെ പങ്ക് ഇന്നും മുഖ്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല; മനുഷ്യരാശി അതിന്റെ ആദർശം നേടുംവരെ അതു മുഖ്യമായിത്തന്നെയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അണുവായുധവിമുക്തവും അഹിംസാത്മകവുമായ ലോകം എന്നതാണ് ആ ലക്ഷ്യം. സോവിയറ്റു പ്രതിരോധകുപ്പു മന്ത്രി ദിമിത്രി യാസോവ് പറഞ്ഞതുപോലെ, ആയുധങ്ങളും ഭീകരതയും ആയുധങ്ങളും വിശ്വാസരാഹിത്യവും പരസ്പരം ഊട്ടിവളർത്തുന്നു.

ഒരേയൊരു പോംവഴിയേയുള്ളു. പ്രസിദ്ധ സോവിയറ്റ അക്കാഡമിഷനായ സഖറോവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു*: ''സമൂഹത്തിന്റെ മറവില്ലായ്മയും വിവരങ്ങളറിയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും ഏതു രാജ്യത്തു താമസിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും കൂടാതെ രാഷ്ട്രാന്തരവിശ്വാസവും പരസ്പരവിശ്വാസവും അന്താരാഷ്ട്ര ഭദ്രതയും ഊഹാതീതമാണെന്ന് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു...''

''വേലിക്കെട്ട് എത്ര കൂടുതൽ ഉയരമുള്ളതാണോ അത്ര കണ്ടു നല്ലവരായിരിക്കും അയൽക്കാർ'' എന്നൊരു ഇംഗ്ലീഷ് പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്. ഒരുപക്ഷെ കഴിഞ്ഞ കാലത്ത് ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉയർന്ന വേലിക്കെട്ടുകളും മെച്ചപ്പെട്ട അയൽബന്ധങ്ങളും ഉറപ്പേകിയിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷെ ഇന്ന്, പ്രത്യേകിച്ചും സാർവ്വദേശീയ കാര്യങ്ങളിൽ, അതു സത്യമല്ല. സത്യം നേരെ മറിച്ചാണ്. ''ഭദ്രമായ ഒരു ലോകത്തിനുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും ഉറപ്പുകളും'' എന്ന തന്റെ ലേഖനത്തിൽ, മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതവുമായി (ജീവിതമെന്നാൽ യഥാർത്ഥ ജീവിതം; വല്ലവരുടെ

---

* നൊബേൽ സമ്മാനദാനച്ചടങ്ങിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം അദ്ദഹത്തിന്റെ ഭാര്യ വായിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

യും മോഹനയ്ക്കനുസൃതമായ ജീവിതമല്ല) ജനതകളെ പരിചയപ്പെടുത്താനായി യു. എൻ. ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു ലോകവാർത്താവിനിമയപരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കണമെന്നു മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് പറഞ്ഞത് യാദൃശ്ചികമായിട്ടായിരുന്നില്ല. വാർത്തകളുടെ പ്രവാഹത്തെ 'ശത്രു പ്രതിച്ഛായ'യുടെ സ്ഥിരരൂപങ്ങളിൽനിന്നും മുൻവിധികളിലും അസംബന്ധജടിലമായ കെട്ടുകഥകളിലുംനിന്നും മനപ്പൂർവ്വമായ വളച്ചൊടിക്കലിൽനിന്നും സത്യത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിവിരുദ്ധമായ ലംഘനത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം ആ പദ്ധതിയെന്ന് അദ്ദേഹം എടുത്തുപറഞ്ഞത് കൃത്യമായും അതുകൊണ്ടാണ്.

''പെരിസ്ത്രോയിക്ക നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും ലോകത്തിനുമുള്ള പുതിയ വിചിന്തനം'' എന്ന മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരുദ്ധരണിയോടുകൂടി ഈ പ്രബന്ധം ഉപസംഹരിക്കാം: ''ദൂരവ്യാപകവും, പ്രവചിക്കാനാവാത്തതുമായതെന്നുകൂടി ഞാൻ പറയും, ഭവിഷ്യത്തുകളോടുകൂടിയ സംഘർഷവും അഭിമുഖീകരണവും നിലനിറുത്താൻ മനസ്സുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാഗ്രഹത്തിനു മാത്രമെ സാങ്കൽപികമൊയഥാർത്ഥമോ ആയ ഒരു ശത്രു ആവശ്യമായിവരികയുള്ളു.'' അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യരാശിയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് സംഘർഷവും അഭിമുഖീകരണവും തുടച്ചുനീക്കാൻവേണ്ടി ലോകമാസകലം പെരിസ്ത്രോയിക്കയേയും ഗ്ലാസ്നോസ്തിനേയും നമുക്ക് ആത്മാർത്ഥമായി പിന്താങ്ങാം.

സമ്പദ്ഘടനയെ സജീവമാക്കാൻ പെരെസ്ത്രോയിക്ക

എം. സെൽവരാജ്

ഇപ്പോഴത്തെ സോവിയറ്റ് നേതാക്കന്മാർ നിശ്ചലതയുടെ കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി ധാരാളം പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നു. എന്താണീ നിശ്ചലത? സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അതു മറികടന്നേ പറ്റൂ എന്നും അവർ പറയുന്നു. എവിടെയായിരുന്നു ഇപ്പറയുന്ന നിശ്ചലതാവും നിഷ്ക്രിയതാവും? എന്തായിരുന്നു അതിന്റെ കാരണം?

സോഷ്യലിസത്തെ വളച്ചൊടിച്ചെന്നും അത് സോഷ്യലിസ്റ്റാശയത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചെന്നും അതൊക്കെ ജനങ്ങളിൽ ശക്തിയായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയെന്നും അടുത്ത കാലത്ത് ഗോർബച്ചേവ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ മനുഷ്യസ്നേഹപരമായ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലത നഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നും അതിനെ വികൃതമാക്കിയെന്നും അതൊക്കെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മൂല്യങ്ങളെ വിരൂപമാക്കുകയും മുഴുവൻ സമൂഹത്തിന്റെയുംമേൽ ആകെ പ്രതികൂലമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഗോർബച്ചേവ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: മനുഷ്യൻ ആണ് ലക്ഷ്യവും ഏറ്റവും മുന്തിയ മൂല്യവും അല്ലാതെ സ്റ്റേറ്റ് യന്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഉപകരണമോ ചക്രപ്പല്ലോ അല്ലെന്നുള്ള മാർക്സിസ്റ്റ്-ലെനിനിസ്റ്റ് സങ്കൽപത്തിന്റെ കേന്ദ്രാശയം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന് സ്റ്റാലിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും വഴിതെളിച്ചു. തദനന്തരം, കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ തെറ്റുകളിൽനിന്നും വൈകൃതങ്ങളിൽനിന്നും മോചിതമാകാനു

ളള വേദനാജനകമായ ശ്രമം ഞങ്ങളുടെ സമുദായം ആരംഭിച്ചു. വളരെ വിഷമമേറിയതും വൈരുദ്ധ്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു പ്രക്രിയയായിരുന്നു അത്. പക്ഷെ, ആജ്ഞാ-ഭരണസമ്പ്രദായം നിലനിന്നുപോന്നു. ചില അർത്ഥത്തിൽ അതു വിപുലമാവുകയും ശക്തിയാർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്തു. അതെല്ലാം സമുദായത്തിന്റെമേൽ നാശകരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. സമുദായം ഒടുവിൽ നിഷ്ക്രിയത്വസ്ഥിതിയിലും തകർച്ചയുടെ വക്കത്തും ചെന്നെത്തുകയും ചെയ്തു.

സ്റ്റാലിൻ കാലഘട്ടത്തിലെ വ്യതിയാനങ്ങളെപ്പറ്റി നാമിപ്പോഴും ഒന്നും പറയേണ്ട. നിശ്ചലത്വകാലം അല്ലെങ്കിൽ നിഷ്ക്രിയത്വകാലത്തിലേക്ക് ചുരുക്കാം നമ്മുടെ ചർച്ച. അതെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

എന്താണ് നിഷ്ക്രിയത്വമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥം? സാമ്പത്തികവളർച്ചത്തോതിന്റെ വേഗത കുറഞ്ഞു എന്നുതന്നെ. 1966–70 കാലത്തെ എട്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതി ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ 41 ശതമാനം ഉയർച്ചക്കു സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. അതിനടുത്ത 9-ാം പഞ്ചവൽസര (1971–75) പദ്ധതിക്കാലത്ത് 28 ശതമാനവും 10-ാം പഞ്ചവൽസര (1976–78) പദ്ധതിക്കാലത്ത് 21 ശതമാനവും 11-ാം പഞ്ചവൽസര (1981–85) പദ്ധതിക്കാലത്ത് 16.5 ശതമാനവും ദേശീയവരുമാനത്തിൽ വർദ്ധനവുണ്ടായി.

സാമ്പത്തികവളർച്ചത്തോത് താഴുന്നതോടൊപ്പം ഉൽപാദനവളർച്ചയും സമീപവർഷങ്ങളിൽ കുറഞ്ഞുപോയി. പ്രതികൂലമായ വേറെയും പ്രവണതകളും വ്യക്തമായി. ഉദാഹരണത്തിന്, അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഉൽപാദനക്ഷമതയേക്കാളും വേഗതയിൽ വേതനം വർദ്ധിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ആവശ്യവും ലഭ്യതയും തമ്മിലുള്ള അസന്തുലനമുണ്ടായി. ലഭ്യമല്ലാത്ത അവശ്യസാധനങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു. ഉപയോഗിക്കപ്പെടാത്ത നാണയസമ്പാദ്യം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. പാർപ്പിടനിർമ്മാണംപോലെ അതിപ്രധാനമായ സാമൂഹ്യക്ഷേമപരമായ പദ്ധതികളുടെ നിർവ്വഹണം കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായി. പല പ്രമുഖ സാമ്പത്തികമേഖലകളിലും 11-ാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതി പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയാത്ത സാ

ഹചര്യമാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് നേരത്തെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്ന് താഴോട്ടു പോകാൻ പദ്ധതി നിർവ്വാഹകർ നിർബ്ബന്ധിതരായി. ഒരുതരം വിരോധാഭാസമാണത്. സാമ്പത്തികമാനേജ്മെൻറ് സ്വയം നിയന്ത്രണാതീതമായി എന്ന തോന്നലുണ്ടായി. അത്രകണ്ടു നിർദ്ദേശങ്ങളും പരിമിതികളുംകൊണ്ട് അതു വീർപ്പുമുട്ടി.

1946-നു ശേഷം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻറെ ദേശീയവരുമാനം നാലിരട്ടിയും വ്യാവസായികോൽപാദനം അഞ്ചിരട്ടിയും വർദ്ധിച്ചെങ്കിലും (ഒരു വികസിത മുതലാളിത്ത രാജ്യത്തുപോലും ഇതുപോലുള്ള വർദ്ധനവ് അക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടില്ല) സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ശേഷിസാദ്ധ്യതകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിപ്പോന്ന രീതി സമുദായത്തിൻെറ ആവശ്യങ്ങളും പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റാവുന്ന തരത്തിലായിരുന്നില്ല.

സാമ്പത്തികനിർദ്ദേശങ്ങളും തത്വത്തിൽ തെറ്റായിരുന്നു എന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. മൊത്തത്തിൽ അവ മോശമായിരുന്നില്ല; താന്തോന്നിത്തപരമായ തീരുമാനമെടുക്കുകയും ചുവപ്പുനാട കടന്നുകൂടുകയും ചെയ്ത സന്ദർഭങ്ങളിലൊഴിച്ച്. ഇത്തരം കടുംകൈകളും തുറന്നുകാട്ടപ്പെടാനും തുടങ്ങി.

നിഷ്ക്രിയത്വമുണ്ടായി എന്നു പറയപ്പെടുന്ന കാലത്തുതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട സാമ്പത്തിക-സാംസ്ക്കാരിക കടമകളും സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കൈകാര്യം ചെയ്തില്ലെന്ന് പറയാൻ പറ്റില്ല. അക്കാലത്താണ് ബാഹ്യാകാശഗവേഷണരംഗത്ത് അത്ഭുതകരമായ നേട്ടങ്ങളും സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കൈവരിച്ചത്. സാമ്രാജ്യത്വത്തിനേരേതിനോട് തുല്യമായ സൈനികശക്തിയാർജ്ജിച്ചതും നിസ്സാരകാര്യമല്ല. ഇതു സാമൂഹ്യരംഗത്തെ ജനക്ഷേമകരമായ പല പരിപാടികളുടെയും വിജയകരമായ നിർവ്വഹണത്തെ ബാധിച്ചുവെന്ന കാര്യം സമ്മതിക്കുകയും വേണം. മുകളിൽ നിന്നുള്ള 'ആജ്ഞാ-രേണ' സമ്പ്രദായത്തിന് ആധുനിക ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക പുരോഗതിക്കും സാമ്പത്തിക-സാമൂഹിക വളർച്ചക്കും ഉറപ്പേകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതു വ്യക്തമായ കാര്യമാണ്. ഇതിനിടയിൽ വ്യവസായവൽക്കൃത മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളും ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക വിപ്ലവത്തിൻെറ പുതിയ ഒരു

ഘട്ടത്തിലേക്ക് കടക്കുകയും പുതിയ ഉൽപാദനസമ്പ്രദായങ്ങളിലേക്കു കടന്നുകയറാം നടത്തുകയും ചെയ്തു. മൈക്രോ ഏലക്ട്രോണിക്സ്, വാർത്താവിതരണത്തിന്നുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യ എന്നിവ പാശ്ചാത്യലോകത്തു കുതിച്ചുകയറി. ആധുനിക നാഗരികതയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെയും ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെയും ഉൽപാദനത്തിലും സേവന-ഭവനനിർമ്മാണരംഗങ്ങളിലും, മൗലികമായ മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിത്തീർത്തു. ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക രംഗത്തെ പുതിയ വിപ്ലവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു എന്നതാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയനു പറ്റിയ ഏറ്റവും വലിയ അബദ്ധം. അതിന്റെ ഫലമായി, സുപ്രധാനങ്ങളായ പല സാമൂഹ്യമേഖലകളിലും സോവിയറ്റ് ജനങ്ങൾ പഴയ കാലത്തിൽത്തന്നെ ജീവിക്കുകയാണ്.

അതേസമയം, വ്യവസായവൽകൃത പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾ ഉയർന്ന സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ യുഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ശാസ്ത്രവും വ്യവസായവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ മൗലികമായും പുതിയ ഒരു നിലവാരത്തിലേക്കുയർത്തുകയും വിത്തവിഭവങ്ങൾ ദുർവ്യയംചെയ്യാതിരിക്കാനുള്ള വഴികൾ കണ്ടെത്തുകയും ഉയർന്ന ജീവിതനിലവാരത്തിന് (സേവനങ്ങളുൾപ്പടെ) ഉറപ്പേകുന്നതിനുള്ള പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടാണ് നിഷ്ക്രിയത്വത്തിന്റെയും നിശ്ചലതയുടെയും കാലഘട്ടത്തെ നഷ്ടപ്പെട്ട അവസരങ്ങളുടെ കാലഘട്ടമെന്നു വിളിക്കാമെന്നു പറയുന്നത്. അത് സോവിയറ്റു യൂണിയന്റെ സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെമേലും സോഷ്യലിസത്തിന്റെമേൽ പൊതുവേയും ഗുരുതരമായ ക്ഷതമേൽപിച്ചു.

നിശ്ചലത്വത്തിന്റെ കാലത്ത് ഏറ്റവും മോശമായി അനുഭവപ്പെട്ടതെന്താണെന്ന ചോദ്യം ഉയർന്നേക്കും. 'ആജ്ഞാ-ഭരണ' സമ്പ്രദായങ്ങളും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വവും വരുത്തിവെച്ച താറുമാറുകൾ തന്നെ. തർക്കമില്ല. ഇടമുറിയാതുള്ള ഇരിമ്പുരുക്കൽ ('കോൺകാസ്റ്റ്') സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കാര്യംതന്നെ ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. ആ വിദ്യ കണ്ടുപിടിച്ചത് സോവിയറ്റു ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരാണ്. പശ്ചിമജർമ്മനി, ജപ്പാൻ എന്നിവ

ഉൾപ്പടെ പല പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളും അതിന്റെ പേറ്റന്റ് വാങ്ങി. ഈ സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ചാണ് തമിഴ്നാട്ടിലെ ആർക്കോണത്ത് സോവിയറ്റു സഹകരണത്തോടുകൂടി ഒരു 'കോൺകാസ്റ്റ്' പ്ലാന്റ് സ്ഥാപിക്കുന്നത്. ഈ സമ്പ്രദായം അതീവ ലാഭകരമാണ്; അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങളുടെ ദുർവിനിയോഗം ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നിട്ടും സോവിയറ്റു യൂണിയനിലെ ഉരുക്കുൽപാദനത്തിന്റെ 30–35 ശതമാനം മാത്രമെ ഈ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു നടക്കുന്നുള്ളു. അതേസമയം 'കോൺകാസ്റ്റ്' സങ്കേതത്തിന്റെ പേറ്റന്റ് സോവിയറ്റു യൂണിയനിൽനിന്നു വാങ്ങിയ ജപ്പാന്റെ ഉരുക്കുൽപാദനത്തിന്റെ 90 ശതമാനവും ഈ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചാണ് നടക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ട് സോവിയറ്റു യൂണിയനിൽ അതു സംവേചിച്ചില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വത്തിന്റെ 'ആജ്ഞാ-ഭേണ'രീതിതന്നെ അതിനു കാരണം. ആ രീതി മാറ്റാനാണിപ്പോഴും ശ്രമം നടക്കുന്നത്.

മറ്റൊരുദാഹരണം പറയാം

മഹത്തായ ദേശാഭിമാനയുദ്ധത്തിനുമുമ്പ് ഉക്രൈനിലുള്ള ഗോർലോവ്ക്ക കെമിക്കൽ പ്ലാന്റിൽ നടന്നതാണത്. അങ്ങേയറ്റം വിഷമംപിടിച്ച ഒരു സാഹചര്യത്തിലെത്തി ആ പ്ലാന്റ്. അതിനു ചുറ്റിലുമുള്ള സ്ഥലമെല്ലാം അതിന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ഉച്ഛിഷ്ടത്തിനു പോകാൻ വഴിയില്ലാതായി. അപ്പോഴും അതിലെ തൊഴിലാളികളം ധീരമായ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു. പുറത്തേക്കൊഴുകുന്ന ഉച്ഛിഷ്ടം തടഞ്ഞുനിറുത്തി അതുകൊണ്ട് അവർ വളംനിർമ്മിച്ചു. യുദ്ധം തുടങ്ങുന്ന കാലംവരെ ഉച്ഛിഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരു പ്ലാന്റായിരുന്നു അത്. യുദ്ധകാലത്ത് അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം തകർന്നു. ബാക്കി ഭാഗം പൂർവ്വദിക്കിലേക്കു മാറ്റപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, അവിടെ അത് സ്ഥാപിച്ചത് പഴയ രീതിയിലായിരുന്നു. ആ പ്ലാന്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിദഗ്ദ്ധൻമാരിൽ പലരും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. വീണ്ടും പ്ലാന്റിൽനിന്ന് ഉച്ഛിഷ്ടം പുറത്തേക്കൊഴുകിത്തുടങ്ങി. എന്തുകൊണ്ടങ്ങിനെ സംവേചിച്ചു? ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികളാണ് തീരുമാനമെടുത്തത് തൊഴിലു

കളുടെ, പ്ലാൻറിൻെറ യഥാർത്ഥ ഉടമകളുടെ അനുവേത്തിൽനി ന്നുപഠിക്കാൻ അവർ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

ഒരുദാഹരണംകൂടി: സാമൂഹ്യോൽപാദനത്തിൻെറ അടി സ്ഥാനവും സമുദായത്തിൻെറ ജീവിതം പൊതുവേയും ഭദ്രമാ യി സൂക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി പ്രകൃതിയും സമുദായവും തമ്മിലു ള്ള ബന്ധങ്ങളെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിപാടി വിശദമായി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനം പാർട്ടി യുടെയും ഗവർമ്മെൻറിൻെറയും തീരുമാനമനുസരിച്ച് സോവി യറ്റു യൂണിയനിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

എന്തുതരം പരിപാടിയായിരിക്കണമത്? 1986-ൽ ചേർന്ന 27-ാം പാർട്ടികോൺഗ്രസ്സിൻെറ സാമ്പത്തികവികസനം സംബ ന്ധിച്ച ആശയത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതായിരിക്കണ മത്; ഉല്പാദനം ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തണം, പക്ഷെ അത് കൂടു തൽ വിഭവവിനിയോഗം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കരുത്. ഇപ്പോഴത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നിടത്തോളം വിഭവങ്ങൾ മിതമായും കാര്യക്ഷമമായും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഉൽപാദ നം ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തേണ്ടത്. ഇതാണ് തന്ത്രം. പക്ഷെ, അടവുകളാണ് ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നത് പഴയപടിതന്നെ.

രണ്ടായിരാമാണ്ടോടുകൂടി ഉൽപാദനശേഷി ഇരട്ടിപ്പിക്കണ മെന്നു പറയുന്നതിൻെറ അർത്ഥമെന്താണ്? രാജ്യത്തിന് അത്ര യും ഉല്പാദനശേഷിയുടെ ആവശ്യമെന്താണ്; ആരുടെ ചില വിൽ അതു നേടും?

സോവിയറ്റു യൂണിയന് ആളോഹരി ഉരുക്കുല്പാദനം ഇനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണോ? ഇപ്പോഴത്തെ അമേരിക്കയുടെ ആളോഹരി ഉൽപാദനത്തിൻെറ 6 ഇരട്ടി സോവി യറ്റു യൂണിയൻ ഇരുമ്പയിർ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്; ട്രാക്ട റുകളുടെ ഉൽപാദനവും അങ്ങിനെതന്നെ; ഉരുക്ക് 2.2 മടങ്ങും മെഷീൻ ടൂളുകളും 4.5 മടങ്ങും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ യൊക്കെയാണെങ്കിലും സോവിയറ്റു യൂണിയൻെറ ദേശീയവരു മാനം അമേരിക്കയുടേതിൻെറ 64 ശതമാനമേയുള്ളു. സാമൂഹ്യ ഉൽപാദനത്തിൻെറ ഘടനയെ മൗലികമായി മാറ്റണം. അന്തിമോ ല്പന്നമായിരിക്കണം അതിൻെറ ലക്ഷ്യം; അല്ലാതെ ഭൂമി

യിൽനിന്നു കുഴിച്ചെടുക്കുന്ന അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങളുടെയും അതിനുപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളുടെയും എണ്ണവും വണ്ണവുമായിരിക്കരുത്.

ഏതെങ്കിലുമൊരുൽപന്നം സമുദായത്തിന് യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്തുമാത്രം ആവശ്യമുണ്ടോ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലേ പ്രകൃതിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ പാടുള്ളൂ. ലോഹ, രാസ, യന്ത്രനിർമ്മാണവ്യവസായങ്ങളും മറ്റും അത്ര വലിയ തോതിൽ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണോ? കേഷണം, പാർപ്പിടം, സാമൂഹ്യാനുകൂല്യങ്ങൾ, പരിസ്ഥിതിസംരക്ഷണം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യാവശ്യങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ലേ?

ഇത് കാർഷികോൽപാദനത്തിനും ബാധകമാണ്. സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ഇപ്പോൾ 228 ദശലക്ഷം ഹെക്ടർ സ്ഥലത്തു കൃഷിചെയ്യുന്നുണ്ട്. കഠിനമായ കാലാവസ്ഥാസാഹചര്യങ്ങൾ നിലവിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളും അതിലുൾപ്പെടും. ഈ പ്രദേശത്തുനിന്നു യാതൊരു വിളവും ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയാം. എന്നിട്ടും വൻതോതിൽ കാർഷികയന്ത്രോപകരണങ്ങളും വളവും അനേകം ആളുകളേയും അവിടേക്കയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അളവറ്റവിധം ഇന്ധനം കത്തിച്ചുകളയുകയും മണ്ണു നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമ്പദ്ഘടനയെ നിശ്ചലതാവസ്ഥിലെത്തിക്കുന്ന ചിലവിനെ സംബന്ധിച്ച സമീപനത്തിനുള്ള ഒരുദാഹരണമാണിത്. കൃഷിഭൂമിയുടെ വിസ്തീർണ്ണം 160 ദശലക്ഷം ഹെക്ടറാക്കി ചുരുക്കാൻ കഴിയും. മണ്ണൊലിപ്പും മറ്റുംകൊണ്ട് ഫലഭൂയിഷ്ഠമല്ലാതായിത്തീർന്ന സ്ഥലങ്ങൾ വെറുതേയിടാം. വലിയ നഷ്ടം നേരിടാനിടയുള്ള ഭൂമിയിൽ കൃഷിയിറക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയും. അപ്പോഴപ്പിന്നെ വെറും 160 ദശലക്ഷം ഹെക്ടറുകൊണ്ട് ഉൽപാദനം എങ്ങിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ചോദ്യം ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികളിൽനിന്നുണ്ടാകും. ഇപ്പോൾ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മണ്ണിന്റെ വളക്കൂറ് പുനരുൽപാദിപ്പിക്കുക വഴി അതു സാദ്ധ്യമാണെന്ന് സോവിയറ്റു ശാസ്ത്ര അക്കാഡമിയുടെ കീഴിലുള്ള ഉൽപാദകശക്തികളെയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച പഠനത്തിനായുള്ള കമ്മീഷന്റെ ഗവേഷണശാലയു

ടെ തലവനും ഒരു യു. എൻ. വിദഗ്ദ്ധനുമായ മിഖായേൽ ലൈഷേവ് പറയുന്നു.

മുമ്പെന്നപോലെ ഇപ്പോഴും ഭൂമിയും ധാതുനിക്ഷേപങ്ങളും ജലവും സ്റ്റോറ് തുടർന്ന് സൗജന്യമായി നൽകുകയാണെങ്കിൽ വ്യാപകരീതിയിലുള്ള ഉൽപാദനത്തിൽനിന്നും പ്രകൃതിയുടെ നാശത്തിൽനിന്നും ദുർവ്യയത്തിൽനിന്നും ഒരിക്കലും രക്ഷപ്പെടുകയില്ലെന്നു മനസ്സിലായി. ഇവിടെ ഒരുദാഹരണം പറയാം. കിർഘീസ്യയിൽ പരീക്ഷണാടിസ്ഥാനത്തിൽ ജലസേചിതകൃഷിഭൂമിക്കു നൽകപ്പെടുന്ന ജലത്തിന് വില വസൂലാക്കാനാരംഭിച്ചു. അപ്പോഴേ വെള്ളത്തിന്റെ ഉപയോഗം 50 ശതമാനം കണ്ടു കുറഞ്ഞു. തന്നെയുമല്ല വിളവ് വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

മറെറാരുദാഹരണം: ഉപയോഗശൂന്യമായതും വീണ്ടും ഉരുക്കാൻ മാത്രം കൊള്ളാവുന്നതുമായ ഉരുക്കുസാധനങ്ങൾ ഉരുക്കിയാൽ വായു മലിനീകരണം ആറിലൊന്നായി കുറയും; ജലമലിനീകരണം അഞ്ചിലൊന്നായും. കടുപ്പമുള്ള ഉപഭരിഷ്ടം മിക്കവാറും മുഴുവനായും ഇല്ലാതാകും. സോവിയററു യൂണിയനിലാണെങ്കിൽ അളവററവിധം അത്തരം ഉപയോഗശൂന്യമായ ഉരുക്കുസാധനങ്ങൾ—കാലഹരണപ്പെട്ട ട്രാക്ടറുകളായും കൊയ്ത്ത് യന്ത്രങ്ങളായും മററ് യന്ത്രോപകരണങ്ങളായും മററും—കുന്നുകൂടിക്കിടപ്പുണ്ട്.

സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ, വരുന്ന പത്തു വർഷത്തേക്ക് ഇരുമ്പയിർ കുഴിച്ചെടുക്കാതെ ആവശ്യമായ ഉരുക്കുൽപാദിപ്പിക്കാൻ മതിയായത്ര അത്തരം പഴയ ഉരുക്കുരുപ്പടികൾ സോവിയററു യൂണിയനിലുണ്ടെന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധൻമാർ കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. എന്നുപറഞ്ഞാൽ, പ്രകൃതിക്കു ക്ഷതമേൽപിക്കാതെ, അയിരിൽനിന്ന് ഉരുക്കുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഡസൻകണക്കിനു മടങ്ങ് ചുരുങ്ങിയ ചിലവിൽ ഉരുക്കുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു സാരം.

ഇവിടെയും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്തം സ്വന്തഇഷ്ടം നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഖേദകരമായ കാര്യം. എഴിലൊന്നും പത്തിലൊന്നുമായി ഉരുക്കുൽപാദനത്തിന്റെ ചിലവ്

ചുരുങ്ങുമെന്നിരിക്കിലും ഉരുക്കുനിർമ്മാതാക്കൾക്ക് ഉപയോഗ ശൂന്യമായ ഉരുക്കുസാധനങ്ങൾ വീണ്ടും ഉരുക്കുന്ന പ്രക്രിയ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.

'ആജ്ഞാ-ഭേണ' സമ്പ്രദായം സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ നാശം വിതക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നതിന് ഒരുദാഹരണംകൂടി പറയാം. ജനങ്ങൾക്കും അവരുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും അഭിലാഷങ്ങൾക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരു വിലയുമില്ല ഈ പ്രക്രിയ അനിവാര്യമായും രാജ്യത്തെ ഗതികേടിലാക്കി.

1960-കളുടെ ആരംഭത്തിൽ ആറൽ കടലിന്റെ വിസ്തീർണ്ണം 66,000 ചതുരശ്ര കിലോമീറ്ററായിരുന്നു. ഇപ്പോളത് മൂന്നിലൊന്ന് ചുരുങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. ചിലയിടങ്ങളിൽ വെള്ളം 90 കിലോമീറ്ററോളം ഇറങ്ങിപ്പോയി. ആറൽ ബേസിനിലെ വെള്ളം 640 ക്യൂബി കിലോമീറ്ററോളം (60 ശതമാനം) കുറഞ്ഞുപോയി. തൻമൂലം കടലിലെ ഉപ്പുരസം വളരെ ഉയർന്നു. പണ്ട് അത് ഒരു ലിറ്റർ വെള്ളത്തിന് 9 ഗ്രാം ആയിരുന്നു. ഇപ്പോഴത് രണ്ടു മടങ്ങ് വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആറൽ കടലിലെ പരിസ്ഥിതി സംവിധാനത്തിനും നാടകീയമായ മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ട്. പരിപൂർണ്ണ നാശത്തെയാണ് അതഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. ആ പ്രദേശത്തെ മുഴുവൻ ജീവജാലങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്ന ഒരു മഹാവിപത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു അത്.

മുമ്പ് 300–400 കിലോമീറ്റർ ചുറ്റളവിലുള്ള ഒരു പ്രദേശത്തെ കാലാവസ്ഥയെയാകെ അത് അനുകൂലമായി ബാധിച്ചിരുന്നു. ഫൊറെസ്റ്റ് റീജിയനിലും കാരകൽപ്പാക്കയായിലും മികച്ച പരുത്തിവിളവുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ കാരണമതാണ്. ഇപ്പോഴാ അവിടങ്ങളിലെ ശൈത്യകാല താപനില 1.5 മുതൽ 2 ഡിഗ്രി വരെ താഴുകയും ഉഷ്ണകാലത്തേത് അത്ര കണ്ട് ഉയരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആറൽ കടലിലെ മഞ്ഞു പൊഴിയുന്ന കാലം ചുരുങ്ങി. അധികം താമസിയാതെ അത് ആണ്ടിൽ 170–180 ദിവസങ്ങളാകും. അതേ സമയം അത്തരം 220 ദിവസം വേണം പരുത്തി പാകമാവാൻ. എന്നാൽ ആറൽ കടലിന്റെ ഈ

ശോച്യാവസ്ഥക്ക് കാരണം മുഖ്യമായും പരുത്തിയാണുതാനും. മേച്ചിലിടങ്ങളുടെ കാര്യവും അങ്ങിനെതന്നെ. പണ്ട് വർഷത്തിൽ പല തവണ പുല്ലു കിളിർത്തു വളർന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിപ്പോൾ ഒരു പൂപ്പുവളയേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. അതുതന്നെയും താണയിനം പുല്ലാണുതാനും.

ഇതുതന്നെയുമല്ല, വെള്ളം വറ്റിപ്പോയ കടൽത്തീരത്ത് സൂര്യരശ്മി പതിക്കുന്നു. ആ പ്രദേശത്തിന് പരിചയമില്ലാത്ത ഒരനുഭവമാണത്. 26000 ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർ സ്ഥലത്താണിങ്ങനെ സൂര്യരശ്മി പതിക്കുന്നത്. തൽഫലമായി കടലിനു ചുറ്റിനും ഒരു ഉപ്പുമണൽ മരുഭൂമി ആവിർഭവിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതും ഈ മനുഷ്യനിർമ്മിത മരുഭൂമി സാധാരണ മരുഭൂമിയേക്കാൾ വളരെ അപകടകരവുമാണ്. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ധൂളിയുണ്ടാകുന്ന പ്രദേശമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു അത്. 400 കിലോമീറ്റർ നീളത്തിലും 40 കിലോമീറ്റർ വീതിയിലും ഈ മണൽപ്പൊടി പായുന്നതായി ബാഹ്യാകാശത്തുനിന്ന് നടത്തിയ നിരീക്ഷണം വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ആണ്ടിൽ പത്തു പ്രാവശ്യം മണൽമാരി ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നുപറഞ്ഞാൽ ആണ്ടിൽ ഏകദേശം 15–75 ദശലക്ഷം ടൺ ഉപ്പുമണൽപ്പൊടി ആകാശത്തേക്കുയരുകയും മിക്കപ്പോഴും അത് ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നുവീഴുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആറൽ കടൽ വറ്റിപ്പോകുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സാമ്പത്തികനഷ്ടം പ്രതിവർഷം ദശലക്ഷക്കണക്കിനു മില്യൻ റൂബിളാണ്. ഇതിങ്ങനെ തുടരുകയാണെങ്കിൽ രണ്ടായിരമാണ്ടാകുമ്പോഴേക്ക് ഈ നഷ്ടം ഇന്നത്തേതിന്റെ പത്തിരട്ടി വർദ്ധിക്കും. നാണ്യരൂപത്തിൽ കണക്കാക്കാൻ പറ്റാത്ത നഷ്ടവുമുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തെ ഇതു ബാധിക്കുന്നതിനാൽ ഈ വികസിത മേഖലയിൽനിന്നു മനുഷ്യർ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് താമസം മാറ്റുന്നു. ജലസേചിത ഭൂപ്രദേശം ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും പരുത്തിയുൽപ്പാദനത്തിൽ പുതിയ പുതിയ റിക്കാർഡു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന 'ആജ്ഞാ–ഭരണ' നയത്തിന്റെ ഫലമാണിതെല്ലാം.

അങ്ങിനെ, സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വളച്ചൊടിക്കൽ സോഷ്യലിസമെന്ന ആശയത്തെത്തന്നെയും ജനങ്ങളുടെ മേലുള്ള അതിന്റെ സ്വാധീനത്തെയും ശക്തിയായി ബാധിച്ചു.

കമ്മി നികത്താനും ചരക്കുകയ്മകൊണ്ട് കടകയ്ം നിറക്കാനും കഴിവില്ലാത്തവയാണ് ഭരണസംവിധാനമെന്ന് താൻ കരുതുന്നില്ലെന്നും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും നേട്ടങ്ങളെ വൻതോതിൽ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനാവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളയ്ം സൃഷ്ടിക്കാൻ അതിനു കഴിയാത്തതാണ് പ്രശ്നമെന്നും സോവിയറ്റ് ശാസ്ത്ര അക്കാഡമിയുടെ സെൻട്രൽ സാമ്പത്തിക, ഗണിതശാസ്ത്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ഡെപ്യൂട്ടി ഡയറക്ടർ എൻ. വൈ. പെത്രാക്കോവ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. പുതുക്കിപ്പണിയലും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും നേട്ടങ്ങളെ ഉൽപാദനപ്രക്രിയയുടെ ഇടയിൽ തിരുകിക്കയറ്റലുംകൂടാതെ തങ്ങയ്ക്ക് നല്ലവിധം നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഭരണസംവിധാനം എന്തിനാണ് അതിനൊക്കെ പോകണം? ''തിരുകിക്കയറ്റൽ'' എന്ന പ്രയോഗംതന്നെ കാട്ടുന്നത് പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യയെ അവ തിരസ്ക്കരിക്കുന്നു എന്നാണ്. മൽസരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക പുരോഗതിക്കു വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടം ആവശ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന കമ്പോള സംവിധാനങ്ങയ്ം ഇല്ലെന്ന കാര്യത്തിൽ അപ്പോയ്ം നാം അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് അദ്ദേഹം തുടർന്നു ചോദിക്കുന്നു.

സോവിയറ്റ്യൂണിയനിലെ പല കുഴപ്പങ്ങയ്ക്കും കാരണം ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും പുരോഗതിയിലുള്ള താൽപര്യരാഹിത്യമാണ്. കുഴപ്പങ്ങളിലൊന്ന് ആസൂത്രണത്തെ സംബന്ധിച്ച കാലഹരണപ്പെട്ട ആശയമാണ്. അത് മാറിയേ തീരൂ.

ധനകാര്യമേഖലയിലും ഉപഭോക്തൃ കമ്പോളത്തിലും നിലവിലുള്ള കുഴപ്പമേറിയ സ്ഥിതിയുടെ ആപത്ത് സോവിയറ്റ് ഗവർമ്മെണ്ട് വേണ്ടുംവിധം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെന്നും അടിയന്തിര നടപടികളെടുക്കുന്നതിന് ഒട്ടും പൈകിക്കൂടെന്നും പെരിസ്ത്രോയിക്കയെ വിലയിരുത്തേണ്ടത് വസ്തുനിഷ്ഠമായ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടാണ് അല്ലാതെ വെറും വാക്കുകയ്മകൊണ്ടല്ലെന്നും

നാഷനൽ എക്കണോമി അക്കാഡമിയുടെ റെക്ടർ അക്കാഡമിഷൻ ആബെൽ അഗെനിബെഗ്യാൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

ധനപരമായ പുനഃപ്രാപ്തിയാണ് ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടു പിടിച്ചതും അടിയന്തിരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളിലൊന്ന് എന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം. സോവിയറ്റ് സമുദായത്തിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രക്രിയകളുമായും ഇത് കുറഞ്ഞോ ഏറെയോ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പെരെസ്ത്രോയിക്കയോടുള്ള സമീപനം സമഗ്രമായിരിക്ക ണമെന്ന പ്രശ്നമാണ് ഇന്ന് അക്കാഡമികം ചർച്ചചെയ്യുന്ന ഒന്നാമത്തെ പ്രശ്നം. മുഴുവൻ വില-മൂല്യ സംവിധാനത്തി ന്റെയും പരിഷ്കരണത്തെ സംബന്ധിച്ചതാണ് കാര്യം എന്ന തിനാൽ ധനകാര്യം, വില, നാണയത്തിന്റെ പ്രചാരം, വായ്പ, ആസൂത്രണം എന്നിവയുടെ പുനസ്സംഘടനയെ സംബന്ധിച്ച തത്വത്തിൽ വിവേചനമോ താമസമോ പാടില്ല.

കൂടാതെ അസംസ്കൃത വിഭവങ്ങളും ഉല്പാദനത്തിലും സം സ്കരണത്തിലും—കാർഷികരംഗത്തെ വിളവെടുപ്പിലും ശേഖ രണത്തിലും കയറ്റിയിറക്കലും സൂക്ഷിപ്പിലും എല്ലാതരത്തി ലുംപെട്ട വിഭവങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതിലും—ഭയങ്കരമായ നഷ്ടമാണ് രാഷ്ട്രത്തിനു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. രാജ്യ ത്തു നടക്കുന്ന വേനനിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടവരുന്ന മൂലധനനി ക്ഷേപത്തിനു സമമാണ് ഈ നഷ്ടം. ഈ നഷ്ടം നികത്താൻ നടത്തുന്ന ഉദ്യമങ്ങളുംക്കായി 40,000 ദശലക്ഷം റൂബിളിന്റെ ചിലവും 25 ലക്ഷം പേരുടെ അദ്ധ്വാനവും വേണ്ടിവരുന്നി പ്പോലും. ഈ വിധത്തിൽ സമ്പദ്ഘടന നടത്തിക്കൊണ്ടുപോക യാൽ സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളെ സമ്പന്നരാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല.

എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം? സോവിയറ്റ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സെൻട്രൽകമ്മീറ്റിയുടെ സെക്രട്ടറി അലക്സാണ്ടർ യാക്കോവ്ലേവ് ആ ചോദ്യത്തിനു മറുപടിയായി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

— ആജ്ഞാ – രേണസമ്പ്രദായം ഇല്ലാതാക്കുക;

— അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലവുമായി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവനെ ബന്ധപ്പെടുത്തുകയും സാമ്പത്തികമായ നിരുത്തരവാദത്തിനറുതിവരുത്തുക;

— പ്രാകൃതമായ സമത്വവാദത്തിന്റെയും പരാന്നഭോജനസ്വഭാവത്തിന്റെയും എല്ലാരൂപങ്ങളും നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുക;

— സ്വതന്ത്രകമ്പോളത്തെയും പൂർണ്ണതോതിലുള്ള ചരക്കു–പണബന്ധങ്ങളെയും, എല്ലാ രൂപത്തിലുമുള്ള ഉടമസ്ഥതയുടെ തുല്യതയേയും മൽസരത്തെയും അംഗീകരിക്കുകയും വ്യക്തിപരമായ മുൻകൈകളെയും സ്വതന്ത്ര സംരംഭത്തെയും പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ വളരെ വലിയ ഒരു രാജ്യമാണ്; അതിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രയാസമേറിയതാണ്. ജീവിതത്തോടുള്ള ജനങ്ങളുടെ അശ്രദ്ധമായ സമീപനത്തെ മാറ്റിയെടുക്കുകയെന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രയാസപ്പെട്ട കാര്യം. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതം ഗവർമ്മെൻറ് നൽകണമെന്ന മനോഭാവമാണ് അവർക്കുള്ളത്. പക്ഷെ, മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതം സ്വന്തം പ്രവൃത്തികൊണ്ടും മുൻകൈകൊണ്ടും ഉൽസാഹശീലംകൊണ്ടും മാത്രമെ ജനങ്ങൾക്ക് കൈവരിക്കാനാവുകയുള്ളു.

സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളിപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന വിഷമങ്ങൾ കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്റെ പൈതൃകമാണ്.

ലെനിന്റെ മരണശേഷം സ്റ്റാലിൻ ജനങ്ങളുടെ ക്ഷമയില്ലായ്മയേയും സമത്വവാദത്തെയും (എല്ലാ ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും സഹജമായുള്ളതാണ് ഇത്തരം പ്രവണതകൾ) സമർത്ഥമായി ചൂഷണം ചെയ്തു. അത് ക്രിയാത്മകമായ ചർച്ചകൾക്കുള്ള അവസരം നഷ്ടപ്പെടുത്തി. വീക്ഷണങ്ങളുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളുടെയും ബഹുത്വത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യത ഇല്ലാതാക്കി. സോഷ്യലിസമെന്ന ആശയം ആജ്ഞാരീതിയിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വ ഭരണസമ്പ്രദായത്തോട് സാമ്യമുള്ളതായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

''മഹത്തായ ലക്ഷ്യം'' നേടുകയെന്നതിന്റെ പേരിൽ മനുഷ്യത്വരഹിതമായ ഏത് മാർഗ്ഗവും ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ടു.

സ്റ്റാലിന്റെ പ്രവർത്തന സമ്പ്രദായങ്ങളെ അപലപിച്ചുകൊണ്ട് 'വ്യക്തിപൂജ'യെ തുറന്നുകാട്ടിയ 20-ാം സി. പി. എസ്. യു. കോൺഗ്രസ്സ് മഹത്തായ ഒരു പങ്കുവഹിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ, ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്തത്തെ 20-ാം കോൺഗ്രസ്സ് അതേപടി തുടരാനനുവദിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസമെന്ന പരമോന്നത സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിലേക്ക് മുന്നേറാൻ സ്റ്റാലിൻ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഏറ്റവും മോശമായ വശങ്ങളെ തിരസ്ക്കരിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്ന വ്യാമോഹമായിരുന്നു അതിനു കാരണം.

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ''വികസിത സോഷ്യലിസം'' നിലവിൽവന്നുവെന്ന വിലയിരുത്തൽ നടത്തി. അത് സാഭിലാഷചിന്തയായിരുന്നു. പഴയ ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്ത സമ്പ്രദായം അതേപടി തുടർന്നുപോന്നു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ആ വർഷങ്ങളെയാണ് 'നിശ്ചലതാകാലം' എന്നു വിളിക്കുന്നത്.

ഇപ്പോഴും, മറവില്ലായ്മയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിപ്ലവകരമായ പുനസ്സംരചന ജനാധിപത്യപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയും ജനങ്ങളംക്കുവേണ്ടിയും നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട സോഷ്യലിസത്തിലേക്ക് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അടിപതറാതെ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന് ആശിക്കാം.

'പുതിയ വിചിന്തനം' ലോകത്തെ രക്ഷിക്കും

എ. ശ്രീനിവാസൻ
(അസ്സിസ്റ്റന്റ് സെക്രട്ടറി, സി. പി. ഐ. തമിഴ്നാട് സ്റ്റേറ്റ് കൗൺസിൽ)

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ 100 ദശലക്ഷത്തിൽപ്പരം മനുഷ്യരെയാണ് യുദ്ധങ്ങളം കൊന്നൊടുക്കിയത്. യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കുന്നവരിൽ സാധാരണ പൗരരുടെ പങ്ക് വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്.

ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച 10 ദശലക്ഷം പേരിൽ 95 ശതമാനം സൈനികരും അഞ്ചുശതമാനം സാധാരണ പൗരരുമായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ 50 ദശലക്ഷത്തിൽപ്പരം പേർ മരിച്ചു. അതിൽ 50 ശതമാനം സൈനികരും 50 ശതമാനം സൈനികേതരുമായിരുന്നു. കൊറിയൻ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരുടെ സംഖ്യ ഒമ്പതുദശലക്ഷമാണ്. അവരിൽ വെറും 16 ശതമാനം മാത്രമായിരുന്നു സൈനികർ; 84 ശതമാനവും സൈനികേതരും. വിയറ്റ്നാം യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരിൽ 90 ശതമാനവും സാധാരണ പൗരരായിരുന്നു.

ഈ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്ക് നാം മറന്നുകൂടാ. കാരണം, ഇതോർക്കുമ്പോഴെ നമുക്കൂഹിക്കാൻ സാധിക്കും ഒരു ന്യൂക്ലിയർ യുദ്ധമുണ്ടായാൽ എന്തായിരിക്കും സ്ഥിതിയെന്ന്.

'സോവിയറ്റ് ആക്രമണം' ഏതു നേരത്തും ഉണ്ടായേക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്നാരോപിച്ചുകൊണ്ട് അമേരിക്കയുടെ നേതൃ

ത്വത്തിൽ പാശ്ചാത്യകോയ്മകളും പലതരം ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളും, ഒന്നിനൊന്നു മികച്ചതരം ആയുധങ്ങളും, തിരക്കിട്ട് ഉണ്ടാക്കാനാരംഭിച്ചു. ഈ മാരകായുധങ്ങളും എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അഞ്ചും പത്തും ടൺ ബോംബുകളുടെ സ്ഥാനത്ത് കിലോ ടൺ ശേഷിയുള്ള ബോംബുകളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിനു പുറകെ ഹൈഡ്രജൻ ബോംബുകളും വന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലും സാങ്കേതികവിദ്യയിലുമുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന പുരോഗതി ആയുധനിർമ്മാണരംഗത്ത് പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരെ ഹരംപിടിപ്പിച്ചു. ആയുധനിർമ്മാണവ്യവസായം തഴച്ചുവളർന്നു. പലതരം കൂട്ടസംഹാരായുധങ്ങളും — ഹ്രസ്വദൂര-മദ്ധ്യദൂര മിസ്സൈലുകളും, ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ആകാശത്തേക്കും മറിച്ചും തൊടുത്തുവിടാവുന്ന മിസ്സൈലുകളും, ഭൂഖണ്ഡാന്തര ബാല്ലിസ്റ്റിക് മിസ്സൈലുകളും അങ്ങിനെ പലതും.

ഇതു കണ്ടപ്പോൾ സോവിയറ്റ് യൂണിയനു സ്വാഭാവികമായും ഉൽക്കിടിലമുണ്ടായി; ആയുധശക്തിയുടെ കാര്യത്തിൽ സ്വയം പിന്തള്ളപ്പെട്ടുപോകരുതെന്ന തോന്നലുണ്ടായി. അങ്ങിനെ ഇപ്പറഞ്ഞ തരം ആയുധങ്ങളൊക്കെ ഉണ്ടാക്കാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയനും തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ ആയുധമൽസരം കുതിച്ചു മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ, ആയുധങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും ഭീതിപിടിച്ച ഈ ആയുധമൽസരത്തിനറുതിവരുത്തണമെന്ന്; നിരായുധീകരണത്തിന്റെ പാത അവലംബിക്കണമെന്ന് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സാർവ്വദേശീയ വേദികളിൽ ശക്തിയായി ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവസാനം, ലോകം അപകടകരമായ, ഏതു നേരത്തും പൊട്ടിത്തെറിക്കാവുന്ന, ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ മുകളിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അതു പൊട്ടിയാൽ മുഴുവൻ നാഗരികതയും നശിക്കുമെന്ന സ്ഥിതിയിലെത്തി. വെറുമൊരപകടം സംഭവിച്ചാൽ സകലതും നശിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണ്.

എന്താണ് അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണം? വളരെ വലിയ ഒരവിശ്വാസംതന്നെ കാരണം. മുതലാളിത്തത്തെ കൊന്നു കുഴി

ച്ചുമൂടാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഒരുങ്ങുകയാണെന്ന ചിന്ത പാശ്ചാത്യലോകത്തെ അലട്ടി. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അതിന്റെ സൈനികശക്തിയുപയോഗിച്ച് ലോകത്തെ 'ചുവപ്പി'ക്കുമെന്ന് അവർ ചിന്തിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ള യാതൊരു ചിന്തയും സോവിയറ്റു യൂണിയനുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, സോഷ്യലിസത്തെ ഭൂമുഖത്തുനിന്ന് തൂത്തെറിയാൻ സാമ്രാജ്യത്വചേരി ഉറച്ചിരിക്കുകയാണെന്ന വിശ്വാസം കാരണം അത് ആയുധമൽസരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ഭീതിക്ക് മതിയായ കാരണമുണ്ട്. ഇളം സോവിയറ്റ് റിപ്പബ്ലിക്ക് പിറന്നയുടനെ അതിനെ ഞെക്കിക്കൊല്ലാൻ പാശ്ചാത്യകോയ്മകൾ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം പൈശാചികമായ നാസ്സികളെ സോവിയറ്റ് യൂണിയനു നേരെ തിരിച്ചുവിടാനും അങ്ങിനെ അതിനെ നശിപ്പിക്കുവാനും അവരാലാവുന്നതെല്ലാം അവർ ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ, പാശ്ചാത്യലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള യഥാർത്ഥഭയം കാരണം, ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ സൈനികശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷെ, ആ ആയുധമൽസരം ലോകത്തെ എവിടെക്കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചു? മുഴുവൻ ലോകത്തെയും നാശത്തിന്റെ വക്കത്തേക്കാണത് നയിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് ആയുധമൽസരത്തിന് അറുതിവരുത്തുകയും പരസ്പരം സംശയിക്കുന്ന രണ്ടു മഹശ്ശക്തികളും പിന്നോക്കം വെക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത കടമയായിത്തീർന്നു.

ഇന്നോളം സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾക്കു പുറത്ത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ഭാഗം സി. പി. എസ്. യു. പരിപാടിയിൽനിന്ന് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ: രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യന്തര സാഹചര്യങ്ങളുടെ നിലപാടിൽനിന്നുകൊണ്ട് നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ സമുദായത്തിന് ഒരു സൈന്യത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. പക്ഷെ, സാമ്രാജ്യത്വം ആക്രമണയുദ്ധങ്ങളും സൈനിക സംഘട്ടനങ്ങളും ആരംഭിക്കുമെന്ന അപകടം നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്തോളം സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ പ്രതിരോധശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് അചഞ്ചലമായ ശ്രദ്ധ പാർട്ടി ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും...'' *അപകടം നിലനിൽക്കുന്ന കാല*

തെറ്റുകളും — അതാണ് പ്രസക്തമായ കാര്യം. അത് അപ്രത്യക്ഷമായാൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനു പിന്നെ ആയുധങ്ങളുടെ ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

പക്ഷെ, ദേശീയ സമ്പദ്ഘടനയെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ ആയുധങ്ങളുണ്ടാക്കി ശേഖരിച്ചുവെക്കേണ്ട ആവശ്യം സോവിയറ്റു യൂണിയനില്ല. ആയുധങ്ങളുണ്ടാക്കി കൂട്ടിവെക്കുന്നതിനിടയാക്കിയ അവിശ്വാസം എന്തുകൊണ്ട് നീക്കിക്കൂടാ? കൃത്യമായും അതാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ചെയ്യുന്നത്.

1985-ൽ ഗോർബച്ചേവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പെരിസ്ത്രോയിക്ക എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രക്രിയ ആരംഭിച്ചു. എന്താണീ പെരിസ്ത്രോയിക്ക? മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവിനെത്തന്നെ ഉദ്ധരിക്കാം: ''പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ അന്തിമഫലമെന്തായിരിക്കുമെന്ന് നമുക്കു വ്യക്തമാണ്. സോവിയറ്റ് ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത മണ്ഡലങ്ങളുടേയും സമഗ്രമായ പുതുക്കിപ്പണിയലാണ് പെരിസ്ത്രോയിക്ക; അത് സാമൂഹ്യ സംഘടനയുടെ ഏറ്റവും പുരോൻമുഖ രൂപങ്ങളും സോഷ്യലിസത്തിനു നൽകുന്നു; സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും ധാർമ്മികവുമായ അതിന്റെ നിർണ്ണായകമായ ഭാവങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മാനുഷിക സ്വഭാവത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായുള്ള തുറന്നുകാട്ടലാണത്.''

പെരെസ്ത്രോയിക്കയുടേതുപോലുള്ള മുഖ്യലക്ഷ്യം, സോവിയറ്റു പാർട്ടിയുടെയും സ്റ്റേറ്റിന്റെയും അഭ്യന്തരനയത്തിനു സവിശേഷമായുള്ള മൂല്യലക്ഷ്യം, സോവിയറ്റ് വിദേശനയം ഉൽക്കൊള്ളണമെന്ന കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്. പെരിസ്ത്രോയിക്കയും വിദേശനയവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ പ്രത്യേകമായും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: നമ്മുടെ മുൻഗണനകളെ സംബന്ധിച്ച് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ ധാരണ ഉണ്ടായിരിക്കുകയെന്നത്... പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. സോവിയറ്റ് ജനങ്ങൾക്ക് മുഖ്യമായ കാര്യം സമ്പദ്ഘടനയെ വികസിപ്പിക്കുകയും സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളെ

യും ജനാധിപത്യത്തേയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണെങ്കിൽ, അത് സാർവ്വദേശീയ രംഗത്തെ നമ്മുടെ താൽപര്യങ്ങളെയും നമ്മുടെ വിദേശനയപരമായ താൽപര്യങ്ങളെയും, എല്ലാറ്റിലുമുപരിയായി സമാധാനത്തിലുള്ള താൽപര്യങ്ങളെ—സമാധാനപരമായ ക്രിയാത്മകപ്രവർത്തനത്തിൽ ശ്രദ്ധയും വിവേങ്ങളും കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്ന ഉറച്ച സാർവ്വദേശീയ സാഹചര്യത്തിലുള്ള താൽപര്യങ്ങളെ—നിർണ്ണയിക്കുന്നു.''

ഇപ്പോഴും റഷ്യക്കാർ സമാധാനം ആഗ്രഹിക്കുന്നെന്നും അതിനു കാരണം അവിടത്തെ അഭ്യന്തര രാഷ്ട്രീയമായ, പ്രത്യേകിച്ചും സാമ്പത്തിക, വിഷമതകരം ആണെന്നും പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നുണ്ട്. തന്നെയുമല്ല, ഒരിക്കൽ അവർ ഈ വിഷമതകരം തരണം ചെയ്യുകയും ചലനാത്മകമായ അഭ്യന്തര വളർച്ച കൈവരിക്കുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ സമാധാനത്തിന്റെ ആശയം അവർ കൈവെടിയുകയും രാജ്യവിസ്തൃതീകരണനയം അവലംബിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുകൂടി ചിലർ ആരോപിക്കുന്നു.

പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും അതു പൂർണ്ണമായും തെറ്റാണ്.

ഒന്നാമതായി, അളവറ്റവിധമുള്ള സൈനികച്ചിലവ് സോവിയറ്റ് സമ്പദ്ഘടനയ്ക്ക് പ്രയോജനകരമല്ലെന്നതിൽ സംശയലേശമില്ല; നേരെമറിച്ച് സോവിയറ്റ് സമ്പദ്ഘടനയുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാരമാണത്. ഈ ഭാരിച്ച സൈനികച്ചിലവില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക കടമകൾ കൂടുതലെളുപ്പത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുമായിരുന്നെന്നും തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ നേടുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നെന്നും അവർക്കറിയാം. പുതിയ ഒരു സൈനികസന്നാഹ തയ്യാറെടുപ്പിനു മുമ്പായി ഒന്നു നിവർന്നുനിന്നു ശ്വാസംവിടാനായിട്ടല്ല ആയുധമൽസരത്തിന്റെ വേഗത കുറക്കണമെന്നും നിരായുധീകരണം നടപ്പിലാക്കണമെന്നും സോവിയറ്റു യൂണിയൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. സമാധാനപരമായ ക്രിയാത്മക കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായാണ് അവയെ കാണുന്നത്. പക്ഷെ, തങ്ങളുടെ അഭ്യന്തര പ്രശ്നങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര വേഗം പരിഹരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം മാത്രമല്ല അവയുടെ സമാധാനപരമായ നയം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

സോവിയറ്റ് ഗവർമ്മേണ്ട് അംഗീകരിച്ച ഒന്നാമത്തെ നിയമം സമാധാനത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒന്നാന്നെന്ന വസ്തുത ഓർക്കുക. ഇന്ന് അതിന്റെ പ്രസക്തിയെന്താണ്? അതിന്റെ പ്രാധാന്യം തുടർന്നു നിലനിൽക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചരിത്രത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാർവ്വദേശീയ രംഗത്തെ പ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ച ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങളുടെ മുഖ്യവും തത്വാധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു പ്രഖ്യാപനമായി അത് ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ തത്വങ്ങളും വിദേശനയത്തിലെ പ്രമാണങ്ങളും അതിൽ കാണാൻ കഴിയും.

ആക്രമണയുദ്ധവും വെട്ടിപ്പിടുത്തവും ''മനുഷ്യരാശിക്കെതിരായ ഏറ്റവും വലിയ പാതകമാണെ''ന്ന് ലെനിൻ എഴുതിയ പ്രസ്തുത രേഖ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. കഴിഞ്ഞ ഏഴു പതിറ്റാണ്ടു കാലവും സോവിയറ്റ് വിദേശനയത്തിന്റെ മുഖ്യ പ്രവണത ലെനിൻ ആവിഷ്കരിച്ച നിയമമനുസരിച്ചുള്ളതായിരുന്നു എന്ന് നാം കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്റ്റേറ്റിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽത്തന്നെ അന്തർലീനമായിട്ടുള്ള തത്വാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ലക്ഷ്യമാണ് സമാധാനമെന്നത്.

അതുകൊണ്ടാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ എക്കാലവും സമാധാനത്തിന്റെയും സമാധാനപരമായ സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെയും നിരായുധീകരണത്തിന്റെയും സ്ഥിരമായ വക്താവായി നിലകൊണ്ടുപോന്നിട്ടുള്ളത്.

ഈ അടുത്ത കാലത്ത് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ''പുതിയ വിചിന്തന''മെന്ന ആശയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്താണ്? ലോകസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി മൗലികമായി മാറിയിട്ടുണ്ടെന്ന് 27-ാം സി. പി. എസ്. യു. കോൺഗ്രസ്സ് കാണാൻ തുടങ്ങി. പ്രത്യേകിച്ചും രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിനുശേഷം ലോക ഭൂപടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ ഭൂമിശാസ്ത്രം വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു. കൊളോണിയലിസം തകരുകയും അനവധി പുതിയ രാഷ്ട്രങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ഈ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് വളരെ വലിയ പങ്കു വഹിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വമാണ് ചരിത്രം നൽകിയത്. നേരത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, ആറ്റമിന്റെ നിഗൂഢത അനാവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി ഈ ഭൂതലത്തെ നി

ശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന അനേകതരം ആയുധങ്ങളും ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചുരുക്കത്തിൽ, അപൂർവ്വമായ വൈവിധ്യമാർന്ന ഒരു ലോകത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങളാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വൈവിധ്യമാണത്. ലോകനാഗരികതയുടെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിലേക്ക് അവയൊക്കെ വിലപ്പെട്ട സംഭാവന നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിനും അതിന്റേതായ പാരമ്പര്യവും ആചാരമര്യാദകളുമുണ്ട്. ഓരോന്നിനും അതിന്റേതായ താൽപര്യങ്ങളുമുണ്ട്. ഓരോരുത്തരും അവരവർക്കിഷ്ടമായ വികസനപാതയും ജീവിതരീതിയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ വൈവിധ്യം ഉണ്ടാകുന്നത്. ലോകസമൂഹത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളുടെയും ആശയാഭിലാഷങ്ങളെയും ജീവിതരീതിയേയും സകലരും ആദരിച്ചേ മതിയാവൂ. വിവേകപൂർവ്വകമായ ഒരു സാർവ്വദേശീയനയത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ് ഈ കാഴ്ചപ്പാട്.

എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുടെയും താൽപര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒന്നായിരിക്കണം ഈ ലോകത്തിലെ ജീവിതം—എല്ലാവരുടെയും താൽപര്യസന്തുലനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതായിരിക്കണം ജീവിതം—എന്ന തത്വം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിൽ അവയ്ക്കെല്ലാം തുല്യമായ ഉത്തരവാദിത്തവും പങ്കാളിത്തവും വേണം. അതേ സമയം ചില രാജ്യങ്ങളും (എല്ലാറ്റിനുമുപരി അമേരിക്ക) ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും അവരുടെ മുഖ്യ താൽപര്യമേഖലകളായി പ്രഖ്യാപിച്ച് സൈനിക ശക്തികൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് അതംഗീകരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കാണാതിരിക്കുന്നില്ല. അമേരിക്കയുടെയും മറ്റും അത്തരം വീക്ഷണങ്ങളും പ്രവൃത്തികളുമാണ് ലോകത്തെ അസ്ഥിരീകരിക്കുകയും ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും സംഘർഷ-സംഘട്ടനാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. കഴിഞ്ഞ പല നൂറ്റാണ്ടുകളായിട്ട് മനുഷ്യരാശിക്ക് സമാധാനം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ മൂലകാരണമിതാണ്. സാർവ്വദേശീയജീവിതം

സാധാരണനിലയിലാകണമെങ്കിൽ അത്തരം വീക്ഷണങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും ഉപേക്ഷിച്ചേ തീരൂ.

അതൊന്നും അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നും സോവിയറ്റ് യൂണിയനു് ബോദ്ധ്യമാണു്.

ഇന്നത്തെ ലോകത്തിലെ വൈവിധ്യം രൂഢമൂലമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കു് കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു വൈരുദ്ധ്യം സോഷ്യലിസവും മുതലാളിത്തവും തമ്മിലാണു്. അതു് മിക്കപ്പോഴും 'കീഴക്കു-പടിഞ്ഞാറു്' സംഘർഷമെന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സജീവമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടാണു് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ അതിനെ കാണുന്നതു്.

മറെറാരു വൈരുദ്ധ്യം വികസിത മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിലെ തൊണവർഗ്ഗങ്ങളും വികസ്വര രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ളതാണു്. അതിനെ വിളിക്കുന്നതു് 'വടക്കു-തെക്കു' സംഘർഷമെന്നാണു്. പ്രാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളും ആഗോള സമ്പദ്വിധാനത്തിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലും തുല്യവും സ്വതന്ത്രവുമായ പദവി വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷഭരിതമായ ബന്ധങ്ങളാണു് അതിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതു്. അതിനെ ലഘൂകരിക്കാൻ നൂറുകണക്കിനു് പദ്ധതികളും ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും അതിപ്പോഴും മുമ്പെന്നത്തെയുംപോലെ രൂക്ഷമായി തുടരുന്നു.

മറെറാരു വൈരുദ്ധ്യം വികസിത മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ളതാണു്. അമേരിക്കയും പശ്ചിമ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളും അമേരിക്കയും ജപ്പാനും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യമാണു് മുഖ്യമായതു്. ചരക്കു വിറഴിക്കാനും മൂലധനമിറക്കാനുമുള്ള കമ്പോളത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മൽസരത്തിൽനിന്നാണു് ആ വൈരുദ്ധ്യം ഉൽഭവിക്കുന്നതു്. അസംസ്കൃത വിഭവങ്ങളുടെ ഉറവിടങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള കിടമൽസരവും അതിനു കാരണമാണു്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ആരംഭകാലം തൊട്ടു് ഇതു് ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു തരത്തിൽ നിലനിന്നുപോരുന്നുണ്ടു്.

ഒടുവിലായി, പ്രത്യേകിച്ചും കഴിഞ്ഞ ഏതാനും പതിറാണ്ടുകളിൽ, മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിയേയും ബാധിക്കുന്ന വളരെ

വലിയ ആഗോളപ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും വളരെ രൂക്ഷമായിട്ടുണ്ട്. മാനുഷികവ്യാപാരത്തിന്റെ സമസ്ത തുറകളിലും പുരോഗതി കൈവരിക്കാനായി ന്യൂക്ലിയർ യുദ്ധത്തെ തടയുക; പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും എന്നിവയാണവ.

അങ്ങനെ, മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിയേയും ഇന്നത്തെ നാഗരികതയേയും ബാധിക്കുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള പുതിയ ഈ ഘടകം, ഒരു വലിയ പരിധിവരെ, ലോകസമൂഹത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലസ്ഥിതി നിർണ്ണയിക്കുന്നു.

ലോകവികാസത്തിന്റെ ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും ഒറ്റക്കൊറ്റക്കല്ല നിലനിൽക്കുന്നത്. അവയുടെ പരസ്പരപ്രവർത്തനവും പരസ്പരബന്ധവും അപകടകരമായ സംഘർഷ-സംഘട്ടനങ്ങളും പലേടങ്ങളിലും പലപ്പോഴും സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ബഹുമുഖവും ബഹുതലത്തോടുകൂടിയതും വൈരുദ്ധ്യം നിറഞ്ഞതുമായ ഈ ലോകം അതേസമയം തന്നെ അപൂർവ്വമാംവിധം പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടും അവിഭക്തമായുമിരിക്കുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ എത്തിച്ചേർന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ പരസ്പരാശ്രിതത്വത്തെ നിഷേധിക്കാൻ കഴിയുകയുമില്ല.

ഈ പരസ്പരാശ്രിതത്വത്തിന് രണ്ടു വശങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് അനുകൂലവും ക്രിയാത്മകവുമാണ്. സാർവ്വദേശീയതൊഴിൽവിഭജനത്തിൽ അതു മൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വർദ്ധമാനമായ ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക-സാംസ്ക്കാരിക-വാർത്താവിനിമയങ്ങളിലും മനുഷ്യസ്നേഹപരമായ സമ്പർക്കങ്ങളിലും അതു വ്യക്തമായിക്കാണാം. മറുവശമാകട്ടെ അപകടകരമായ എണ്ണമറ്റ പ്രശ്നങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണ്. ഇതു പ്രതികൂലമായ വശമാണ്.

അനുകൂലവും പ്രതികൂലവുമായ വശങ്ങളും മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിയെയും ബാധിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ വികസനത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ (നാശത്തിന്റെ പാതയെ ഒഴിവാക്കിക്കൊ

ണ്ട്) ലോകത്തെ നയിക്കേണ്ടത് മുഴുവൻ മനുഷ്യഗണത്തിന്റെയും കർത്തവ്യമാണ്.

മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കുംവേണ്ടി സമാധാനപരമായ ഒരു ഗേഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ആദ്യത്തെ ഉപാധി കൂട്ടസംഹാരായുധങ്ങളുടെയും, പ്രത്യേകിച്ചും ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളും, നശിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ്.

പക്ഷെ, ഈ അഭിപ്രായത്തെ വാഷിംഗ്ടന്റെയും 'നാറ്റോ'യുടെയും ഔദ്യോഗികനയം എതിർക്കുന്നു. ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടാണ് സമാധാനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നതെന്നാണ് അവരുടെ വക്താക്കൾ പറയുന്നത്.

ഇതു തീർത്തും അസത്യമാണ്. ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ സമാധാനം പുലർത്തുന്നില്ല. സത്യമെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ, ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾക്ക് അതിനു കഴിയുന്നില്ല എന്നതാണ്. സദാ ജാഗ്രത പുലർത്തുന്ന സുശക്തമായ സോഷ്യലിസമാണ് സമാധാനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നത്.

എന്നിരുന്നാലും ആത്യന്തികമായി ഒരു കാര്യം ശരിയല്ലേ — ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ, അതാരുടെതാണെങ്കിലും, അല്ലേ സമാധാനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നത്? മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ പൊതുവായ ഭീതിയെ രക്ഷിക്കുന്നത് പരസ്പര നാശത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയം മാത്രമല്ലേ?

അങ്ങനെയല്ല. ഈ ആയുധങ്ങൾ ആരുടേതാണെന്നത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. തങ്ങളായിരിക്കുകയില്ല ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങൾ ആദ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്ന് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ലോകത്തിന് ഉറപ്പുനൽകിയിട്ടുണ്ട്. 'നാറ്റോ'യും അമേരിക്കയും അത്തരമൊരു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളോടുള്ളപോലത്തെ എതിർപ്പ് മാമൂൽ ആയുധങ്ങളോടും സോവിയറ്റ് യൂണിയനുണ്ട്. മാമൂൽ ആയുധങ്ങൾ മതിയല്ലൊ അണുശക്തി നിലയങ്ങൾ തകർക്കാൻ. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ ഫലം സർവ്വത്ര നാശമായിരിക്കും. അപ്പോൾ, പരസ്പരാശ്രിതമായ ഒരു ലോകത്തിൽ ഒരുതരം ആയു

ധങ്ങളും, ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളും മാമൂൽ ആയുധങ്ങളും ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും ഭദ്രതക്കുറപ്പേകുന്നില്ല.

അതുകൊണ്ടാണ്, പുതിയ വിചിന്തനമനുസരിച്ചുള്ള സൊവിയറ്റ് വിദേശനയത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിന്റെ തുടക്കം ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ (അതിൽ എന്തെല്ലാം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുണ്ടെന്നിരിക്കിലും), പരസ്പരബന്ധവും അവികേന്ദ്രതയുമെന്ന ആശയത്തിൽനിന്നായിരിക്കുന്നത്. സമ്പദ്ഘടനയുടെയും പൊതു ജീവിതത്തിന്റെയും സാർവ്വദേശീയവൽക്കരണവും മനുഷ്യരാശിയുടെ നിലനിൽപ്പെന്ന പൊതുപ്രശ്നത്തിന്റെ ആവിർഭാവവുമാണ് ഈ പരസ്പരബന്ധത്തിനും പരസ്പരാശ്രിതത്വത്തിനും കാരണമായിട്ടുള്ളത്.

27-ാം പാർട്ടി കോൺഗ്രസ്സിനുള്ള രാഷ്ട്രീയ റിപ്പോർട്ടിൽ സി. പി. എസ്. യു. സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: ''ആയുധങ്ങളും ഹിംസയുമില്ലാത്ത, സ്വന്തം വികസനപാതയും ജീവിതരീതിയും തിരഞ്ഞെടുക്കാനും എല്ലാവർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള, ഒരു ലോകം എന്നതാണ് നമ്മുടെ ആദർശം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെയും അതിന്റെ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെയും മനുഷ്യസ്നേഹപരതയാണ് അതിൽ പ്രകടമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭാവിയിലും ന്യൂക്ലിയർ ഭീഷണിക്കും ആയുധമൽസരത്തിനും എതിരായും ലോകസമാധാനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരമായിരിക്കും സാർവ്വദേശീയരംഗത്തെ പാർട്ടിപ്രവർത്തനത്തിന്റെ മൗലികമായ ദിശ.''

നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഭദ്രതയുടെ പ്രശ്നം സൈനിക ശക്തികൊണ്ടല്ല പിന്നെയോ രാഷ്ട്രീയമായി പരിഹരിക്കണമെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി സമാധാനം കൈവരിക്കണം; എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായ രാഷ്ട്രീയതീരുമാനംവഴി കൈവരിക്കണം.

ലോകസമൂഹത്തിലെ സകല അംഗങ്ങളുടേയും ഭാഗഭാഗിത്വത്തോടുകൂടിയേ നമ്മുടെ കാലത്ത് ഭദ്രതക്കുറപ്പുവരുത്താനാവുകയുള്ളു എന്ന വസ്തുത ഇന്നത്തെ സോവിയറ്റ് ആശയം കണക്കിലെടുക്കുന്നു. സമാധാനമെന്നത് യുദ്ധമില്ലാത്ത അവ

സ്ഥയാണെന്ന് സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ കരുതുന്നില്ല. ശാശ്വതസമാധാനത്തിന് നിരായുധീകരണം കൂടിയേതീരൂ.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നോക്കുമ്പോഴും പുതിയ വിചിന്തനത്തിന്റെ ഒരു വലിയ വിജയമാണ് ഐ. എൻ. എഫ്. ഉടമ്പടി എന്നു ന്യായമായും പറയാവുന്നതാണ്. അതിനു തൊട്ടു മുമ്പ് കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തമ്മിലുള്ള അവിശ്വാസം ഗണ്യമായി കുറക്കാനുള്ള പല നടപടികളും കൈക്കൊള്ളപ്പെടുകയുണ്ടായി. ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളെയും ബാഹ്യാകാശത്തിന്റെ സൈനികവൽക്കരണത്തെയും സംബന്ധിച്ചു ജനീവയിൽ നടക്കുന്ന സോവിയറ്റ്-അമേരിക്കൻ സംഭാഷണം പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളെയും നേരിടുന്നുണ്ട്. അണുവായുധങ്ങളുടെ വ്യാപനം തടയാൻ ഇരുകൂട്ടരും ഏറെറടുത്തിട്ടുള്ള ബാദ്ധ്യത നിറവേറ്റുന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സനാതനവും സാർവ്വത്രികവുമായ രാസായുധ നിർമ്മാർജ്ജനത്തെ അവർ പിന്താങ്ങുന്നുണ്ട്.

പൊതു യൂറോപ്യൻ ഗേഹം

27-ാം സി. പി. എസ്. യു. കോൺഗ്രസ്സ് അംഗീകരിച്ച പരിപാടിയാണ് പൊതുവായ യൂറോപ്യൻ ഗേഹം എന്ന ആശയം ഉദിച്ചത്: ''യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിൽ സമാധാനപരമായ നല്ല അയൽബന്ധങ്ങളും സഹകരണവും തുടർന്നു വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു സി. പി. എസ്. യു. വമ്പിച്ച പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നു,'' എന്ന് അതിലെടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്തായിരുന്നു അതിന്റെ ആവശ്യം? ഒന്നാമതായി, യൂറോപ്യൻ ദേശങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ് തങ്ങളെന്ന് സോവിയറ്റ് ജനങ്ങളും കരുതുന്നു. രണ്ടാമതായി, കഴിഞ്ഞകാലയുദ്ധങ്ങളെല്ലാംതന്നെ യൂറോപ്പിലാണ് ആരംഭിച്ചത്. രണ്ട് സൈനിക സഖ്യങ്ങളുടെ ഏറവും വലിയ സൈനികവ്യൂഹങ്ങളും വിന്യസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അവിടെയാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഇനി സായുധസംഘട്ടനമുണ്ടാകാതെ നോക്കുകയെന്നത് മുഴുവൻ യൂറോപ്പിന്റെയും താല്പര്യമാണ്. യൂറോപ്പിലുള്ളവർക്കെല്ലാം വേണ്ടി ഒരു പൊതു യൂറോപ്യൻ ഗേഹം ഉണ്ടാക്കുകയെന്നതാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ ആശയം.

യൂറോപ്പ് അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. ചരിത്രപരവും സാമ്പത്തികവുമായ കാരണങ്ങളാൽ അതിനുണ്ട്. നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ യൂറോപ്പ് കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങൾക്ക് എല്ലാ യൂറോപ്യൻ ജനതകളും സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള യൂറോപ്പിന്റെ സമ്പദ്ഘടനകളും പരസ്പരം ഗാഢമായ സംഭാവനകളും നല്കിയിട്ടുണ്ട്.

യൂറോപ്പിനുള്ള പരിപാടിയിൽ അവിടെ പരസ്പരം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സൈനിക സഖ്യങ്ങളെ പിരിച്ചുവിടുന്ന കാര്യവും ഉൾപ്പെടുത്തിയേതീരൂ. വിദേശസൈനികർ അവിടെനിന്നു പോകുകയും വേണം.

എല്ലാ മേഖലകളിലും സമഗ്രധാനപരവും പരസ്പരം പ്രയോജനകരമായ സഹകരണവും ഒരു പൊതു യൂറോപ്യൻ ഗേഹമെന്ന ആശയത്തിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്. ആ ദിശയിൽ ശ്രമം നടത്താനുള്ള നല്ല അന്തരീക്ഷം പെരിസ്ത്രോയിക്ക സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികവും (ഈ രംഗത്ത് കൂടുതൽ കൂടുതൽ സംയുക്ത സംരംഭങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തണം) ശാസ്ത്രീയവും മറ്റുമായ എല്ലാരംഗങ്ങളിലും സഹകരണം വികസിപ്പിക്കണം.

യൂറോപ്പിലെ മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിലും സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലും നടക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ മുഴുവൻ യൂറോപ്പിന്റെയും കൂടുതലടുത്ത സഹകരണത്തിനുള്ള മൂന്നുപാധികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. യൂറോപ്പിൽ അത്ലാന്റിക്കുമുതൽ ഊറൽസ്വരെ നിരായുധീകരണം ഏർപ്പെടുത്താമെന്ന ധീരവും ദീർഘവീക്ഷണത്തോടുകൂടിയതുമായ തീരുമാനം സാമ്പത്തികവും പരിസ്ഥിതിപരവും സാംസ്കാരികവുമായ തുറകളിലേക്കുകൂടി വ്യാപിപ്പിക്കണം. യൂറോപ്പിലെ ജനതകളുടെ പൊതുവായ താൽപര്യങ്ങൾ കുടികൊള്ളുന്നത് ഇവിടെയാണ്. അതൊക്കെ ലോകമാസകലമുള്ള രാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥ മെച്ചപ്പെടുത്താനുള്ള മറെറാരു മികച്ച സംഭാവനയായിത്തീരും.

ഏഷ്യക്കുകൂടിയും

ഏഷ്യാ-പസഫിക് മേഖലയിലെ ജനങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതികൊണ്ടും പ്രത്യയശാസ്ത്രംകൊണ്ടും ലോകവീ

ക്ഷണംകൊണ്ടും വ്യത്യസ്തരാണെന്നിരിക്കിലും അവരെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന പൊതുവായ മുഖ്യ താൽപര്യങ്ങളുണ്ടെന്ന് സോവിയറ്റ് ഗവർമ്മെൻറ് വിശ്വസിക്കുന്നു എന്ന് 1986 ഏപ്രിലിൽ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ സോവിയറ്റ് ഗവർമ്മെൻറ് പറയുന്നു. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പരസ്പരാശ്രിതത്വം വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി അവയെ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും ഒറ്റക്കോ ഒറ്റപ്പെട്ട രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പിനോ അതൊക്കെ പരിഹരിക്കാൻ വിഷമമായിത്തീരുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോര, മിക്കവാറും സാദ്ധ്യമാകാതെതന്നെവരും. അതുകൊണ്ട് ഓരോ മേഖലയിലുമുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളും അവയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടി ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചേ മതിയാകുകയുള്ളു.

അവസാന കണക്കുകൂട്ടലിൽ, യൂറോപ്പിനേറതിനു സമമാണ് ഏഷ്യയുടെ പ്രശ്നങ്ങളും. കൂട്ടസംഹാരായുധങ്ങളിൽനിന്ന് ഏഷ്യയെ രക്ഷിക്കുക; ആയുധങ്ങളും കുറക്കുക; സൈനിക-രാഷ്ട്രീയ കൂട്ടുകെട്ടുകളും പിരിച്ചുവിടുക എന്നിവയാണ് ഏഷ്യയിലെയും പ്രശ്നങ്ങളും. മറ്റു രാജ്യങ്ങളുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിലുള്ള വിദേശസൈന്യങ്ങളെ പിൻവലിക്കുകയും സൈനികത്താവളങ്ങളും പൊളിച്ചുമാറ്റുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് ഏഷ്യക്ക് വളരെ പ്രധാനമാണ്.

ലോകം ഒരു പൊതു ഗേഹം

ഈ ലോകം മുഴുവനും ഒരു പൊതു ഗേഹമാക്കി മാറ്റണമെങ്കിൽ ഓരോ ഭൂഖണ്ഡവും അവിടത്തെ ജനതകളുടെ പൊതു ഗേഹമാക്കി മാറ്റുകയും മറ്റു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ പൊതുഗേഹങ്ങളുമായി ഉറ്റസഹകരണം വളർത്തുകയും ചെയ്യണം. അതിനു ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായി ചെയ്യേണ്ടകാര്യം പ്രാദേശിക സംഘർഷ-സംഘട്ടനങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ്. മദ്ധ്യ പൂർവ്വദേശത്തെയും സൈപ്രസ്സിനെയും സംബന്ധിച്ച് അന്താരാഷ്ട്ര സമ്മേളനങ്ങളും വിളിച്ചുകൂട്ടണമെന്ന നിർദ്ദേശം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ കമ്പൂച്ചിയൻ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കാണാനായി തെക്ക്കിഴക്കെ ഏഷ്യയിലെ രാജ്യങ്ങളും 'ആസിയാൻ' രാജ്യങ്ങളും നടത്തുന്ന ശ്ര

മങ്ങളെയും മദ്ധ്യ അമേരിക്കയിലെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനാ
യി 'കോണ്ടഡോറാ' ഗ്രൂപ്പുനടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെയും
മദ്ധ്യ അമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളെ ഒപ്പുവെച്ച ഗ്വാട്ടിമാല സമാധാ
ന കരാറിനെയും സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ പിന്താങ്ങുന്നു.
ആഫ്രിക്കയുടെ തെക്കുഭാഗത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് തീരുമാനമു
ണ്ടാക്കാൻ അവിടത്തെ 'മുൻനിര' രാജ്യങ്ങൾ നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങൾ
ക്കും സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ പിന്തുണ നൽകുന്നു.

അങ്ങനെ, പുതിയ വിചിന്തനത്തിൻകീഴിൽ സോവിയറ്റ്
യൂണിയനു് വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരാശയവും
കർമ്മപരിപാടിയുമുണ്ടു്. പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായി
വസ്തുനിഷ്ഠവും പ്രായോഗികവുമായ നിർദ്ദേശങ്ങളെ അതു
ന്നയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, അതൊക്കെ എന്തു
മാത്രം നടപ്പിലാക്കാൻ പറ്റുമെന്നതു് വളരെ വലിയ ഒരു പോദ്യ
മാണു്. കാരണം, പ്രബലമായ ചില പാശ്ചാത്യവൃത്തങ്ങൾ
പ്രസ്തുത പ്രശ്നങ്ങളുടെ നേരെ സമചിത്തതയോടുകൂടിയ
തും ക്രിയാത്മകവുമായ ഒരു സമീപനം കൈക്കൊള്ളാൻ ഇനി
യും സന്നദ്ധമാകുന്നില്ല. എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് സമാധാന
വും ഭദ്രതയും പുലരുന്ന ഒരു ലോകം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള സോ
വിയറ്റ് യൂണിയന്റെ യത്നങ്ങൾ ഫലപ്രദമാകുകയില്ലെന്നാ
ണോ അർത്ഥം?

അതിനു് ഏറ്റവും എളുപ്പത്തിൽ പറയാൻ മഴിയുന്ന മറുപ
ടി ഒരുപക്ഷെ അതെ, ഒരുപക്ഷെ അല്ല എന്നതാണു്. മിഖ
യേൽ ഗോർബച്ചേവു് പറഞ്ഞതുപോലെ, ''പക്ഷെ അത്തരം
പ്രവചനങ്ങൾ നടത്താൻ ചരിത്രം നമുക്കു് അവകാശം നിഷേധി
ക്കുന്നു. ആ പോദ്യത്തിനു് ''അല്ല'' എന്ന ഉത്തരം നമുക്കു്
സ്വീകരിക്കാനാവില്ല. മനുഷ്യരാശി നിലനിൽക്കുമോ ഇല്ലയോ?
നാം പറയുന്നു: സമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിയും നാഗരികത
യും തുടർന്നേപറ്റൂ; തുടരും.

''കമ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്കു് സഹജമായ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം
കൊണ്ടുപറയുന്നതല്ല ഇതു്; മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയി
ലും സാമാന്യബോധത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടു് പറയുന്ന
താണു്. നാം യാഥാർത്ഥ്യവാദികളാണു്. പല കാര്യങ്ങളാലും

ലോകം രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്; അഗാധമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷെ, മനുഷ്യരാശിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മുഖ്യമായ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹരണത്തിന് മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിയും അവയെ പ്രതിപ്രവർത്തനത്തിന് പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കണമെന്ന കാര്യം നാം വ്യക്തമായി കാണുന്നു. സ്വരക്ഷക്കുവേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യരാശിയുടെ ഇന്നുവരെ കാണപ്പെടാതിരുന്നിട്ടുള്ള ശക്തികളെ തട്ടിയുണർത്തണം. നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന പരിഹാരത്തിനുള്ള ഉത്തേജനം ഇവിടെയാണുള്ളത്'', മിഖയേൽ ഗോർബച്ചേവ് സമർത്ഥിക്കുന്നു.

ഇത്തരത്തിലുള്ള ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം നമുക്ക് നമ്മുടെ ഭാവിയിൽ അളവറ്റ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം നൽകുന്നു.

4246

4246

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org